

18390

MINDENNAPI ELMÉLKEDÉSEK
AZ EVANGÉLIUMOKRÓL

III.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA

IRTA:

DR. VICTOR JÁNOS

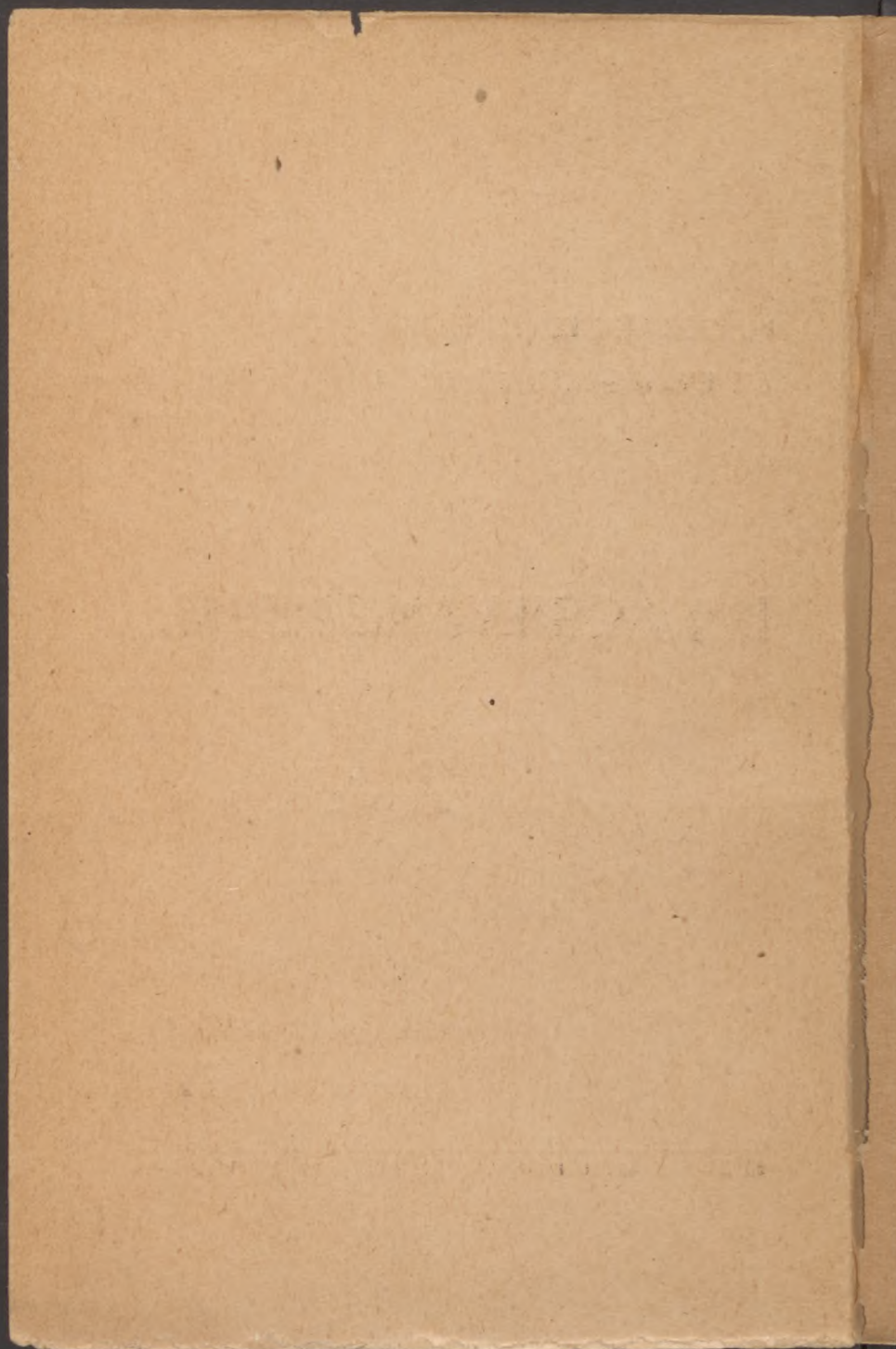
B U D A P E S T,

REFORMÁTUS TRAKTÁTUS

VÁLLALAT KIADÁSA

BETHLEN GÁBOR IRODALMI ÉS NYOMDAI RT, NYOMÁSA

MINDENNAPI ELMÉLKEDÉSEK
AZ EVANGÉLIUMOKRÓL

III.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA

IRTA:

DR. VICTOR JÁNOS

B U D A P E S T,

REFORMÁTUS TRAKTÁTUS

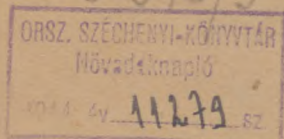
VÁLLALAT KIADÁSA

BETHLEN GÁBOR IRODALMI ÉS NYOMDAI RT. NYOMÁSA

18.390/3

Felelős kiadó: Dr. Victor János.

Bethlen-nyomda Rt. Műszaki igazgató: Lombár László.

ELŐSZÓ.

A Máté és a János Evangéliumiáirói a mult években megjelent hasonló kiadványokat most követő ez a harmadik ugyancsak a Csendes Percek címen havonként megjelenő bibliaolvasó vezérfonalban napvilágot látott elmélkedéseket gyűjt egy kötetbe — azoknak csak lényegtelenül megváltoztatott szövegével.

Itt is hangsúlyoznom kell, hogy ezek az elmélkedések nem olvasmánynak vannak szánva, hanem csak a Biblia olvasása mellé segítségül, útmutatásul és ösztönzésül az önálló emlélkedésre. Magának a Bibliának — jelen esetben tehát a Lukács Evangéliumának — az olvasása nélkül nincs értelme az elolvasásuknak. Az eddig megjelent két hasonló kiadvány kelendőségéből arra szeretnék következtetni, hogy ez a könyv is magába az Isten Igéjébe való elmélyedésre készít sokakat. Igy növelje általa Isten azt „a megtartásra való népet“, amelyet Ő a leborúsabb időkben is éltet és oltalmaz Igéjének erejével!

1944. januárjában.

DR. VICTOR JÁNOS.

DRÁGA IRÁS.

Luk. 1, 1—4.

„Hogy megtudhasd azoknak a dolgoknak bizonyosságát, amelyekre taníttattál“, — ezért írja meg Lukács az ő evangéliumát Theophilus számára. Nem volt elég, hogy másoktól „megtaníttattott“ a Jézus Krisztusban való hitre. Önálló „bizonyossággá“ kellett válnia hitének. Erős lelki gyökerekkel kellett megkapaszkodnia abban az éltető talajban, amelybe beleplántálódott. Nem áll erősen, csak aki a maga lábán áll! (4.)

Ahhoz, hogy Theophilus elnyerhesse ezt a „bizonyosságot“, nem meggyőző érvelésekre és bizonyító fejtegetésekre volt szüksége, hanem csak „azoknak a dolgoknak az elbeszélésére“, amelyek Jézus Krisztus életében „beteljesedtek“. Hadd vonuljanak hát el szemei előtt az Ő életének tényei! Beszélnek azok magukért mindennél meggyőzőbben! Nincs más útja a hitbeli megbizonyosodásnak, mint saját lelki szemeinkkel látni Őt! (1.)

Ezért olyan nagy ajándék, hogy voltak „kezdettől fogva szemtanúi“ a Jézus Krisztusban megjelent és megszólalt „Igének“, akik mint az Ő „szolgái“ másoknak is „eléljükbe adhatják“ az Ő életének tényeit. És voltak „mindennek szorgalmasan végére járó“ hűséges krónikásck is, akiknek az írásaiból még késő évszázadok szeme előtt is megelevenedhetik az Ő alakja. Hogyan lehetne hinnünk Őbenne írásaik nélkül! (2—3.)

ALKALMAS SZÜLŐI HAJLÉK.

Luk. 1, 5—7.

Megismertet bennünket az evangélista azzal a családi körrel, amelyben Jézusnak előfutára, Keresztelő János megszületendő volt.

Zakariás, a ház feje, pap volt. Felesége, Erzsébet is papi nemzetségből: „az Áron leányai közül“ való volt. Közös családi örökségük volt az Ótestamentum minden szent ígérete és annak levegőjében tölthették el egész életüket. Már a foglalkozásuk és az emberek között elfoglalt helyzetük is Isten számára jegyezte el őket. (5.)

De ennél fontosabb volt az, hogy ők valóban tudatában is voltak ennek. Nem csak hivatali kötelességből, hanem szívük szerint is „feddhetetlenül jártak“, forgolódtak az Isten szolgálatában. Ha semmi külső közük nem lett volna is az Isten tisztelésének ügyéhez, akkor is istentisztelet lett volna az egész életük. (6.)

Közben pedig megállottak egy nagy próbát is. Isten megtagadta azt a vágyukat és kérésüket, hogy frigyüknek gyümölcse is legyen. Gyermeketelenül kellett megőregedniük. De őket Istennek ilyen fájdalmas rendelkezései sem rendítették meg. Akarata előtt meghajolva, hűséges odaadással szolgálták Őt tovább. (7.)

Nem véletlen, hogy Isten rájuk bízta a későbbi nagy próféta felnevelését! Ilyen családi kör műhelyében készíti Ő elő az Ő szolgáit.

REND ÉS KIVÉTELEK.

Luk. 1, 8—12.

„Az ő rendjének sorában“, „a papi tiszt szokása szerint“ végezte Zakariás a maga kötelességét a templomi istentisztelet körül. Megvolt annak a megszabott ideje és megszokott módja. Elvégezte úgy, mint máskor is már nagyon gyakran és mások is annak rendje szerint. Nem is lehet másként: az Isten nyilvános tiszteletének meg kell, hogy legyen az állandó rendje. Még az egyéni, magányos istentiszteletünkben sem nélkülözhetjük a megállapított, rendes időket és módokat. Azért még nem kell annak gépiessé, unottá, lélektelen formasággá válnia. Isten nem irtózik a rendtől, hogy áldásait megvonná tőle! (8—10.)

„Neki pedig megjelenék az Úrnak angyala“! A rendes módon elvégzett áhítatos szertartás közben mégis történt Zakariással valami rendkívüli. Olyan meglepetésben volt része, hogy „megrettent“ tőle és „félelem szállta meg“. Váratlan üzenet érkezett Istentől. A mennyei világ olyan közel lépett hozzá és olyan tapasztalati valósággá lett, ahogy máskor nem szokott és most sem volt várható. Vannak Istennek az Ő színe előtt forgólódó ember számára ilyen kivételes, ünnepi meglepetései. Ne keresse azokat senki, de ha jönnek, jól figyeljen rájuk! Ilyenkor különösen fontos mondanivalója van Istennek! (11—12.)

ISTEN TUDJA, MIT TESZ.

Luk. 1, 13—17.

Zakariásnak és feleségének imádságai sokáig meghallgattatás nélkül maradtak. Hosszú évtizedeken át! Végül, amikor már le is mondtak róla, kitűnik, hogy mégis „meghallgattatott az ő könyörgésük“. Istennél jól számon volt tartva. Csak Ő a maga idején és a maga módján akart felelni rá. És minden hívő imádságnak meglehet ez a bizodalma: egyszer megjön a felelet! (13—14.)

A Zakariásnak és feleségének megígért gyermek útja már előre ki van jelölve. Istennek megvan vele a terve. Azért ad neki életet, hogy az megvalósuljon. Annak szolgálatára alkalmassá formálja és Lelkének erejével felruházza már „az ő anyjának méhétől fogva“. Nem akkor kezdődik a mi történetünk, amikor e világra születünk! Isten már akkor régtől fogva elkészítette az útunkat és bölcsőnkbe helyezte áldásait! (15.)

Az Ő kegyelmének munkájára választotta ki Isten ezt a még meg sem született gyermeket. Arra akarta félhasználni, hogy „készítsen az Úrnak tökéletes népet“, amely nemcsak névleg az övé, hanem szívével valóban feléje fordul. „Engedetlencéket“ vezessen majd el az „igazak bölcsességére“. Nem ezt a célt munkálja-e mindig, amikor imádságokra felel és hatalmas kezével emberek életét formálja? (16—17.)

ISTENNEK NEM HINNNI.

Luk. 1, 18—20.

Zakariás kételkedéssel fogadta az angyal híradását. Minden emberi okoskodás szerint igaza is volt. Ha gyermektelenül öregedett meg, hogyan születhessék még öreg korára gyermeke? De amikor így szemben állanak egymással Isten ígéretei és az emberi számítások, mégis csak Isten ígéreteinek kell hinni! Őt nem kötik a mi lehetőségeink. Akkor legigazabban isteni az Ő munkája, amikor emberileg érthetetlen. (18.)

Az angyal nem is felel mással Zakariás kétegyeire, csak a maga küldetésének hangsúlyozásával. Értse meg Zakariás, hogy Isten üzent neki az Ő követé által. Isten szava érkezik most hozzá. Azt pedig bűn kételkedéssel fogadni. Az előtt, ha még oly hihetetlen és csodálatos is, meg kell hajolni. És ha örömet hirdet az embernek, akkor örüljön neki az ember szent bizonyossággal! Minden hitetlenkedés megsérti Istent! (19.)

Zakariásnak meg is kell bűnhődnie kételkedéséért. Az Isten ígérete megáll és végbemegy ugyan. De annak nagy örömébe fájdalom is vegyül: Zakariásnak egy időre meg kell némulnia. Nem teljes öröm az, amelyről nem beszélhet az ember és nem oszthatja meg másokkal! S ha Isten elszenvedi is a mi hitetlenkedésünket és állja az Ő ígéreteit ennek ellenére is, ebben teljes boldogságot csak a teljesen bízó lélek találhat! (20.)

ISTEN LÁTOGATÁSAI.

Luk. 1, 21—25.

Amikor Zakariás előjön a templom szentélye előtt várakozó sokaság elé, mindenki észreveszi: valami csodálatos dolognak kellett vele történnie. Hogy milyen „látást látott“, azt nem tudhatják meg tőle. Nem is tartozik senkire közülük. De a lejátszódott titoknak áhítatos megsejtése reászáll mindnyájuk lelkére. Vannak Istentől kapott óráink, amelyeknek a titkaiba mást nem avathatunk be. De ha nem csak a képzelődés vagy az érzelmeink játszottak velünk csalfa játékot, hanem valósággal Istentől kapott „látás“ világosodott ki előttünk, akkor annak a hatását észreveszik rajtunk az emberek! (21—22.)

Amikor beteljesedést nyer az isteni ígélet, a gyermekét váró Erzsébet eltelik a maga személyes örömével. Az, hogy megszületendő fia milyen nagy hivatást fog betölteni az Isten országának ügyében, a háttérben marad előtte. Csak az foglalkoztatja gondolatait, hogy megszabadul a gyermektelenség sorsától, ami az ő napjaiban megvetett sors volt az asszonyok közt. Nem ítélték el érte! Sokszor vagyunk úgy, hogy Isten egy-egy áldott látogatásának csak a magunk szempontjából örülünk, pedig valójában az a fontos, amit Ő abból majd az Ő céljaira akar kihozni. Csak örüljünk neki hálás szívvel! (23—25.)

ISTEN KIVÁLASZT.

Luk. 1, 26—29.

Isten kiválasztja a megszületendő Megváltó számára annak a jövődő édesanyját. Nem ott keresi, ahova a világ figyelme irányul, a híres és hatalmas emberek társaságában. Egy eldugott kis helységben élő, ismeretlen, egyszerű leányzóra esik a választása. Nem is kürtöli világgá; csak utólag fognak róla hallani az emberek. Elrejtve és csendben készíti Ő elő legnagyobb csodáit! (26—27.)

De akit kiválaszott, annak tudtul adja menyyei üzenete által: mit akar vele? Angyali követ érkezik a názáreti kis hajlékba: hadd legyen annak lakója tudatában az ő kiválasztatásának és fogadjja azt boldog engedelmességgel. Nem fontos, hogy a világ mit tud, vagy mit nem tud róla, ha Isten valakit az Ő céljaira kiszemelt és eljegy. Csak ő maga értse meg Isten akaratát és hajoljon meg előtte! (28.)

„Megdöbbenés“ volt az első hatása, amikor Isten tudtul adta az Ő kiválasztó végzését. Mária csak később érezte át, milyen csodálatos felmagasztaltatásban van része. Először csak Isten végzésének az érthetetlen titokzatossága lepte meg és reszkettette meg. És az igazi kiválasztásnak mindig az a bizonyossága, hogy az nem tűnik fel előttünk magától értődőnek, hanem érthetetlen csodaként ér és meg is zavar bennünket! (29.)

M Á R I A F I A.

Luk. 1, 30—33.

Megdöbbenéséből felocsúdva ujjonghatott már Mária lelke: valóban csodálatos „kegyelem“ üzenetét hozta az angyal! (30.)

Anyjául választotta ki annak, aki a Jézus nevet fogja viselni s aki már ezzel a névvel is „az Úr szabadtítását“ fogja hirdetni. Pedig maga Mária is csak legfeljebb sejtette akkor azt, amiről mi már többet tudunk: mit jelent ez az áldott név bűnöktől, bajoktól, haláltól és ítélettől szorongatott emberek millióinak! (31.)

Királyi magzatnak fog életet adni, hirdette az angyal. Alacsonyságából dicsőséges hatalomba fog fölemelkedni Fia. Királyi széke előtt engedelmes hódolattal hajolnak majd meg az alattvalók ezrei, akik hálásak, hogy Őt szolgálhatják. Parancsa törvény és ereje oltalom lesz a benne bízóknak! (32.)

És ez az országlás örökkévaló lesz, mondotta az ígérlet. Más trónok sorra megdőlhetnek és hatalmas birodalmak összeomolhatnak, a Mária Fiának uralma megáll. Soha nem támadhat elene nagyobb hatalom, amely erőt vehetne rajta. Minden ellenségét túlélve csak nőttön nő országa és soha „vége nem lesz.“ (33.)

Hogy akadhatna el a tekintetem ennél a „kegyelmet talált“ boldog anyánál? Az Isten Fiára kell néznem, aki általa e világra született!

FOGANTATÉK SZENT LÉLEKTŐL.

Luk. 1, 34—38.

„A Szent Lélek száll te reád.“ Nem természetes leszarmazottja lesz tehát a megszületendő Gyermekek földi szülőknek, mint Isten teremő akarátának rendje szerint minden más újszülött. Mert jaj, a megromlott gyökerű emberfán csak romlott hajtások fakadhatnak! Őbenne „a Magasságosnak ereje“ új életkezdetet indít el. Bűntelen élet rügyszemével oltja tehát be emberi fajtánk régi, bűnös életét! (34—35.)

„Az Istennél semmi sem lehetetlen.“ Az Ő titokzatos és imádandó csodája lesz a megszületendő Élet. Emberi értelem soha kivezető utat nem találhatna a bűn útvesztőjéből. Emberi erő soha meg nem törhetné a nemzedékről-nemzedékre tovább szálló átkot. De onnan felülről belesnyúlhat életünkbe a Mindenhatónak ereje és elindíthatja a mi romlásunknak gyógyulását, a mi világunk megújulását! (36—37.)

„Legyen nékem a te beszéded szerint.“ Így fogadta Mária a méhében fogantatott Magzat ígéretét. És így kell fogadnunk az Istennek azt a megfoghatatlan csodáját, amely Őbenne mindnyájunk javára végbement. Ne kérdezze a töprengő kételkedés: hogyan lehetségesek ezek a dolgok? Legyen elég tudnunk: Isten belépett a mi embervilágunkba. S ezt tudva, boldogan engedjük át neki magunkat! (38.)

ISTEN TITKOS MUNKÁJA.

Luk. 1, 39—45.

Erzsébet „méhében repesett a magzat“, amikor rokon látogatásra eljött hozzá Mária, hogy egymás reménységeiben örömmel osztozzanak. Még meg sem született gyermeke titokzatosan megérezte a még meg sem született Megváltónak közelségét. Nem csak tudatos hatások áradnak ki Jézusból! Hányszor magunk sem tudjuk, hogy a közelünkben jár s a lelkünk mélyén mégis megmozdul már „a feléje repeső“ új élet! (39—40.)

Hiszen maga Erzsébet sem tudta, hogyan jutott hozzá ahhoz, hogy „az ő Urának anyjaként“ köszöntse Máriát. Valamilyen titokzatos kiválgosodás láttatta meg vele azt az igazságot, amely sokak előtt máig is el van rejtve, hogy „Jézus Úr“. „Szent Lélekkel telt be“ és prófétai látás mondatta ezt vele. Mindig is a Lélek munkája az, amikor Jézus Úr-volta felragyog valaki előtt! (41—44.)

Csak annyit tudott Erzsébet, hogy Máriával is, övele magával is Isten cselekszik csodálatos dolgokat s ezért boldogan át kell adniuk magukat az Ő kezének. A hitnek a készsége ez, amely titkok között is engedelmesen vezetteti magát, hogy csodáról-csodára jutva láthassa „beteljesedni azokat, amiket az Úr mondott“. Sohasem érthetjük meg teljesen, mit visz végbe Isten bennünk és általunk. „Boldog az, aki hitt“. (45.)

LELKI ÖRVENDEZÉS.

Luk. 1, 46—50.

Olyan kitüntető kegyelemben, amilyenben Mária, sem az előtt, sem azóta nem részesült Istentől halandó ember. De ez a hálaadó ének, amely az ő szívéből kizendült, mégis mintául szolgálhat minden hívőnek.

„Magasztalni az Urat“ és „örvendezni az én megtartó Istenemben“, ez alaphangja kell hogy legyen az én életemnek is. Szabad ugyan Isten elé vinnem fájdalmas panaszaimat és bűnbánatom zokogását is. De ennek is fel kell mindig oldódnia az Ő hálás dicséretében. Csak a hitetlen és hálátlan szív nem tud ujjongani Őbenne! (46—47.)

Hiszen az én életemben is „nagy dolgokat cselekedett a Hatalmas“! És előtttem is csodálatos kell hogy legyen az, hogy „alázatos állapottomban“ „rám tekintett“! Nem szólhatnék semmit sem, ha szeme elsiklott volna felettem. Nem érdemeltem meg semmivel sem, hogy észrevegyen és az Ő kegyelmé rajtam megnyugodjék! (48—49.)

És abban, amit velem cselekedett, én is az Ő örök irgalmasságát ismerhetem fel. „Nemzetségről nemzetségre“ így szokott Ő megkönyörülni „azokon, akik Őt félik“. Nem én vagyok az egyetlen, sem az első, sem az utolsó. Így ismerték és ezért magasztalták Őt már előtttem is megszámálhatatlanul sokan és hányan fogják áldani ugyanezért még ezután is! (50.)

ISTEN ÚTJAI.

Luk. 1, 51—56.

Mária a maga példáján azt szemléli, milyen mások Istennek útjai, mint az emberi elgondolások. Őt, az ismeretlen, egyszerű hajadont választotta ki „hatalmas dolgainak” véghezvitelére. Nem olyan valakit, aki a világ szemében fontosnak számított volna! Mert Isten előtt mit sem jelent a földi „hatalmasság” vagy „gazdagság”. Előtte meg kell alázkodnia minden „felfuvalkodottságnak”. Ő abban mutatja meg csodálatos erejét, hogy „alázatosokat magasztal fel” s egyben az Ő irgalmassága is kitűnik, amikor a megvetetteket és „éhezőket” emeli fel kegyelmének bőségébe. Isten szemével nézve a világot, más képet mutat! (51—53.)

De azt is szemléli Mária a maga példáján, hogy sajátmagához mindig következőes Isten az Ő útjaiban. Amit Isten övele cselekedett, az ősrégi ígéreteinek a beteljesedése. Sokáig úgy látszatott, hogy feledésbe tűnt a régi szent szövetség, de íme, Isten „megemlékezett” róla. Soha nem is felejtette el egy pillanatra sem! Amit rég letűnt időkben elkezdett az atyák életében, azt késői ivadékok napjaiban is továbbviszi és célhoz juttatja. Ő mindig hűségesen és egyenesen járja útját, — „amiképen szólott volt” eleitől fogva. Figyeljek hát szavára és jól jegyezzem meg ígéreteit! Akkor tudom: mire számíthatok? (54—56.)

JÓBARÁTOK KÖZÖTT.

Luk. 1, 57—61.

Erzsébetnek újszülött fia felett való örömében sokan szívből osztoznak, — „szomszédok és rokonok“, akik csak meghallották az Isten „övele cselekedett kegyelmességének“ hírét. Istennek nagy áldása az, ha mások is „együtt örülnek“ így velem örömeimben. Legyek hálás érte! Csupa kö-zömbös szívű idegen ember hidegségében hogy megfagyna az én örömöm is! De hogy megsok-sorozódik, ha részt kérnek belőle! (57—58.)

Amikor a gyermek névadására került sor, mégis nézeteltérés támadt Erzsébet és a vele ör-vendők között. Az Ő szemükben szabad mérlege-lés és választás tárgyának látszott ez. Erzsébet ellenben tudta: Isten angyala már előre megjelölte a gyermek nevét. Ha isteni parancsok alatt áll az életem, sokszor kell így szembehelyezkednem őszinte jóbarátokkal is. De nem hallgathatok rá-juk, ha egyszer Isten mást mondott! (59—60.)

Erzsébet határozottsága érthetetlen volt az ő örömének osztálytársai előtt. Ők semmi okát nem látták, miért dőljön el a kérdés úgy, ahogy Erzsébet azt eldöntötte. Persze, ők nem tudtak az angyali jelenésről s az abban elhangzott parancs-ról! Lehetnek Istentől kapott olyan szent elkö-te-lezettségeim, amelyeknek a titkaiba nem avatha-tok be másokat és akkor csóválni fogják a fejüket tetteim felett. Ne zavarjon ez! (61.)

KERESZTELŐ JÁNOS ELINDUL.

Luk. 1, 62—66.

Ha Zakariás nyelvét lekötve tartotta is a némaság, azért ki tudta fejezni: milyen nevet akar fiának adni. Hiszen e felől Isten angyala által kapott rendelkezést. Annak minden áron érvényt kell szereznie! Ha szólni nem tud, akkor írásban beszél! Mindig talál valamilyen módot, aki engedelmeskedni akar Isten parancsainak. Csak komolyan akarjon, és ne keressen kibúvókat! A nehézségek valahogy legyőzhetők! (62—63.)

Közben pedig „feloldódott“ Zakariás nyelve. A büntetésül reámért némaságnak letelt az ideje. Nem az Isten örök haragjának jele volt az, hanem csak átmeneti kemény lecke. S ha valaki jól megértette és megjegyezte már azt, amit az ilyen büntetés iskolájában meg kellett tanulnia, elmúlik róla annak terhe. „Áldhatja az Istent“ aztán, nem is csak a szabadulásért, hanem a büntetés áldásaiért is! (64.)

Zakariás újszülött fia meg elindult növekedésének útján, hogy egyszer majd betöltse Istentől rendelt hivatását. Sokaknak megilletődött figyelme és várakozása leste: „Vajjon mi lesz“ belőle? De amit a jövő még rejtegetett, azt sorra előhozta és valóra váltotta „Isten keze“. És ha valaki nem indul is ilyen nevezetes körülmények közt és nem fűződnek is hozzá ilyen nagy váradalmak, csak „legyen vele Isten keze“! (65—66.)

ISTEN SZABADÍTÁSA.

Luk. 1, 67—75.

Amikor gyermekében megszületett a Krisztus előfutárja, Zakariás „a Szent Lélekkel beteljesedve“, prófétai látással máris az Isten bekövetkezett csodálatos szabadítását szemléli és magasztalja.

Még úgy beszél erről a „szabadításról“, mintha az az ótestamentumi, testi Izráelnek szólna csak. Mintha annak ellenségeit akarná Isten megsemmisíteni, hogy gyűlött, sanyargatott rabjaik végre szabadságban élhessenek. Mintha nem az Ő lelki „népének“ lelki nyomorúságaiból szerezne Isten örök szabadulást Krisztus által! (71.)

De azt világosan látja, hogy az Isten célja mégis lelki természetű. A felszabadulás arra való, hogy „szentségben és igazságban szolgáljon“ Őneki az Ő népe. Valójában tehát a bűn zsarnokságának vet véget. Isten a Krisztus által. És ennek a boldog szabadságnak ajándékát élvezhetik majd bármely népből való hívei. (74—75.)

De az igaz volt, hogy ezt a „szabadítást“ az Ótestamentum népében készítette elő Isten. Ott köttetett meg az „ő szövetség“, amely a Krisztus által való „új szövetségben“ beteljesedett. S aki nem ezeknek az előzményeknek a világánál látja Krisztust, a Szabadítót, nem is érti meg igazán! (70, 72—73.)

PRÓFÉTAI FELADAT.

Luk. 1, 76—80.

Az újszülött gyermek előtt egészen egyedülálló prófétai hivatás állott; az időknek döntő fordulójánál egy egész népnek hirdetni a Szabadító közelgetését. De a magam szerény körében nem az-e a dolgom nekem is, hogy „az Úr útait megkészítsem”? (76.)

Vannak, akiket nekem kell „az üdvösség” ismeretére megtanítanom“. Ők még nem izlelték meg „a bűnök bocsánatát“, de ha nekem volt benne részem, én őket is megbízathatom felőle! Szóval is elmondhatom nekik, az életemmel is bizonyíthatom előttük: van Istennél kegyelem! (77.)

Nem magamról kell beszélnem, hanem „a mi Istenünk nagy irgalmasságáról“. Oda fölfelé kell tekintetüket irányítanom: a „magasságból való naptámadat“, a mi sötét éjszakánkat eloszlató fényesség, a Krisztus felé. Hírnök legyek, aki által Ő szól! (78.)

És így az én bizonyoságtételem által is „megjelenhetik“ Ő olyanoknak, akik különben „a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnének“. Eloszlathatja szívük félelmét és panaszait, s a „békeség útjaira“ vezetheti őket. Mivel tehetnék bárkinek is ennél nagyobb szolgálatot? (79.)

De a hajdani nagy prófétánál is el kellett előbb múlnia az előkészület idejének, csak azután szólalt meg. Legalább készülök-e erre a szent szolgálatra? (80.)

A VILÁG KIRÁLYA.

Luk. 2, 1—7.

A nagy világ el volt foglalva a maga dolgaival és mit sem tudott arról, milyen csodát cselekszik Isten Betlehem kicsiny városkájában. A hatalmas római császár számlálgatta birodalma népeit, hadd lássa: honnan mennyi adót várhat? És az emberek százezrei jöttek-mentek, hogy a népszámlálás parancsára kiki a maga nemzetsége helyén jelentkezzen. Milyen vakon merül bele a világ a maga ügyeibe! (1—3.)

Annyira nem figyelt és nem készült Megváltójának megérkezésére a világ, hogy még a betlehemi „vendégfogadó háznál sem volt hely“, ahol anyja életre szülhesse, csak az állatok fészereiben. Csak egy kemény jászol szolgált bölcsőjéül. Pedig sem azelőtt, sem azóta nem érkezett dicsőségesebb vendég a világra, mint az a Gyermeke, sem nem történt nagyobb esemény e földön az Ő megszületésénél! (6—7.)

Valójában pedig a császár népszámláló parancsa is és a nyomában támadt nagy népforgalom is az Ő születése szolgálatában állott. Máriának és Józsefnek is azért kellett útrakelniük, hogy a Gyermeke Betlehemben az ősi királyi család fészkében születhessen meg örökké uralkodó Királynak! Ha a világ nem tud is róla, akkor is Ő áll mindennek a középpontjában, ami csak történik és önkéntelenül is Őt szolgálja minden! (4—5.)

A NAGY ÖRÖM HIRE.

Luk. 2, 8—11.

Ha a népek sokasága majd csak később eszmél is reá a karácsonyi éjszaka csodájára, azért Isten gondoskodik róla, hogy legyenek mindjárt hálás szívek, amelyek örvendenek neki. Ha kell, angyali követ útján ad hírt róla egyeseknek. De ismeretlen nem maradhat az Ő ajándéka egyetlen napig sem! Aki világosságot gyújtott e földön, szemeket is nyit meg, hogy azt lássák. Ha van Megváltó, legyenek boldog emberek is!

Nem fontos, hogy sokan legyenek. Az sem, hogy nagy befolyású, nevezetes emberek legyenek. Elég, ha néhány egyszerű pásztoremberből áll a Krisztus megszületésének örvendő első gyülekezet. Azt az örömet, amelyet Ő e világra hozott, sem számokkal, sem más földi mértékkel úgy sem lehet fölmérni. Ha csak néhány, alázatos szívben ragyog is ki ez az öröm, azért érdemes volt angyalt küldeni az égből!

De az ilyen boldog kiválasztottak csak az első ünneplői a csodának. Utánuk jönniük kell a többieknek. A „nagy öröm“, amely nekik hirdették, „az egész népnek örömévé“ kell, hogy váljék. A szent titok nem maradhat titokban. Terjednie kell a hírének, amíg minden ember megtudja: „Született néktek Megváltó“. És addig nem lehet teljes az öröme senkinek, amíg még sokan vannak, akik talán még hírből sem ismerik!

Luk. 2, 12—14.

Szegényes és nagyon egyszerű „jelek” azok, amelyeket az angyal megnevez, hogy a pásztorok rátalálhassanak a megszületett Megváltóra. Ne keressenek csillogó gazdagságot vagy pompát, se valamilyen káprázatos csodát! Csak egy „gyermeket, bepólyálva, jászolban fekvő”. Nincs benne semmi feltűnő. Százszámra láthatnának hasonlót naponta. Elrejtette Isten az Ő dicsőségét, amikor testünket felvette magára! (12.)

De az égi seregek elől nincs az elrejtve. Ők tudják: ki rejtőzik a csecsemő gyöngesége és a jászol szegénysége mögött. És mennél alázatosabb rejtekezésbe szállott alá Istennek egyszülött Fia az Ő mennyei dicsőségéből, annál inkább imádják és magasztalják ezt a nagy csodát. Ujjongó énekük átzendül a mennyei fény világából a földi éjszakába is és rá visszafelel minden hívő lélek háláéneke. (13.)

Nem is arról zeng az angyali kar, hogy milyen titokzatos csoda történt a Megváltó megszületésében, hanem annak eljövendő áldásait magasztalja. Mert a betlehemi jászol csak kezdet, de milyen lesz majd a vég! Milyen felséges eredmények fakadnak majd abból a szegényes jászolbólcsöből! „Dicsőséget” szerez általa magának Isten az örök mennyekben, és „békességet” a föld veszendő és vergődő embereinek! (14.)

A KARÁCSONYI ÖRÖMHÍR.

Luk. 2, 15—20.

A Krisztus megszületéséről szóló örömhírt ki kell próbálni. „Menjünk el . . . , lássuk meg e dolgot!” — mondják a pásztorok. És mindent igaznak találtak, amit az égi üzenet hírül adott nekik. Nagy kiváltság hírét hallani annak, hogy Isten Fia eljött e világra. De még nagyobb áldás személyes megbizonyosodást szerezni ennek valóságáról. Aki vesztég marad, nem kapja ezt meg, csak aki útnak indul érte! (15—16.)

Ezt a nagy örömhírt tovább is kell aztán adni. A pásztorok is „elhirdeték, ami nekik mondatott” s ami felől meg is bizonyosodtak. S mint a vízbe dobott kő körül a hullámzó gyűrűk, úgy terjedt az emberek között az áhítatos „csodálkozás” a hallottak nyomán. Mi mindennek a híre nem száll szájról-szájra! Miért nem zeng a világ ennek a legnagyobb csodának a boldog híradásától? (17—18. 20.)

És ennek a csodálatos híradásnak vannak kieméríthetetlen mélységei, amelyekbe alá kell szállani. Mária is „megtartja és szívében forgatja vala” az átélteket és hallottakat. Adtak azok neki bőségesen, amin elgondolkozhatott. Szent titkok rejlettek benne, amelyeknek gazdagságával nem telhetett el a lelke. Valóban, nem arra való a karácsonyi csoda, hogy egy-két ünnepnap után napirendre térjünk felette! (19.)

M I N T E G Y A S O K K Ö Z Ü L .

Luk. 2, 21—24.

Azokat a szertartásokat, amelyeket minden újszülött fiúgyermekre, közelebbről az elsőszülöttekre, előírt a zsidó vallási törvény, pontosan végrehajtották Jézus születése után is.

Ebben már előre is híven tükröződött az Ő egész életének jellegzetes útja. Ő mindvégig úgy élt, hogy beleilleszkedett népének vallási rendjébe. Soha nem akarta azt szétrombolni. Ő mást akart: a meghagyott külső formák között új életet teremteni. Attól aztán magától lett idejétmúlttá és elavulttá minden régi formaság!

Ezeknek a formaságoknak az engedelmes felvételében és viselésében az is kifejezésre jutott: milyen komoly valóság volt az Ő emberré létele. Nem a többi ember feje fölött élt, hanem velük egy szinten. A maga népének és a maga korának fia volt. Amit annak rendje megkövetelt, azt Ő is megadta.

És ezért a gyermek Jézus körül lejátszódott szertartások az Istennek közénk való mélységes leereszkedését hirdetik. Mi szüksége volt a magasság Urának az ilyen külső szertartások megtartására? Az Ő örök valósága mérhetetlenül fellette állott az eféle formaságoknak! De Ő olyan-ná lett értünk, mint a többiek közül egy!

A gyermek Jézus útját kísérve, minden lépésnél ezt csodáljam háládatos örömmel!

S I M E O N   Ö R Ö M E .

Luk. 2, 25—28.

Simeon „várta“ az Istentől megígért „vigasztalást“, a Szabadító megszületését. Egyike volt azoknak az „igaz és istenfélő“ embereknek, akik sóvárogva figyelték a jövőendő látóhatárát: mikor jelenik már meg az Isten Felkentje? „A Szent Lélek volt rajta“. Mert mindig a Szent Lélek munkája az, ha emberek nem tudnak beletemetkezni a jelen örömeibe és gondjaiba, hanem reménykedve várják Isten tetteit! (25.)

Simeon a felől is bizonyos volt, hogy „addig halált nem lát“, amíg reménységei be nem teljesednek. Ez is „Szent Lélek által jelentetett ki neki“. Ezért tudott csendesen várni, ha az évtizedek látszólag hiába multak is el felette. Drága ajándéka a Léleknek az ilyen személyes bizonyosság: Isten nem csak a nagy világnak fogja megjelenteni kegyelmességét, hanem nekem magamnak is részt fog abból adni! (26.)

S végül Simeon csakugyan megérte reménységei megvalósulásának napját. „Karjaiban tarthatta“ a megszületett Krisztust. Ezt is „a Szent Lélek indításának“ köszönhette, aki elvezette őt ennek a boldog találkozásnak a helyére. Azóta hány vágyakozó és reménykedő szív újjonghatott fel már vele együtt: nem a jövőendő rejtegeti immár a Megváltót, hanem jelenbeli valóság és szívünkhöz szoríthatjuk! (27—28.)

INDULÁSRA KÉSZEN.

Luk. 2, 29—32.

Simeon most már „békeességgel“ kéri és várja az Úrtól az ő „elbocsáttatását“. Most már nem fontos, hogy földi életéhez újabb napok és esztendőök fűződjenek. Amiért érdemes volt élnie, azt megkapta már. S akár hosszú évtizedek terhe nyomja az én vállamat is, mint az övét, akár még az ifjúság friss éveiben járok, szeretnék mindig ugyanígy készen állni az indulásra. Szeretném tudni: a legnagyobbat már megkaptam! (29.)

A karjaiban tartott Kisded töltötte meg Simeon szívét ezzel a meglegedettséggel. „Látták az én szemeim a te üdvösségedet!“ Annál nagyobb örömet már nem nyújthatott neki az élet, mint hogy az Isten ígéretei az ő számára is beteljesedtek s a megszületett Megváltóban szemlélhette az Istennek „üdvösségét“ adó kegyelmet! Enélkül mindenki hiába élt, ha még oly sokáig élt is. De ha ezt megtaláltam, meglegedhetem. (30.)

Simeont nagyon érdekelte a még ezután következő jövő is. Jól tudta, hogy a Kisded élete csak piciny mag, melyből „minden népek szeme láttára“ nagy áldások fognak kibontakozni. De neki elég volt látnia a kezdetet. A többi megérnie már nem fontos! Nem elég-e nekem is tudnom, hogy az Isten „üdvössége“ már itt van és itt hat e világban, ha további győzelmeit már nem láthatom is meg? (31—32.)

CSODÁLATOS GYERMEK.

Luk. 2, 33—35.

Nem csodálkozom azon, hogy „József és a gyermek anyja csodálkoznak“ a Gyermek felől hallottakon. Hiszen egyik meglepetés a másik után érte őket. Ezt a Gyermeket a titokzatosság fénye sugározza körül és akik a közelében forgódnak, azoknak természetes életeleme a csodák levegője. Inkább az volna érthetetlen, ha ilyen isteni Jövevényt fásult és köznapi lélekkel tudna valaki fogadni! (33.)

De Simeon jól látja: lesznek olyanok is, akik nem ismerik fel benne Isten küldöttjét. Egyeseknek „feltámadására“, másoknak meg „elestére“ szolgál az Ő megjelenése. De akik „ellene mondanak“, azok Isten előtt zárják be ajtajukat. S így üdvösség és kárhozat dől majd el azon, ki hogyan fogadja Őt. Kicsiny, gyöngye gyermeknek látszik csak az első tekintetre, pedig milyen félelmetes, fenséges Úr valójában! (34.)

Megszületésének nagy örömébe ezért már belezendülnek fájdalmas, komor hangok is Simeon prófécija által. „Sok szív gondolatai nyilvánvalókká lesznek“ Átala fog napfényre jönni az emberben lakó bűnnek rettentő gonoszsága is. S akik Őt szeretik, azoknak „lelkét éles tűr hatja majd által“. A bölcső derűjére már előre ráesik a kereszt sötét árnyéka. De végül mégis az öröme marad az utolsó szó! (35.)

ÜNNEP UTÁN HÉTKÖZNAPOK.

Luk. 2, 36—40.

Sokan részesültek mindjárt a legelső napokban a Krisztus megszületésének nagy örömében. Így Anna is, az agg prófétaasszony, akit hosszú életének sok szomorúsága közepette az a remény tartott fent, hogy ezt az örömet még megérheti. És vele együtt mások is, akik ugvanígy „várták a váltságot“. Úgy illett, hogy ha a nagy világ hidegen fogadja is az Újszülöttet, mégis legvenek, akik boldogan köszöntik. (36—38.)

De aztán elmúltak az ünnepi örömeztetésnek első napjai és a Gyermekek eltűnt az emberek szeme elől. Az egyszerű názáreti otthon fogadta falai közé és sokáig semmit se hallott róla a világ. Szürke hétköznapiak hosszú-hosszú sora telt el, míg a csecsemő férfiúvá növekedett és megkezdődhetett szolgálata, amelyre elküldetett. De az eseménytelen évek homályában nem aludt ki a földreszállott szent láng! (39.)

Sőt éppen ezek alatt az ismeretlen évek alatt nőtt meg olyan fényessé, hogy aztán kilobbanhatott az egész világ szeme láttára. Ezek a csendes názáreti évek voltak a testi-lelki kifejlődésnek a hivatás tudatára ébredésnek, a kiérlelődésnek az évei. Ott gyűlt fel az a csodálatos erő és gazdagság, amelyet Jézus később szerteszágázott és osztogatott. Szürke idők leple alatt is Isten dolgozott! (40.)

A Z E L V E S Z T E T T J É Z U S .

Luk. 2, 41—45.

Milyen jó, hogy legalább egyetlenegy történet fennmaradt számunkra Jézus gyermekkorának éveiből! Amit ekkor átéltek vele szülei, abban jól tükröződik sokunknak gyakori tapasztalata.

Elvesztették Jézust! Pedig biztosan nagyon szerették és vigyáztak rá. De megtörténhetik, hogy valaki olyan természetesnek veszi, hogy Jézus mindig ott van a közelében, hogy észre sem veszi, amikor egyszer csak emarad tőle!

A szülei nem vették észre egy ideig. És elteltnek néha a mi életünkben is napok napok után úgy, hogy azt hisszük: minden rendben van. Egyszer aztán mégis felriadunk a valóság tudatára: Jézus nincs velünk, valahol elhagytuk Őt és már jó ideje nélküle járjuk utunkat!

Keresték aztán a szülei erre is, arra is, ahol megtalálhatni vélték, de hiába! Vannak ilyen hasztalan kísérletezéseink, amelyekkel megpróbáljuk visszaszerezni a Jézussal való közösség boldogságát. De nyugtalan szívünk nem találja meg sehogysem!

Végül vissza kellett térniük Jeruzsálembe, ahonnan elindultak. Már ott elmaradt tőlük! Ez adhatja csak vissza Jézust, ha egyszer elvesztettük: ott kell Őt keresnünk, ahol elvesztettük. Az egész eltévesztett utat újra meg kell tennünk és előlről kell kezdenünk!

„NAGY BÁNATTAL KERESTÜNK.”

Luk. 2, 46—48.

Harmadnapra a templom csarnokaiban találtak rá szülei a tizenkét éves Jézusra. Onnan nem tudott Ő elszakadni, amikor a többi vidéki zarándok már útnak indult. Az Istennek ott érezhető jelenlétével és ott hirdetett igazságával nem tudott betelni gyermeki lelke. Ott érezte magát életelemében. Ha ilyen helyen unom magamat és sietek odább állni, az csak azt mutatja: más lélek lakik bennem! (46.)

Nem is csak áhítatos hallgatója volt ott az Isten törvényét magyarázó írástudóknak. „Kérdezgette” is őket és az ő kérdéseikre is voltak „feleletei”. Az Ige szava már jókor önálló lelki életet költögetett benne és mindenki „elálmélkodhatott” ennek jelein. Akiben nem így belülről fakad az Isten beszéde iránt való érdeklődés és annak világos megértése, az hiába is hallgatja a kívülről feléje hangzó tanítást! (47.)

Érthető, ha „nagy bánattal” keresték ezt a gyermeket. Édesanyjának panaszos szavából több csendül ki, mint a szülői szívnek gyermekéért való általános aggódása. Ez a Gyermek már zsenge éveiben is nélkülözhetetlen fénylő világossága volt a szülői hajléknak. És akik azóta megismerték, azok nem is tudnak elképzelni nagyobb szomorúságot, mint ha Őt akár csak egy napra is el kellene veszíteniük! (48.)

JÉZUS FELNEVEKEDÉSE.

Luk. 2, 49—52.

Korán ébredszik már Jézusban az Ő istenfiúi öntudata. Bizonyára még nem úgy, amint később élt benne, amikor érett férfi éveiben kiállott a világ elé, teljes tudatában annak: kicsoda Ő. De ha gyermeteg módon is, azért már tudja, hogy neki valami különös köze van Istenhez. „Az Ő Atyjának dolgaival” foglalkozni: ez tölti már el szívét fejletlen gyermekéveiben is. Szent plánta az, amely így nő fel! (49.)

De ha érezte is, hogy Őközte és Isten között olyan viszony van, amely Őt kiemeli mások közül, azért nem követelt magának más elbánást, mint ami minden gyermek sorsa. S ha fájhatott is neki, hogy szülei „nem értik” meg az Ő lelki világát, azért „engedelmes” volt irántuk, alárendelte magát akaratuknak és élte velük együtt a názáreti otthon csendes életét. Milyen példa ez az alázatosságra! (50—51.)

Tudta a gyermek Jézus, hogy egyelőre és még jó ideig az lesz „az Ő Atyjának dolga” Ővele, hogy felnevelje Őt későbbi szolgálatára. S ezért engedelmesen és türelmesen végigjárta a testi és lelki fejlődésnek minden állomását. S közben egyre jobban sugárzott belőle az a szentség, amely „Isten és emberek előtt kedvessé” tette. A mi életünket élte, semmit át nem ugorva benne. Testvérünk Ő! (52.)

KERESZTELŐ JÁNOS FÖLLÉPÉSE.

Luk. 3, 1—3.

Megjelöli az evangélista Keresztelő János föllépésének az időpontját. Elsorolja, kik voltak akkor hatalmon. De ahogy az óramutató is csak az időt jelzi, egyébként pedig semmi része nincs a lejátszódó történetekben, úgy ezek a megnevezett hatalmas emberek sem játszottak szerepet az Evangéliumban elmondott eseményekben. Isten terveiben nem azok a legfontosabb emberek, akiket a világ emleget! (1—2.)

Megnevezi az evangélista Keresztelő János munkásságának az indító okát. „Az Úrnak szava lőn Jánoshoz“. Ebből fakadt egész munkássága. Nem magaválasztotta úton indult el. Isteni parancs és megbízatás kényszere vezette. Ezért nem is a maga nevében beszélt, hanem csak az átvett isteni üzenetet adta tovább. Csak üres emberi beszéd annak a szava, akihez előbb Isten maga nem szólott! (2.)

És összefoglalja az evangélista Keresztelő János szolgálatának a lényegét. A „bűnöknek bocsánatát“ hirdette azoknak, akik bűneiket megbánva és elhagyva „megtéréssel“ fordultak Istenhez. A külső „keresztség“ csak ennek a lelki változásnak a pecsétje volt. Tehát a bűnnel nem egyezkedő, de a bűnöst magához fogadó, a szent, de irgalmas Istenről tett bizonyosságot. Ezt hirdeti mindig Istennek minden követe! (3.)

A Z Ú R K Ö Z E L E G .

Luk. 3, 4—6.

Megmondotta már a régi prófécia, hogy nem bejelentetlen jövevényként fog az Úr megérkezni e világba. „Kiáltó szó“ hangzik bele az emberi „pusztába“, hogy hirdesse az Ő közelgetését. Ez volt Keresztelő János szerepe is, amikor a küszöbön állott Jézus Krisztus megjelenése. És valahányszor megjeleníti Isten magát valakinek Ő általa ma is, mindig vannak hírnökei, akik „egyengetik az Ő ösvényét“. Figyeljek rájuk! (4.)

Világosan látta már a régi próféta is, milyen nagy szükség van erre az előkészítő szolgálatra. Mert az Úr közelgetésének útjában rengeteg az akadály! Torlaszok emelkednek és szakadékok tátonganak előtte az emberi szívben! Nagy változásoknak kell bekövetkezniük, hogy a sok „egyenetlenség“ helyén „síma utak“ legyenek! Ha az akarok maradni, aki voltam, ezzel elzárom az Istennek hozzám vezető útját! (5.)

De az az ígéret is biztosan zengett már a régi prófécia szavaiban, hogy Isten mindenképen győzelmesen végigjárja a maga útját. Megjeleníti az Ő „szabadító“ kegyelmét és hatalmát és „minden test meglátja“ azt. Aki elzárkózott előle, az előtt is nyilvánvaló lesz — csak nem a saját életében, hanem másokéban! Úgy készüljek minden nap az én Uram fogadására, hogy boldog részem lehessen „szabadításában“. (3.)

KERESZTELŐ JÁNOS HALLGATÓI.

Luk. 3, 7—9.

Voltak a pusztai próféta hallgatói közt olyanok, akik az Istennek már eleget tenni véltek azzal, hogy meghallgatták az Ő üzenetét. Mintha azzal lekötelezték volna már az Istent, hogy kegyeskedtek érdeklődéssel fogadni az Ő követét! Kemény szóval „vipérák fajzatának“ nevezi őket a próféta, hogy idejében felébredjenek veszélyes álmaikból. A „bekövetkező harag elől“ senki nem „menekülhet“ ilyen olcsón! (7.)

Voltak mások, akik származásukba vetették bizalmukat. Hiszen ők „Ábrahám fiai“, akinek Isten szövetségi ígérte adott, hogy ivadéka is részese lesz áldásainak! De elfelejtették, hogy a hívő ősnak adott ígéretek csak a hívő utódokra vonatkoznak. A pusztai testü leszármazás Isten előtt nem tesz semmi különbséget ember és ember között! Elvész az ivadék, ha lelki örökségét eltékozolja! (8.)

De voltak bizonyára olyanok is, akik megértették: mi az ítélettől való szabadulás igazi útja. Isten gyümölcsöt keres az Ő kertjének fáin. Csak legyen bennük igazi élet és teremjen az Ő kedvére való eredményeket! Aki az Ő kegyelméhez megtér és magát teljes szívvel az Ő szolgálatára szenteli, annak nem kell többé félnie haragjától. Ne legyenek hát tűzre ítélt száraz fa, hanem Isten kedvére gyümölcsöt termő! (9.)

„MIT CSELEKEDJÜNK?”

Luk. 3, 10—14.

Hallgatóinak kérdéseire sokféle feleletet adva mutatott rá Keresztelő János arra, hogy a megterésnek valósággal megváltozott életben kell megmutatkoznia.

A „sokaságot” felebaráti áldozatkészésre intette. Ne élvezze senki gondtalanul a maga biztonságát és bőségét, amíg mások nélkülözik a legszükségesebbet is! Isten az ilyenektől számonkéri testvéreiknek a nyomorúságát. Ki-ki, amije van, azzal legyen segítségére a reászorulóknak! (10—11.)

A „vámsszedőket” tisztességre intette. Ne nyuljanak egy fillérhez sem, amely nem illeti meg őket! Isten előtt útalatos minden nyereség, amely felé csak azért nyújtja ki kezét az ember, mert éppen megkaparíthatja magának, ha semmi joga nincs is hozzá. A lelkiismeret szavát ne nyomja el a nyerekedés kísértése! (12—13.)

A „vitézeket” pedig csendes, fegyelmezett életre intette. Ne garázdálkodjanak mások rovására csak azért, mert a fegyver hatalma náluk van és senki nem mer ellenük szólni! Mohóságuk és indulataik megfékezésében mutassák meg legfőképpen az erejüket. A maguk legyőzésében vitézkedhetnek legszívesebben! (14.)

Csak vessem fel én is mindig a komoly kérdést: „Hát én mit cselekedjem?” Isten tudtul adja majd!

Luk, 3, 15—17.

Hálásan visszhangozhatja szívem a Keresztelő János próféciáját: a Krisztus, akinek jövetelét ő hirdette, valóban „Szent Lélekkel keresztel”. Előfutára követelte az emberektől az új életet és sürgette a megtérést, de Ő Szent Lelke által meg is adja azt! Az életnek azt a tisztulását, amelyet a „vízzel való keresztelezés” ábrázolt, Ő valósággal véghez is viszi! És ez nem is egyszeri, hanem napontként megújuló ajándéka!

De komolyan szívemre kellennem a Keresztelő János figyelmeztetését: az eljövendő Krisztus „tűzzel is keresztel”. Aki el nem fogadja tőle a Szent Léleknek ajándékát, azt hasznavehetetlen „polyvaként” tűzre ítéli az Ő szentsége és igazsága. A kegyelem ideje után elhozza Ő a számadásnak félelmes napját is s aki úgy jelent meg, mint az emberek irgalmas Megváltója, örök Bírójuk is lesz egykor!

Ezért készségesen követnem kell Keresztelő János példaadását a Krisztus előtt való alázatosságban. Ha ez a nagy próféta is annyira „magánál erősebbnek” látta Őt, hogy „még sarujának kötelét megoldani” sem érezte magát „méltónak”, milyen szent kiváltságnak kell akkor tartanom, hogy engem is szogálatába hív és fogad! Dicsőséges Úr az, aki ajándékaiban ilyen gazdag és ítéleteiben ilyen félelmes!

A PRÓFÉTA ELHALLGAT.

Luk. 3, 18—20.

Még „sok egyebekre is intette“ Keresztelő János az ő hallgatóit azon kívül, amit az evangélista számunkra feljegyzett. Mi csak mutatóba kapunk belőle egy keveset, a többi odaveszett a feledésbe. De azért az sem hangzott el hiába! Hallgatóinak szívébe talált, vagy megtérésükre, vagy megkeményedésükre, és Isten előtt számon van tartva az örökkévalóságra. Ha csak egyetlen szív hallja is, már nem hiába szól az Ige! (18.)

Egy esetet mégis feljegyez még az evangélista Keresztelő János működéséből: azt, hogy Heródes királyt is „megfeddette“ gonosz életének bűnéért. Ebben az esetben tűnt ki legjobban megvesztegethetetlen egyenessége és semmitől meg nem hátráló bátorsága. A hatalmas nagy úrnak is éppúgy fejére olvasta az igazságot, mint bárki másnak. Miért is hunyászkodnék meg bárki előtt az, aki az Örökkévaló nevében szól? (19.)

Ezt az esetet azért is meg kellett még említeni, mert ez vonta maga után Keresztelő János működésének a megszakadását. Heródes nem tűrte a próféta igazmondó szavát. Előbb börtönnel, aztán hóhéranak pallósával elnémította az Isten követét. És Isten nem avatkozott ebbe bele. Látszólag Heródesé volt az utolsó szó és az Isten szava elhallgatott. De az ilyen látszat csak a rövidlátó embert tévesztheti meg! (20.)

A MEGNYILT ÉG.

Luk. 3, 21—22.

Jézus megkereszteltetése fölött „megnyilatkozik az ég“. Máskor és máshol rejlve maradnak titkai és a kíváncsi emberi tekintet hiába gyötörődik, nem tud áthatolni sűrű kárpitján. De amikor eljön az egyetlen büntelen ember, aki e földön járt és odaszegődik a bűnbánó bűnösök közé, mintha velük egy sorba tartoznék, akkor Isten nem titkolózik, hanem megnyitja egeit és megjelenti magát. (21.)

A megnyílt égből „leszálla Óréa a Szent Lélek“. Jézus az Ő útját nem a maga nevében járja csak, hogy ne tudhatnók: mi köze van hozzá az égben lakozó Istennek! Onnan felülről kapja hozzá a megbízatást, a felavattatást és az erőt. Lelkének teljességével vele van Isten. Az Ő követtségében jár és az Ő akaratából viszi véghez munkásságát. Aki ebből sem ismeri meg Istent, mit kívánhat még? (22.)

És „szózat“ is hangzik a megnyílt égből, hogy egészen világos legyen: az Atya Istennek jóváhagyása kíséri Jézust az Ő megalázkodásának útján. Azóta is ezt a szózatot kell és lehet hallania mindenkinek, aki látja a bűnösök közé sorakozó és az ő ügyüket magára vevő Szentet. Rajta nyilvánítja ki Isten az Ő jótetszését és aki azt keresi, Ő általa nyerheti el. Bizony, megnyílt Ő általa a különben elzárt ég! (20.)

A Z E M B E R J É Z U S.

Luk. 3, 23—38.

Jézus életének harmincadik esztendejében veszi fel az evangélista az Ő történetének fonalát. Hogy addig mi történt, az el van rejtve szemünk elől. Hosszú időn át az ifjúság természetes fejlődésének és a férfi megszokott munkásságának éveit élte Ő is, minden rendkívüli esemény és csodás jelenség nélkül, mint más emberek. Istennel való zavartalan, tökéletes közösségben, de a mi valóságos emberi életünk útját járta. (23.)

Ezt emeli ki az a leszármazási táblázat is, amelyet az evangélista közöl, egészen Ádámgig vezetve vissza Jézus eredetét. Igaz, hogy akit Jézus atyjának ismertek, arról csak „állítják vala“. A Szent Lélektől való fogantatása révén nem természetes leszármazottja volt földi őseinek. De azért mégis Ádám ivadéka volt. Test a mi testünkben. Része sorsunknak és minden küzdelemünknek. Csak bűnünknek nem! (24—38.)

És ezért nem kevésbbé volt ember, mint mi, hanem Ő volt az egyetlen igazi ember, mi pedig csak torzképei annak. Mert „Ádám az Istené“ volt. Emberségünknek ez az isteni eredet adná meg a méltóságát és az volna a rendeltetésünk, hogy mindenestől Isten fiaiként éljünk. Kiben látható ez a valóságban az egyetlen Jézuson kívül? Az Ő életéből érthető csak meg: mit jelent embernek lenni! (38.)

L É L E K N E K   K E N Y E R E .

Luk. 4, 1—4.

Hosszú pusztai magányosságában készült föl Jézus az Ő nyilvános munkásságára. „A Lélek-től viteték oda”: telve volt küldetésének tudatával és a hozzá kapott isteni erővel. De „kísértett az ördögtől”: le kellett számolnia olyan csábító gondolatokkal, amelyek megrontották volna munkáját. Ehhez kellett az egyedüllétnek napjai. Ilyen magányos lelki harcokban dőlnek el az élet nagy győzelmei! (1—2.)

Az egyik csábító kísértés azt sugallta neki: használja fel isteni erejét testi szükségletek megelégtetésére. Hiszen hosszú étlenségében Ő is érezte, milyen fontos a „kenyér”! S ahogy csodát művelhetne a maga megelégtetésére, úgy az embereknek is körülrajongott jóltevője lehetne, ha gazdasági kérdéseiket segítené nekik megoldani! Ettől várják ők boldogságukat és ezért hála-lásan meghajolnának előtte! (3.)

De Jézus ennél nagyobb jót is ismert és azt akarta az emberek közt is szolgálni. Éhségében is éltette és erősítette Őt az Istennel való társal-kodása. És tudta, hogy valójában „az Istennek Igéjére” éheznek az emberek is minden evilági megelégtetésnél sokkal jobban. E nélkül nyomorult volna a jóllakott ember is! És ezért elutasítva az ördög ravasz ajánlatát, elindult, hogy a lelkünk élő kenyere legyen! (4.)

Luk. 4, 5—8.

Csábító látvány tárult Jézus elé a „magas hegyről“ nyíló látomásban: „a föld minden országa“! Ő valóban nem is érhetette be kevesebbel. Tudta, hogy neki az a küldetése, hogy minden népre kiterjessze uralmát és az egész világot birodalma alá hajtsa. Királynak érezte magát, aki-re öntudatlanul is várnak a föld lakosai, mert más nem oldhatja meg az életük kérdéseit! (5.)

Ebben az öntudatában támadta Őt meg az ördögi kísértés. Minden „hatalom“ és dicsőség“ az övé lehet, ha a gonosznak tényleg rettentő nagy hatalmát elismeri a legfőbb hatalomnak és az ő kezéből hajlandó átvenni az uralmat. Minden vezérkedésre hivatott lélek ismeri ezt a kísértést: le kell számolni a bűn nagy erejével és meg kell alkudni vele! (6—7.)

De Jézusról visszapattant ez az ostrom. Ő az Ő mennyei Atyját ismerte csak egyedül való Úrnak, akit hódolat illet meg. A Sátán minden hatalmával csak ideig-óráig megtűrt bitorló az Isten világában. Gyors és olcsó sikerek helyett ez a döntés keserves harcot jelentett Jézus számára s végül az életével kellett fizetnie érte. De áldott döntés volt mégis! (8.)

Ezért nem elmúló földi ország az Ő birodalma, hanem alattvalóinak üdvösséget adó örök királyság!

B Ű N Ő S   B I Z O D A L O M .

Luk. 4, 9—12.

Az ördög tanácsára aláugrani a „templom ormáról“, mert hiszen az Isten megígérte az Ő oltalmát a benne bízóknak, — annyi lett volna, mint bűnös játékot űzni az Isten megtartó és megsegítő kegyelmével. Isten csakugyan megígérte övéinek hűséges őrizetét és gondoskodását, és ezt az ígéretét — sokszor csodálatosan is — beváltja. De „istenkísértő“ visszaélés az, ha valaki csak élvezet okából számít erre az ígéretre.

Ezt a kísértést is messze űzte magától Jézus. Ha valakit, akkor Őt állandóan körülvette az Isten „angyalainak“ láthatatlan serege. Csodálatos erők hordozták kezükön és állottak szolgálatára. De Ő soha máskor nem vette igénybe ezeket a csodatevő erőket, csak amikor az Isten munkáját kellett általuk végezni. S amikor Isten akaratából meg kellett ádoztatnia, nem tett csodát a maga megtartatásáért!

Az Ő követőinek is örök kísértésük, hogy Isten csodálatos segítségét a maguk kénye-kedve szerint hívják és várják. Az ilyen „istenkísértő“ állíthat mindig a Sátán sugallja. Az igazi hit mindenekelőtt átengedi magát Isten rendelkezésére. Akkor aztán bízhatik abban, hogy amerre Isten küldi, ott mindig vele is lesz és „parancsol az Ő angyalainak“ is, hogy megtartó csodatevéleit véghez vigyék!

VERŐFÉNYES NAPOK

Luk. 4, 13—15.

„Egy időre“ békessége volt Jézusnak a kísértőtől. Mintha belátta volna, hogy úgy is hiába ostromolja Őt, „eltávozik tőle“, hogy máskor talán majd jobb sikerrel próbálkozzék. És Jézus a jól megvívott belső harcok után teljes erejével belevehette magát munkásságába. Vannak Isten szolgálatában ilyen tiszta, nyugodt napok. A viharokon átesve, hajónk egyenesen szánthatja a habokat s haladhat a rendelt úton. (13.)

Eleinte nagy népszerűség övezte Jézust munkásságában. Föllépésének „híre méne“ széles földön s amerre csak járt, „dicsőítették mindenektől“ az Ő tanításáért. Úgy látszott, mintha megnyílnék előtte népének lelke és befogadná Őt. Vannak Isten szolgálatában ilyen örömteli napok, amikor szemlátomást minden jól megy. Gáncs helyett dicséretben van részünk és nehézségek nem állnak útunkban. (14—15.)

De ezek a verőfényes napok nem tartottak örökké Jézus működésében. Csak egy nem változott meg később sem: „a Léleknek ereje“, amely vele volt. Ugyanaz a Lélek erősítette meg a kísértések viharaiiban is és vitte magával a lendületes munka mezejére is. És ha az általános kedveltség napjai után megsokasodtak is ellenségei, a Lélek akkor is vezette és megsegítette. Csak soha el ne hagyjon engem se a Lélek! (14.)

HOGY NÖTT FÖL JÉZUS?

Luk. 4, 16—19.

Amikor elkísérem Jézust felnevekedésének helyére, Názáretbe, egyúttal belelátok ott lejátszódott lelki kifejlődésének a titkaiba is.

Megtudom, hogy állandó „szokása“ volt a zsinagógai összejöveteleken részt venni. Gyermekségétől fogva otthon volt a hívők közösségében. Ahol mások egy szívvel-lélekkel megjelentek Isten színe előtt, ott Ő mindig kaphatott valamit, ami lelki meggazdagodására szolgált s ezért onnan nem maradt el sohasem. (16.)

Megtudom, hogy szorgalmasan tanulmányozta a régi szent Írásokat és járatos volt azokban. Különösen megfogták a lelkét azok a régi prófécíák, amelyek az Isten irgalmasságának eljövendő országáról és annak felkent Királyáról szóltak. Ezekből értette meg: mi lesz az Ő feladata ebben a nyomorúságokkal teljes világban. (17—19.)

És megtudom, hogy mindenek felett „rajta volt az Úrnak Lelke“. Egyre öntudatosabban tapasztalta magában mindannak a valóságát, amit a régi ígéret az eljövendő Messiásról hirdetett. Ez a Lélek tanította Őt meg arra, hogy észrevegye és szívére vegye a világ sok baját és bűnét és magát odaszentelje a gyógyítás munkájára. (18.)

Ugyanezt az iskolát kell végig járnom. A gyülekezet közösségében, az Ige világánál és a Szent Lélek tanítása alatt kell nevelődnöm.

RÉGI ISMERŐSÖK KÖZÖTT.

Luk. 4, 20—24.

Felséges prófécia volt az, amelyet Jézus a názáreti gyülekezetben a Szent Könyvből felolvasott. De még sokkal felségesebb volt az, amit Ő maga hozzáfűzött: „Beteljesedett ez az Írás a ti hallásokra“. Évszázadokon át nagy vigasztalás volt tudni, hogy el fog jönni az Isten szabadító és gyógyító kegyelmének követe. De most már, íme, megjelent! (20—21.)

Örömmel hallgatták Jézus szavait a názáretbeliek. „Elálmélkodának kedves beszédein“. Hiszen, amikor arról van szó, hogy Isten könyörületesen aláhajol minden szenvedéshez és romláshoz, hogy azt jóra fordítsa, jól esik az emberi léleknek ilyen örömhír napfényében sütkérezni! Első hallásra hogyan volna megnyerő Jézus szava! (22.)

És Jézus az Ő názáreti hallgatóinak ezen a felbuzdulásán mégis átlátott és azt elégtelennek tartotta. Hiányzott belőle az az alázatos vágyakozás, amely nélkül senki sem részesülhet Isten irgalmának csodatételeiben. Kedvességükben is volt valami fölényeskedés. Hiszen ők már régóta ismerik Őt! S ezért igazában „nem volt kedves az Ő hazájában“. (23—24.)

Sokszor jobban fölismerik Jézust és többet nyernek vele azok, akik nagy messzeségből közelgenek hozzá, mint akik a közelében nőttek fel.

ROSSZUL VÉGZŐDÖTT!

Luk. 4, 25—30.

Ótestamentumi példák világánál leleplezi Jézus a názáretiek igazi lelki állapotát. Nem egyszer megtörtént már a múltban, hogy Isten szabadító hatalma olyanok életében nyilvánult meg, akikről ezt senki nem gondolta volna, mert azok, akikhez legközelebb esett volna a segítség, elfáultak már iránta! Ami napról-napra új csoda lehetne az ember életében, megszokott és semmibevett dologgá válhatik szemében! (25—27.)

A következmények igazolták Jézust: a názáretbeliek lelke valóban elzárkózott előle. Ahelyett, hogy szemrehányó szavai alatt magukba szállottak volna, „betelének haraggal“ ellenè és rátámadtak. A vádoló, kemény igazságok hozzák napfényre: mi rejtőzik az emberben? Vagy ingerültté lesz és ezzel csak azt bizonyítja, hogy valóban rászolgált az ítéletre, vagy összetörik alatta s akkor van reménység! (28—29.)

Fájdalmas lehetett Jézusnak búcsúja Názáret városától. Ahova annyi kedves emlék fűzte, onnan kítaszították és csak a belőle kiáradó titokzatos erő fékezte meg a feldühödött tömeget, hogy kárt nem tettek az életében. Akik Őt régtől fogva ismerték, azokkal végül nem tehetett mást, mint hogy közülük „eltávozzék“. Lehet-e borzasztóbb valami, mint amikor Jézus hátat fordít az embernek? (30.)

J É Z U S   H A T A L M A .

Luk. 4, 31—37.

Mindenki hatása alá került Jézus „hatalmának“, aki beszédeit hallgatta. Lehetetlen volt le-nyűgözött lélekkel nem figyelni az Ő „beszédére“. Volt valami az Ő „tanításában“, amin mindenki „elcsodálkozott“. Nem emberi gondolatok száraz fejtegetése, vagy esetleg színes, de nemso-kára mégis csak megunható előadása volt az, hanem frissen, üdén az égből érkezett üzenet. Isten maga szólt és szól máig is általa! (31—32.)

Még jobban megnyílvánult ez a „hatalom“ akkor, amikor egy sátáni hatalmak rabságában szynylődő lélek került elébe. Ha először csak viharos ellenkezést váltott is ki abból, ez is csak annak a jele volt, hogy megérezte Jézusnak erejét, s ez kimozdította addigi hallgatag, tespedéséből. Mindig olyankor látszik meg az Ő hatalmának nagysága legjobban, amikor a sokaságban egy-egy lélek felriad reá. (33—34.)

De legvilágosabban az bizonyította Jézus szavának „hatalmát“, hogy az ördögös megszabadult általa életének átkától. Az Ő parancsára megtörik a rontás edeje és a Sátán zsarnoki hatalma kénytelen szabadon bocsátani nyomorult áldozatát. Csodálatos az ilyen lelki megtisztulást látni és természetes, hogy „elterjed a híre“ a szemtanuk által. Hát még megtapasztalni a saját életünkben! (35—37.)

MÁSOK GONDJÁT FELVENNI.

Luk. 4, 38—41.

Simon házánál meggyógyította Jézus az ő beteg napát, mert „könyörögtek neki érte”. Talán e nélkül is megtette volna. De Ő megvárta, míg a betegnek a vágyakozásához csatlakozott szeretetinek a kifejezett kérése is. Így még inkább drága ajándék volt mindnyájuk számára, amikor a sinylódó asszonyt fölerősödve és hálás szolgálatban forgolódva láthatták. (38—39.)

Aznap este sok beteget gyógyított meg Jézus Kapernaum utcáján, mert voltak, akik „hozzá vivék azokat”. A betegek maguk is óhajtották a gyógyulást, de azt csak úgy nyerhették el, ha mások felveszik a gondjukat és terhes fáradozást is szívesen viselnek értük. Érdemes volt velük ilyen odaadással bajlódni, mert visszafelé már a maguk lábán járhattak! (40.)

Sőt olyanokat is meggyógyított Jézus, akiknek a gyógyulását csak mások keresték Önála, ők maguk nem. Maguk a szerencsétlenek, amikor közelébe érve megérezték titokzatos hatalmát, hangos szóval „kiáltoztak” ellene, míg csak Ő ki nem űzte belőlük az ördögöket. Utólag aztán ők is hálásak voltak az elnyert új életért! (41.)

Ne szűnjek hát meg emberekért, akiknek szükségük volna Jézus gyógyító erejére. Óhozzá könyörögni, készségesen fáradozni, sőt még sok ellenkezést is elviselni!

NE SIESS FELETTÉBB!

Luk. 4, 42—44.

Kora reggeli órában már a „puszta hely“ csendes magánosságában látom Jézust. Az előző nap fáradalmai után nem annál hosszabb pihentető álomban, hanem az Istennel való imádságos egyedüllétben kereste erejének megújulását. Még a testi erő felfrissüléséhez is az a legjobb segítség, ha a lélek telik meg új erők feszültségével. Rosszul gazdálkodik az aki az imádságon akar idejével takarékoskodni! (42.)

Érthető, ha a kapernaumiak magányosságában is „fölkéresték“ és „tartóztatták“ Jézust. Ami áldást már elnyertek tőle, az még többnek a vágyát ébresztette föl bennük. Még sok testi-lelki nyomorúság volt az életükben, amelyen az segíthetett volna, ha Jézus „nem megy el tőlük“. Aki igazán megismerte Őt, nem telhetik be vele egyhamar, mintha volna az Ő közeiségnél valami jobb is, ami felé továbbsiethetnének! (42.)

A kapernaumiak vágya azonban nem teljesülhetett. Földi életében Jézus munkája időhöz és helyekhez volt kötve. Neki mennie kellett „egyéb városokba“ is, hogy „küldetését“ betöltsse. De ez csak földi életében korlátozta Őt. Most mindenütt és mindig ott lehet, ahol Őt marasztalják! Milyen rövidlátás ezzel a szent lehetőséggel nem élni és napról-napra nem élvezni az Ővele való együttlét áldásait! (43—44.)

JÉZUS BESZÁLL.

Luk. 5, 1—6.

Alkalmas szöszékre volt Jézusnak szüksége, hogy a tóparton összegyűlt sokasághoz onnan szólhassa „az Isten beszédét”. „Kérésére” Simon készséggel átengedte erre a célra az egyik halászbárkát, amely úgylis használaton kívül volt éppen. Nem nagy szolgálát volt. Nem került áldozatba. Sokszor úgy van, hogy Jézus először csak kis dolgokat foglal le a maga számára az emberek életéből. Aztán következnek majd nagyobb igényei is! (1—3.)

Simonnál is ez történt: akit hajójába vendégül fogadott be, egyszer csak gazdaként kezd rendelkezni és parancsokat osztogat. És Simon, ha nem érti is Jézus szándékait s ha vannak is ellenvetései, mégis engedelmeskedik az Ő szavának. Így nő meg Jézus uralma egy-egy emberélet felett, míg egészen hatalmába nem keríti s Ő nem lesz az Úr házánál. Soha senki nem sajnálta még meg! (4—5.)

Simon is élete egyik legcsodálatosabb élményét köszönhette annak, hogy ellenvetéseit elfojtva átengedte magát Jézus akaratának. Amiért maga hiába fáradozott egész éjszaka, azt az Ő ajánlókából dúsán megkapta! Már nem ő volt Jézus vendéglátó gazdája, hanem Jézus látta őt el gondoskodásának bőségével. Áldottak annak a pillanatnak következményei, amikor valaki befogadja a bekérezkedő Jézust. (6.)

BŐSÉGES KEGYELEM.

Luk. 5, 7—11.

Simont zavarba hozta a csodás halfogás bősége. Segítséget kellett hívnia a kivonásához és a háló is, a hajó is veszélyesen meg volt terhelve. Nem volt felkészülve ilyen eredményre! Nem mindig bánik így velünk Isten. Néha felkészülünk áldásaira és aztán kitűnik, hogy hiába reménykedtünk. Ilyenkor elrejtőzik Isten. De amikor igazán megmutatja magát, akkor nem csalódások, hanem áldott meglepetések érnek! (7.)

Ezért fogta el Simonnak és társainak a lelkét az átéltek hatása alatt szent „félelem“ és bűnös voltuknak a lesújtó érzése. Mert nem azzal alázza meg az embert legjobban Isten, hogy haragjának az ítéleteit mennydörgi feléje, hanem azzal, hogy kegyelmének a bőségét árasztja rá, mint Jézus által is Simonra. Ilyenkor jelenik meg előttünk Isten az Ő igaz valójának szinte elviselhetetlen fenségében! (8—9.)

És Simonnak meg kellett értenie, hogy mindez nem sajátmagáért történt vele, hanem csak azért, hogy mások szolgálatára nevelődjék általa. „Emberök halászására“ hívja őt el Jézus. Áldott volt ez a Jézus parancsára végzett halfogás, de még áldottabb lesz az a lelki szolgálat, amely reá vár. Érdemes érette „mindenét elhagynia és követnie Őt“. „Bűnös embereket“ is bátorító szóval hív el az Ő szolgálatába: „Ne félj!“ (10—11.)

ISTEN FIA AZ EMBEREK KÖZT.

Luk. 5, 12—16.

Jézus isteni nagysága egyre jobban kitündöklük működése során. Már úgy jár az emberek között, mint aki felé a végső reménytelenségben is bizonyos reménységgel fordulhatnak. Amikor Ő közeleg, még „egy belpoklossággal teljes“, halálra szánt és kitaszított nyomorult előtt is felragyog a „megtisztulás“ lehetősége. És mi több: boldog valóság is lesz belőle! Nincs elveszett ember ott, ahova Ő közelget! (12—13.)

S mégis milyen alázatosan elrejtí az Ő isteni dicsőségét! Nem borítja fel az élet meglevő rendjét, hanem engedelmesen beleilleszkedik abba. A belpoklosokra vonatkozó törvényeket tiszteletben tartja és a meggyógyított belpoklossal is megtartatja. Isten munkája nem a felforgatás útjain halad, hanem egyelőre érintetlenül hagyva a meglevő kereteket és formákat, új, egészséges élet erőit árasztja a világba. (14.)

És nem csak kifelé rejtí el ez az alázatosság az Ő isteni fenségét, hanem belül is valóságos emberi életet él. Állandóan meg kell harcolnia azzal a nehéz emberi életkérdéssel: hogyan ossza meg idejét az erő kifejtés között, amelyet a feléje tolongó igények elvárnak tőle, és az erőgyűjtés között, amelyre csak a magányos órák elmélyedése és áhítata alkalmas. Tőle tanulhatom meg ennek a módját én is! (15—16.)

GÁNCOSKODÓK NEM ÁRTANAK.

Luk. 5, 17—20.

Már ott látom Jézus körül népének innen is, onnan is egybegyűlt vezetőit. Már féltékenykednek rá és figyelik: hogy köthetnének valahogyan bele? De mit változtat ez azon, hogy „az Úrnak hatalma vala Ővele”? Az Ő munkája nem függ emberek jóindulatú támogatásától, sem nem akadhat el emberek rosszindulatú ellenkezésén. Ő zavartalanul járja tovább a maga útját, akárki akármit szól is hozzá! (17.)

Akik benne fölismerték a minden baj nyomorúságán segítő Orvost, azok sem törődnek sokat másoknak véleményével. Csak egy a fontos előttük: elnyerni az Ő csodálatos segítségét. Ebben semilyen akadály nem állja útjukat. Ha szokatlan úton és módon is, de mindenképen el akarnak hozzá jutni. S még ha nem is a maguk bajára, hanem máséra keresik a gyógyulást, megkeresik azt nála! (18—19.)

És így Jézus és a hozzá folyamodók mindig találkoznak egymással. Az első pillanatra talán meglepetést szerez az Őt keresőknek: mást ad, mint amit vártak. De csak azért, mert amit Ő ad, az a nagyobb, a szükségesebb, a legfőbb ajándék: a bűnbocsánat, az Istennel való békesség és örök közösség. Kívülállók bírálgathatják és gáncsolhatják Őt, de akit így megajándékozott, az örökre hálás rabja lesz. (20.)

AZ EMBER FIÁNAK HATALMA.

Luk. 5, 21—26.

„Ki bocsáthatja meg a bűnt, hanemha egyedül az Isten?“ Valóban: ez az Istennek kizárólagos előjoga!

A gutaütött embernek mégsem volt kétsége afelől, hogy „az Ember Fiának van hatalma megbocsátani a bűnöket“. Ő tudta, hogy Jézus bűnbocsátó szava nem csak szó, hanem felséges valóság. Az ő békességet nyert beteg lelkén ez a szó maga bizonyította meg isteni érvényességét. És ugyanígy eloszlik a kétsége mindenkinek, aki bűneire Jézusnál keresi a bocsánatot.

Csak a bírálókat kívülállóknak lehettek kétségeik és kifogásaik. Nekik bizonyítja be Jézus a gutaütött testi meggyógyításával, hogy Ő nem „káromlást“ szólt, hanem jogos isteni „hatalmát“ gyakorolta bűnbocsátó szavával. Így sem győzhette meg őket, csak leleplezte és elnémította „tanakodásaikat“. Nem értheti Ő meg sohase az, aki csak bírálgatni akarja!

De az nyilvánvaló lett, hogy az Ő testi csodatételei valójában arra valók, hogy bűnbocsátó lelki hatalmát ábrázolják és hirdessék. Nem csak testi szenvedéseknek akart velük irgalmasan véget vetni. Lelki gyógyulást akart általuk is felkínálni. S amikor külső bajokat nem orvosol is csodatételeivel, csak az a fontos, hogy bűnbocsátó hatalmát gyakorolhassa rajtunk!

V Á M S Z E D Ő B Ő L A P O S T O L .

Luk. 5, 27—29.

Csodálatosak a kegyelem útjai! Nem csak olyanokat választ ki és hív el Jézus az Ő követésére, akik erre lelkületüknél fogva alkalmasaknak látszanak. Megakad a tekintete Lévin is, aki vámszedő társaival együtt úgy el volt merülve az anyagi önzés istentelenségébe, hogy ezért már közmegvetés tárgya is volt. Akikről mások már lemondtak, azokkal Istennek még lehetnek céljai. Ne ítélkezzem hát felettük! (27.)

Csodálatos a kegyelemnek a hatalma! Jézus hívó szavára Lévi ugyanolyan lemondásra és teljes odaadásra tudja elszánni magát, mint a többi tanítvány. Ő is „mindeneket elhagyván követé Őt”. A pénz és a vagyon hüvölete már nem tartja fogva. Szabad emberként indul el, hogy magasabb cél szolgálatára szentelje oda az életét. Más emberré válhatunk Jézus ereje által, mint volnánk Ő nélkül! (28.)

És csodálatosak a kegyelem gyümölcsei. Alig-hogy megkezdődött Lévi új élete, máris azon van, hogy régi társait is megismertesse Jézussal. Házánál összegyűjti őket Ő körülötte; hátha rajtuk is megismétlődik az a csoda, amely őt más emberré tette? Így harapózik tovább és így sokasodik Jézus hatása egyik szívről a másikra. S ha valakit elhív Ő követésére, mindig a többiek érdekében is teszi! (29.)

IGAZAK ÉS BŰNÖSÖK.

Luk. 5, 30—32.

Megértem az írástudók és farizeusok „zúgolódását“ Jézus „bűnös“ társasága ellen. Hiszen a tisztességre adó minden társadalom megvonja a határt, amelyen kívül rekeszti a „bűnösöket“ s azokkal nem tart fent érintkezést. Nem is volna jó, ha ez a különbségtétel megszűnnék és ugyanolyan helye volna az emberek között a tisztátalan életűnek, mint a tisztának, a megbízhatatlannak, mint a hűségeseznek!

De Jézus szavaiból megértem, hogy ez csak annak az emberi társadalomnak az ítélkezése, amelyik védekezni kénytelen a sajátmaga romlása ellen. Gyógyítani nem tudja a bajt, csak a fertőzés terjedésének vethet valamennyire gátat. De egészen más szemmel nézi a dolgot az, aki Orvosul jött el ebbe a világba, bűneik romlásában sínylődő emberek közé. Ő nem kerüli, hanem egyenesen keresi a betegeket!

És ebből megértem, hogy alapjában mindnyájan betegek vagyunk a bűnnek. Ezért veszélyes reánk nézve azoknak a társasága, akiknek az életében elhatalmasodott a baj. És ezért van szükségünk mindnyájunknak az Orvosra, aki nem eltűntja, hanem „hívja“ a betegeket. Jaj, ha valaki azért, mert emberek előtt „igaznak“ számít, csakugyan „igaznak“ érzi magát! Ezzel Jézus társaságából rekeszti ki magát!

Luk. 5, 33—35.

Egyre szaporodnak a Jézus ellen felhozott kifogások. Miért nem tartja meg Ő is tanítványai-val együtt a komoly kegyes emberek akkor általában uralkodó böjti szokásait? De minden akadékoskodó támadás csak drága igazságokat csíhol ki Jézusból.

A böjtölés kérdésében adott válasza azt jelenti, hogy az Ő tanítványai nem külső szabályok megtartásával keresik Isten jótetszését, Mit érne Isten előtt a magukra erőszakolt böjtölés, ha lelki állapotuk — a „lakodalmas“ népéhez hasonlóan — ellentétben van azzal? Isten nem szab rá gyermekeire semilyen kényszerrobotot!

Maga az is örök igazság, hogy az Ő tanítványai a „lakodalmasokhoz“ hasonlítanak. Ő a „vőlegény“, akinek társaságában az öröm fénye sugárzik mindenkire. Aki vele közösségre jutott, az a boldogság forrását találta meg. Az Ő vezérlése alatt szolgálni Istent nem komor lemondást, hanem ünnepi örömben való életet jelent!

De azt is megmondotta ugyanakkor, hogy az Ő tanítványait is érik lesújtó szomorúságok. „A Vőlegény elvétetik“ néha. Ha fénylőn süt is a nap felettük, olykor sötét felhők is elvonulnak előtte. Nem azért van örömük, mert soha semmi bajuk és fájdalomuk nincs, hanem mert előbb-utóbb még a szomorúságuk is örömmre fordul.

Luk. 5, 36—39.

Jézus valami „újat“, valami egészen mást hozott e világra, mint amiben az akkori vallásos emberek éltek és a mindenkori vallásos emberek szoktak élni. Nem új szent szabályokat és szertartásokat rendelt, mert hiszen éppen ilyesmikből áll a „régí“ rend, hanem új életet: Istennel való élő közösséget!

Védi azért ennek az „új“ ajándéknak a méltóságát. Nem arra való ez az „új posztó“, hogy belőle „foltot“ hasítsanak a megszakadozott régi kelme kitoldozásához. Ezt önmagáért kell megbecsülni! És a maga tiszta újdonságában kell élni és érvényesülni hagyni! (36.)

Védi ennek az „új“ ajándéknak a részeseit is. Ne ütközzék meg senki azon, ha Ő másfajta embereket választ ki követőikül, mint amilyeneket a régi rend becsült legtöbbre. Kárba veszne az „új bor“, ha „ó tömlőkbe“ öntené bele. Csak maganevelte emberekre bízhatja rá ügyét! (37—38.)

De azért megértő türelemmel van a régi rend emberei iránt is. Hiszen csak természetes, hogy hozzászokva az „ó borhoz“, nem „mindjárt“ találják kedvüket az „újban“! De ha nem is „mindjárt“, idővel mégis rájöhetnek még az ízére. Sokan csak lassacskán, fokról-fokra értik meg Őt! (39.)

Engem vonzzon Jézusnak örök újdonsága és helyezzem Őt minden „ónak“ fölébe!

A Z I S T E N N A P J A.

Luk. 6, 1—5.

Gyakran kiújuló támadások célpontja volt Jézus a nyugalom szent napjának, a szombatnak tárgyában. Népének vallási vezetői szigorú tilalmak terhes igáját helyezték követőiknek a vállára s ezeknek pontos megtartásában látták a szombat megszentelését, kerüljön bármilyen keserves önmegtagadásba. Ők megbotránkoztak Jézus tanítványain, mert éhségüket gabonaszemek morzsolásával enyhítették! (1—2.)

Pedig, amint Jézus a fejükre olvassa, megértették volna a saját szent Írásaikból, hogy Isten sohasem az emberek sanyargatásában lelte kedvét! Szent szabályok sohasem arra valók, hogy akárhogy szenved is miattuk az ember, mindenáron sértetlenek maradjanak! Isten sokkal emberségesebb Isten, mint amilyennek Őt vakbuzgó emberek a maguk mintájára el szokták képzelni! (3—4.)

És mert Jézus mindenkinek jobban ismeri és tökéletesen képviseli az Isten akaratát, azért el is utasít magától minden kioktatást és beleszólást az Isten napja megszentelésének dolgában. Ő „a szombatnak is Ura“. Ami az Ő jóváhagyásával történik, az nem lehet a nyugalom napjának a megsértése. Az szenteli meg jól az Isten napját, aki vele együtt jár, az Ő közelségében tölti el és mindenben reá figyel! (5.)

A LELEPLEZŐ JÉZUS.

Luk. 6, 6—11.

Jézus napfényre hoz rejtett gondolatokat is. Ellenfelei titkon felállított kelepccével készültek Őt megtámadni és „leselkedtek utána“. De Ő „tudván azoknak gondolatait“, nyíltan szóba hozta a lelkiük mélyén ellene koholt vádat és szemtől-szembe megvívta velük harcát. Nem jó előle semmit sem rejtegetni, mert Ő egyszer úgyis nyílt leszámolásra viszi a dolgot és ki tud akkor megállani előtte? (6—8.)

Napfényre hoz Ő észre sem vett bűnöket is! Ellenfelei csak azt nézték: szabad-e valamit megtenni szombatnapon? Ő megmutatja: valamit meg nem tenni is lehet már tett és pedig „életet elvesztő“ gonosztett, amely mindennél jobban megszentésteleníti a szent napot. Nem jó, ha az ember azzal leplezi magát, hogy soha sem követte el ezt vagy amazt a bűnt. Ettől még az égig nőhetnek mulasztási bűnei! (9.)

És napfényre hoz Jézus előbb-utóbb minden ellenségeskedést. Ellenfeleit a szemük láttára véghezvitt csodálatos gyógyítással is csak annál „esz-telenebb“ ellenállásra ingerelte. S ha egyelőre még csak „egymás közt“ szótték is ellene terveiket, egyszer gyilkos erőszakosságban kellett kitörnie szándékuknak. Nem jó magunkban megtűrni még a csíráját sem az ilyen ellenségeskedésnek. Idővel vészessé válik! (10—11.)

A TIZENKÉT APOSTOL.

Luk. 6, 12—16.

Egy egész éjszakát „imádkozásban töltött el“ Jézus, mielőtt apostolait kiválasztotta. Rájuk akarta bízni az Isten országának szolgálatát, ügyének egész jövődjét. Ebben a felelősségteljes kérdésben nem akart hát egyetlen lépést sem tenni, amelyet mennyei Atyjával nagyon alaposan meg ne beszélt volna. Ebből tudhatjuk: Isten akaratából volt a tizenkettő kiválasztása és ezért épül az egyház apostoli alapokon! (12.)

Sok „tanítványa közül“ választotta ki Jézus a „tizenkettőt“. Mindnyájukat szerette és ugyanolyan örökre szóló áldásokban részesítette. De ebben a földi világban nem szánt valamennyiüknek egyforma szerepet. „Apostolokul“, vagyis követőiül, akik az Ő nevében hirdessék e világnak az Evangéliumot, csak egyeseket rendelt. De ez nem azt jelenti, hogy a többiekre nem várt szent szolgálat az egyházban! (13.)

Tizenkét apostolt választott ki Jézus, ahány törzse volt valamikor az Izráel népének. Azt jelezte ezzel, hogy ők képviselik azt az új lelki népet, amelyet Isten minden nép sorából gyűjt egybe ezentúl. Lesznek abban méltatlan tagok is, mint ahogy a tizenkettő között is ott volt Júdás. De mégis ez által a nép által viszi végbe Isten az Ő győzelmeit e világon. És máig is ezért van egyház e földön. (14—16.)

SOKASÁG ÉS EGYESEK.

Luk. 6, 17—19.

Megint nagy sokaságtól körülvéve mutatja be az evangélista Jézust. Közelből és távolból, még az országhatárokon túlról is vonzódtak hozzá és sereglettek köréje az emberek. Hallani akarták tőle azt az életadó szót, amelyet beteg lelkük másutt hiába keresett volna. És elhozták testi betegségeiket is, amelyeken csak az Ő gyógyító ereje tudott segíteni. Nem hű képe-e ez annak a vonzó hatalomnak, amellyel Jézus azóta is és ma is láthatatlanul maga köré gyűjti minden népnek a sokaságát? Minden más segítségben csalódva, mindig újra csak nála keresheti az embervilág a megoldást ezernyi bajára!

De ugyanakkor fel is bontja az evangélista ezt a nagy sokaságot a szemünk láttára. Egyes emberekből áll az és mindegyiknek más a baja, amely Jézushoz hajtja! Nem is nyerheti el az Ő segítségét csak az, aki legalább „illetni“ nem „igyekszik“ Őt! Valahogy egyenként kell érintkezésbe jutnia Ővele mindenkinek, hogy „erő származzék“ Őbelőle! Nem hű képe-e ez annak a hitnek, amellyel a nagy világ beteg sokaságában kiki egyenként elnyerheti Őtőle a maga gyógyulását? Hiába volna ott bárki a feléje tolongó tömegben, ha a maga kezét ki nem nyújtáná jótéménye után!

Hadd származzék át az Ő ereje belém is!

MIT IGÉR JÉZUS?

Luk. 6, 20—23.

Az élet külső nyomorúságainak a terhétől nem szabadítja meg Jézus a benne bízókat mintegy varázsűtésre. Van körülötte sok „szegény“, aki gondok terhe alatt él; sok „éhező“, aki nélkülözést szenved; sok „síró“, akit megviseltek az élet csapásai. És ha ez „most“ így van, nem is ígéri, hogy mindjárt másképpen lesz!

De azt hirdeti, hogy éppen ezekben a bajokban van valami nagy jó is! Éppen az ilyen nehéz külső helyzetben levők ragadhatják meg legjobban az „Isten országának“ mindenért kárpótlást nyújtó ajándékát. És akkor mégis ők a „gazdagok, megelégtettek“ és örvendve „nevetők“!

Sőt egyenesen arra készíti elő az Őhözát csatlakozottakat, hogy ezzel az ő külső helyzetük nehézségeit még csak szaporíthatják. Ő érte, „az embernek Fiáért“, magukra vonhatnak sok olyan bajt és szenvedést, amelytől könnyen megszabadulhatnának, csak Őt kellene hűtelenül elhagyniuk!

De azzal biztatja őket, hogy az ilyen nehéz napok is csak új örömök forrásaivá válnak számukra. Azoknak a sorába tartozóknak érezhetik magukat, akik Isten követtségében járva, mindig ilyen nehéz sors kiváltságos terheit viselték. Ez a nagy tisztesség valóban már magában hordja a „mennyei jutalmat“!

HAZUG TÜNDÖKLÉS.

Luk. 6, 24—26.

Felsorakozik Jézus szavaiban mindaz, amit az emberek olyan nagyra szoktak becsülni, hogy teljes életükben futnak utána. Itt van a „gazdagság“, amelyben, ha sok nehéz törődéssel érték is el, „elveszik az ő vígasztalásukat“. Itt van minden földi váagnak „betelése“ az így szerzett javak révén. És a „nevetés“, — a vidám élet, amely távol űzi magától az árnyakat és zavartalan napsütésben tölti napjait.

Minderre Jézus az Ő ki-kiújuló „jaj“-szavával sujt le. Szerencsétlen emberek, akik ilyen célok után futnak s azokat elérve, azt hiszik, hogy most már biztonságban élvezhetik az életüket! Ha mindenki irigyli is őket, igazában mégis elvakult tévedésnek nyomorult áldozatai. Ami ma megvan, hol lesz holnap! Egyszer egészen bizonyosan szétfolyik a kezük közül mindenük és kitűnik: milyen üres életet éltek!

Abban a hízogó dícséretben is, amely őket körülveszi, csak ítéletük beteljesedését látja Jézus. Hazug alapokra építettek, hazugságot hirdet az egész életük! Azért örvendenek köztetszésnek! A „hamis próféták“ tündöklése ez, akiket mindig csodálattal és rajongással vettek körül a szegény elvakult emberek. De egyszer minden hazugság szétfoszlik! Ne büvöljön el sohase a múltó javak megtévesztő varázsa!

A SZERETET IGÉNYEI.

Luk. 6, 27—31.

Először arról beszél Jézus, hogy minden ellenséges támadást is viszonzozzanak az Ő tanítványai baráti jósággal. Gyűlöletre szeretet, átokra áldás, háborgatásra imádság legyen a feleletük. Az emberi gonoszsághoz, amellyel életükben találkozhatnak, ne süllyedjenek le, hanem nőjjenek fölébe! (27—28.)

Azután azt követeli, hogy tűrjenek el minden ellenséges támadást és ne is akarják azt mindenáron kivédeni. Sok mindent, amit az ember támadásnak fogna fel és elzárkóznék előle, ne is fogjanak fel panaszos és terhes dologként, hanem vállalják készségesen! Tudjanak tűrni, engedni, adni! (29—30.)

Végül azt a szabályt állítja fel, hogy tartózkodjanak mindentől, ami — akarva, nem akarva — támadás volna mások ellen. Nézzék cselekedeteiket a másik ember szempontjából és ahhoz igazodjanak, amit, ha annak a helyzetében volnának, maguk kívánnának. Tehát óvakodjanak mindentől, amiért rájuk joggal panaszkodhatnának mások. (31.)

Mintha lépésről-lépésre csökkennének Jézusnak az Ő tanítványai elé szabott igényei. Pedig mindezekben csak egyet szemléltet: a szeretet valóságát. Anélkül az Ő legkisebb igénye is betölthetetlenül magas! De a szeretet számára az Ő legmagasabb igénye is természetes!

AZ IGAZI SZERETET ÚTJA.

Luk. 6, 32—35.

„Bűnösökről“ beszél Jézus, mintha ez az embereknek csak egyik csoportja volna és nem volnának mindnyájan azok! Azokat érti alatta, akik nem csak az Istennek mindnyájunkat megítélő tekintete előtt, hanem az emberi ítélet szerint is „bűnösök“. Ezekre a magunk különb voltának a büszke tudatában le szoktunk nézni. És hízeleg nekünk az, ha fölemlegethetjük bűneiket, amelyektől mi magunk mentesek vagyunk.

Nos, ezeknek a „bűnösöknek“ az életében is lát Jézus sok jót. Van bennük is valami, amit „szeretetnek“ szoktak nevezni. Sok segítő készséget tanúsítanak ők is egymás iránt. Tudnak egymáshoz szívélyesek és áldozatkészek lenni. De persze mindig a kellő viszonzás reményében, vagy legalább is abban a bizonyosságban, hogy hasonló helyzetben a másik is ugyanolyan szívesen nyújtaná ki a kezét felénk.

Vajjon csak a megvetett bűnösöknél található-e meg az úgynevezett „szeretetnek“ ez az alapjában véve számító, önző természete? Ez a kérdés hangzik felénk Jézus szavából és ennek fényében mindnyájan le vagyunk álcázva! Ugyanazt az önző életet éljük, „bűnösök“ vagyunk mindnyájan! És a szeretetnek igazi, tiszta életére csak egyetlen út vezet: Jézus szavára hallgatni és személyválogatás nélkül szeretni mindenkit!

MINT A TI ATYÁTOK IS!

Luk. 6, 36—38.

Ha elfordulna a szívem másnak a gondjaitól és bajaitól, jusson eszembe: mi lenne, ha Isten is érzéketlenül elfordulna az én panaszaimtól! Mibe vethetném reménységemet a legnehezebb órákban, ha nem abba, hogy „a mi Atyánk irgalmas“ és könyörületes szívvel közelhajol az én nyomorúságomhoz? Hogyan rázhatnám akkor én le valami nyugós teherként azt, ha másoknak a szenvedései vagy vergődései tárulnak eléem? (36.)

Ha kész volnék felháborodva ítélkezni mások bűnei felett, gondoljak arra: mi lenne, ha Isten is így sietne engem „kárhozatni“! Annak köszönhetek mindent, hogy Ő „ítélet“ helyett „megbocsátásában“ részesít és elszenvedi sok hibámat és vétkeimet. Hogyan illik össze ezzel az, ha én ezzel ellentétben hamar pálcát török mások felett, rájuk sütöm ítélkezésem bélyegét, és nem tudok nekik szívből megbocsátani? (37.)

Ha nehezemre esik másokkal megosztani, amim van, emlékezzem meg róla, hogy én is mindent Isten ajándékaképen bírok. Semmim sem volna, ha Ő naponként el nem árasztana adományainak a bőségével! Teljesen méltatlanná teszem magamat az Ő áldásaira, ha azokat csak magamnak zsongorgatom és nem tudok belőlük örömmel, szíves kézséggel „adni“, amikor mások szükségéit kell enyhíteni! (38.)

HOGY SEGITHETSZ MÁSON?

Luk. 6, 39—42.

Mindnyájunk örök kísértése az, hogy másoknak vezetőiül akarjuk feltolni magunkat. Csakugyan jó szolgálat másnak megmutatni az utat, aki azt maga nem látja. De ennek komoly előfeltétele van: nekünk magunknak valóban tiszta és biztos kell hogy legyen a látásunk. Különben olyan segítséget akarunk nyújtani, amelyre magunknak volna szükségünk! Ha „vak vezet világtalant“, annak csak rossz vége lehet! (39.)

Sokszor éppen azért avatkozunk bele másnak a dolgaiba, hogy ezzel eltereljük a figyelmünket a saját bajainkról! Meglehet, hogy annak az embertársunknak csakugyan szüksége is van valamilyen segítő beavatkozásra, de talán nekünk magunknak még sokkal nagyobb szükségünk volna rá! S hogyan akarnánk akkor neki hasznára lenni, ha előbb a magunk bajára nem keressünk orvoslást és segítséget? (41—42.)

Jobb azért, ha „mesterek“ helyett mindig „tanítványok“ maradunk az egyetlen Mester keze alatt, aki embereket útbá tud igazítani és életük bajait rendbe tudja hozni. Az Ő iskolájából soha ki nem nőhetünk, fölébe soha nem emelkedhetünk. És ha így alázatosan alárendeljük magunkat az Ő gondozásának, ezzel nyújthatjuk a legjobb segítséget másoknak is: példaadásunkkal őket is Őhozá irányíthatjuk! (40.)

A F A É S G Y Ü M Ö L C S E.

Luk. 6, 43—45.

Nem a gyümölcsstermésnél kezdődik a fának az élete, — mondja Jézus. Az már csak következménye a fa nemes vagy silány minőségének. Felelőletes dolog az ember cselekedeteit mérlegelni, amikor igazában magát az embert kell szemügyrevenni. Amilyen lelkiség van benne, annak megfelelő cselekedetekben fog az megnyilatkozni! (43.)

Viszont ezért a gyümölcseről lehet megismerni: milyen a fának a természete, — mondja Jézus. A különben rejtve munkálkodó életerők a gyümölcsben nyilatkoznak meg! Nem közömbös dolgok tehát a cselekedetek. Csak következmények, de áruló következmények. Belőlük olvasható ki: milyen lelkiség lakik valakiben? (44.)

Így hát egymással összefüggésben szemléljem mindig az emberek külső életnyilvánulásait és a bennük rejlő lelkiséget, — mondja Jézus. Ki mit „hoz elő az ő szívének kincséből“, aszerint forduljak bizalommal feléje vagy aszerint óvakodjam a hatásától. Így megtévesztő első látszatoknak nem eshetem áldozatául nagy káromra. (45.)

Mindebből pedig megértem Jézusnak azt a komoly figyelmeztetését a magam életét illetőleg, hogy mindenek felett arra legyen gondom: mi lakozik a szívem rejtekeiben? Aztán nyugodt lehetek: a jó fa majd megtermi a hozzá illő gyümölcsöt is!

AKI EZEKET MEGTARTJA...

Luk. 6, 46—49.

Jézus „beszédeit hallgatva“ feltáruul előttünk a melységben rejtőző „kőszikla“, amelyre ráfundálhatjuk az életünket. Megtudjuk Ötőle, hogy nem csak az emberek erre-arra változó felfogásaihoz lehet igazodnunk, hanem van örökre megálló isteni akarat is, amelyet szolgálhatunk. És nem csak ideig-óráig kielégítő földi javak után futhatunk, hanem rábízhatjuk magunkat örök isteni kegyelemre, amely sohasem hagy cserben!

De világosan megértjük Jézus szavaiból, hogy nem sokat ér mindezt az Ő „beszédeiből“ tudomásul venni, ha „nem tartjuk meg“. Hiába rejlik ott a mélyben a mozdíthatatlan „kőszikla“, ha nem „ásunk le“ hozzá, hogy reáépítsük az életünket. Minden azon fordul meg: élünk-e a kínálkozó lehetőséggel? Eszerint lesz az életünk épülete minden viharral dacoló és örökre megálló, vagy szánalmas összeomlásra ítélt!

Ezért hangzik ki Jézus tanításából olyan erőteljesen az engedelmesség sürgetése. Mivel Ő minden bekövetkező romlástól meg akar bennünket menteni, nem éri be azzal, hogy áhítatos hallgatói legyünk szavainak, hanem minden nyomatékkal azt követeli, hogy „műveljük“ is azt, „amit mond“. Nem segít rajtunk az, hogy lelkes „Uram! Uram!“ tiszteletadásával hajlongunk előtte. Csak a valóságos engedelmesség használ!

NEMES VITÉZLŐ EMBER.

Luk. 7, 1—5.

Rokonszenves, nemes vonásokkal rajzolódik elénk a pogány katonatiszt alakja.

Szolgáját „nagy becsületben“ tartotta és amikor súlyos betegségbe esett, minden igyekezetével azon volt, hogy a gyógyulást megszerezze neki. Nem csak addig becsülte, mint valami szerszámot, amíg jó hasznát láthatta, hogy aztán, amikor már csak terhére vált, többé ne törődjék vele. Nem úgy bánt vele, mint idegennel, hanem mint embertestvérével. (2—3.)

„Szerette azt a nemzetet“, amelynek körében élt. A fölötte uralkodó idegen hatalmat képviselte, de azért nem nézett le gőgös lélekkel a megbódítottakra. Nem vetette meg őket azért, mert olyan mások voltak, mint a maga nemzete. Megértette, hogy nekik is megvannak a maguk szent ügyeik és, amennyire tőle telt, segítségükre is volt azoknak istápoló szolgálatával. (4—8.)

Mindennek nem is maradt el a jutalma. Őt sem tekintették betolakodott idegennel, aki elől mindenki elzárja a szívét. Gyűlölet helyett közszerepet és megbecsülés vette körül őt is. Ha neki volt szüksége mások segítségére, szívesen a magukévá tették ügyét. Igyekeztek jó szolgálattal viszonzni, ami jóban tőle részesültek. (3—4.)

Megérttem: az ilyen ember kérése kedves lehetett Jézus előtt!

NEM KIVÁNHATOK JOBBAT!

Luk. 7, 6—10.

Amint Jézus közeledik a kapernaumi százados házához, annak éppen az Ő személye iránt való magatartása válik fontossá.

„Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj!” Megérzett valamit Jézus fenségéből, amelyhez képest az ő saját rangja és hatalma semmi. El sem fogadható, túlságos megtiszteltetésnek veszi, hogy Jézus hozzá személyesen leereszkedik. Ezt az alázatosságot el kell tanulnom tőle! Ha az Isten Fia mégis belátogat hozzám és fölemel magához, mindig csodálkozva fogadjam! (6.)

„Csak szóval mondd és meggyógyul az én szolgám!” Kivilágosodott előtte Jézusnak hatalma, amelynek csak halvány képe minden földi parancsoló hatalom. Ha Ő mond valamit, akkor az minden akadály ellenére meg is lesz! Ebben a feltétlen hitben is példát vehetek tőle. Alázatosságában is titokzatos erőik Ura az Isten Fia és merhetek tőle nagy dolgokat várni! (7—8.)

„Ilven hitet Izráelben sem találtam!” Öröm volt Jézusnak látni a századosnak ezt a hitét, amellyel méltatlansága tudatában mégis olyan nagy bizalommal volt Ő iránta. És nem csak dicsérő szavával emelte ki, hanem azzal is kitüntette, hogy csodatevő hatalmával teljesítette óháját. Erre az eredményre kívánczozhatom én is! Hadd teljék bennem is kedve az Isten Fiának! (9—10.)

ISTEN TITOKZATOS MŰVE!

Luk. 7, 11—17.

Két menet találkozik a naini városkapuban. Az egyik a Jézust követő sokaságé, amely életének legboldogabb óráit töltötte az Ő társaságában és nem tudott betelni az Ő benne talált örömmel. A másik egy gyászmenet, még más hasonló meneteknél is sokkal szomorúbb: egy mindenétől megfosztott özvegy édesanya halad az élén. Sugárzó fény és reménytelen sötétség együtt: így teljes az emberi élet képe! (12.)

De az öröm menete nem tér ki a gyászmenet elől, ahogy máskor szokott történni! Nem fordul el a siralom látásától, hogy ezzel biztosítsa a maga boldogságának zavartalanságát. Jézus áll a középpontjában! Neki van szava az összetört szívhez: „Ne sírj!” És van hatalma a reménytelen bánatot is örömmre fordítani: visszaadja anyjának az elvesztett fiát! Az Ökörülötte sugárzó fény elnyeli a szomorúságot! (13—15.)

Nem csoda, ha a jelenvoltak megrendült szívvel az Isten hatalmát és irgalmát látták ebben és azt dicsőítették mindenek hallatára! Emberi erő nem tud megbírkózni az élet sötét tragédiáival, legfeljebb menekülve előlük védi tőlük a maga örömeit. Ahol az öröm szemébe néz minden bajnak, még a halálnak is, és diadalmasan fölébe tud kerekedni, ennek mindig az a titka, hogy Jézus által Isten művelt csodát! (16—17.)

NEM VÉGZETES KÉTSÉGEK.

Luk. 7, 18—20.

Keresztelő János lelkében, fogságának magányában, a ránehezedő zsarnoki igazságtalanság terhe alatt, megrendült az ő Jézus felől való régi, boldog bizonyossága.

De gyötrelmes kétségeit nem titkolta el. Hozzá híven ragaszkodó tanítványai előtt sem akarta az erősen álló, hitében bizonyos ember szerepét játszani, amikor már nem volt az. Őket is őszintén beavatta lelki vívódásaiba. Az olyan kétségek válnak csak végzetesekké, amelyeket hazug színléssel rejteget az ember ahelyett, hogy nyíltan és alázatosan megvallaná őket.

Kétségei nem is hatoltak le a lelke gyökeréig. Afelől most is bizonyos, hogy az Isten ígéretei nem csalhatnak. Csak azt nem tudja: beteljesedtek-e már vagy még várni kell erre? Amíg valaki legalább afelől bizonyos, hogy Isten nem üzhet rossz tréfát az emberekkel, addig nem kell féltetni! Ezen az alapon újra épülhet a hite, ha rombadőlt is!

És Jézustól magától sem fordították el kétségei. Azokkal is csak Őhöz fordul. Csalódhatott sok mindenben, amit Jézus felől bizonyosnak hitt és hirdetett. De az Ő igazmondásában nem csalódhatnak: amit Ő válaszol majd, az megoldja a kérdést! Amíg valaki hátat nem fordít Jézusnak, hanem nála keresi a megoldást, nyugodtak lehetünk: kétségei meg fognak oldódni!

A T É N Y E K B E S Z É L N E K !

Luk. 7, 21—23.

János tanítványai maguk is láthatták Jézus munkásságának tényeit. „Azon órában“ is gazdagon áradt szét gyógyító és megtartó ereje sok nyomorult ember életére. Akármilyen kétségek ébredtek is Őfelőle Jánosnak a lelkében, az íme nyilvánvaló volt, hogy akik hisznek Őbenne, azok más emberekké lesznek az Ő ereje által. Semilyen kétség ehhez nem férhetett soha! Jézus tettei híveinek életében nyilvánvalók! (21.)

János tanítványainak nincs is egyéb dolguk, mint a tapasztalataikról beszámolni. Jézus semmi mást nem üzen feleletül János kérdéseire, csak amiről a tények beszélnek. Fájhat talán neki, hogy Jézus működése ellenére sem történik meg e világon sok minden, amit ő elvárna. De gondoljon azokra a dolgokra, amelyek megtörténnek Őáltala! Mégis csak más világ ez, amióta Ő megjelent benne és az Ő ereje itt működik! (22.)

Mindebből János megérthette az igazságot. Kiújulhatott lelkében az elveszett bizonyosság: Jézusban beteljesedtek Isten ígéretei! Csak úgy kell fogadni, ahogy Ő a valóságban adja magát! Ne akarjuk a magunk igényeivel mérni és a magunk bírálgatásának alávetni. Ez csak arra vezetne, hogy „megbotránkozunk benne“! De aki nem így közeledik hozzá, hanem a hitnek bizodalomával, az „boldog“ ember! (23.)

KERESZTELŐ JÁNOS NAGYSÁGA.

Luk. 7, 24—27.

Felmagasztalja Jézus az Ő előfutárának emberi jellemét. Valóban rendkívüli egyéniség volt Keresztelő János. Egymagában is hajlíthatatlanul állott a világ széljárásai közepette. Pusztai igénytelenségében és zordonságában is megkapóbb látvány, mint más, a földi pompa fényében csillogó alakok. Formál Isten néha olyan embereket, akiken messziről is meglátszik az Ő csodálatos kezének bélyege! (24—25.)

Felmagasztalja Jézus az Ő előfutárát prófétai szolgálatáért is. Valóban, egyéniségénél is fontosabb volt az, amit hirdetett. Mert az isteni üzenet volt. Nem a maga indításából végezte munkásságát, hanem nyilvánvaló isteni megbízásból szólott. Innen volt az ereje is, egyszerűségéből is kiragyogó nagy méltósága is. Vannak Istennek követői az emberekhez, akik az Ő nevében szólanak és ezért hallgatni kell rájuk! (26.)

De mindeneknél inkább felmagasztalja Jézus az Ő előfutárát azért, mert az Ő előfutára volt. Ez tette őt „prófétáknál is nagyobbá“. Neki az a feladat jutott, hogy ne csak Isten ígéreteit, hanem azok közeli beteljesedését hirdesse. Azt hirdette, hogy mindjárt utána már jön az Isten Felkentje és vele az Isten országa. Nagyobb szolgálatot senki sem végezhet, mint így „elkészíteni Ő előtte az utat“! (27.)

CSODÁLATOS AJÁNDÉK!

Luk. 7, 28—30.

Jó újra elcsodálkoznom az Isten országának dicsőséges ajándékán, amelyet Jézus által elnyerhetek. Azért volt minden e világra született nagy ember közt a legnagyobb Keresztelő János, mert ennek az ajándéknak a megérkeztéről hozott hírt. De akik azt elnyerik, még önála is nagyobbak! A legkisebbnek is, aki benne részesült, gazdagabb az élete, mint bárkié, aki még kívül áll áldott körén! (28.)

Jó újra megértenem: hogy nyerheti el az ember az Isten országának ezt az ajándékát. Nem kell hozzá más, mint „igazat adni Istennek“. Isten hirdetteti és felajánlja nekünk kegyelmét, amellyel országolni akar életünkben, és nekünk erre hálásan és bízva igent kell mondanunk. Az „egész nép sokaságából“ bárki is, a legegyszerűbb is, a megbélyegzett „vámszedő“ is így nyerhette el annakidején. Ma sem kell hozzá más! (29.)

És jó megdöbbenem azon, hogy milyen elvakultság ezt az ajándékot visszautasítani. Nem lehet büntetlenül nemet mondani Istennek így felajánlott kegyelmére! Még ha valaki oly sokat tud is Isten dolgairól, hogy másokat is taníthatna azok felől, mi haszna, ha „magára nézve“ így „megveti az Isten tanácsát“, ahogy annakidején sokan tették? Ha Isten bezörget ajtómon, nem vonakodhatom Őt bebocsátani! (30.)

BALGATAG NEMZETSÉG!

Luk. 7, 31—35.

Van az Isten üzenetében mindig sok kemény és szigorú igazság. Keresztelő János munkásságából zordon fenséggel zendült ez ki. Egész lénye is, a világ életétől visszavonultan és annak örömeit megtagadva, megtestesült vád és kihívás volt, amely bűnbánatra és megtérésre szólított mindenkit. Isten néha elrontja örömeinket. A magunk megtagadását követeli, hogy megmentsen a maga számára. (33.)

De van Isten üzenetében sok gyöngéd irgalmasság is. Jézus működéséből ez is tisztán kicsendül. Nem csak ostromozta Ő a bűnt, hanem utána ment a bűnösöknek. „Barátjuk“ volt: megosztotta velük ételüket és italukat. Szent természetességgel elvegyült örömeikbe is, hogy közel férközhessék a lelkükhöz. Örömeinkben is közel érezhetjük hát magunkhoz Istent. Megszenteli Ő azokat, ha vele közösségben élvezzük! (34.)

De Isten üzenetein mindig fennakad az az ember, aki nem akarja befogadni azokat. Világosan kitűnt ez Keresztelő János és Jézus napjaiban. Ahogy a rosszkedvű, szeszélyes gyermekek sem ilyen, sem olyan játékokra nem kaphatók, úgy nem volt kedvére való annak a „nemzetségnek“ sem a pusztai próféta zordon fellépése, sem Jézusnak örömteli közelgetése. Aki nem a „bölcsesség fia“, az mindig talál kifogást! (32, 35.)

A BŰNÖSÖK BARÁTJA.

Luk. 7, 36—39.

Munkásságának elején még ott látjuk Jézust az előkelő farizeus házában is vendégként. Még nem éleződött ki az ellentét Öközötte és népének ezek között a nagy tiszteletben álló, kegyes vezetőemberei között. Azok még nem voltak tisztában Ővele. Még a jóakarató érdeklődés, sőt a vállveregető méltánylás álláspontján állottak. Még nem került sor a döntésre. De nem sokáig maradhat így függőben a lélek nagy kérdése! (36.)

Voltak azonban már eleitől fogva olyanok is, akik felismerték Jézust és egész szívükkel feléje fordultak. Olyanok közül kerültek ki, mint a farizeusok házában megjelenő bűnös asszony is, akik érezték a bűnnek lelkükre nehezedő nagy súlyát és ezért odaadó hódolattal fogadták azt, aki terhüket le tudja venni. Ők új életet nyertek általa és ezt nem tudták eléggé meghálálni. A bűnbánatos szív tudja: kicsoda Ő! (37—38.)

Akik ebből mit sem tudtak megérteni, azok váltak idővel Jézusnak elszánt ellenségeivé. A vendéglátó farizeus is megütkezik azon, hogy Jézus elfogadja a bűnös asszony hálálkodását, ahelyett, hogy eltaszítaná őt magától. Ő nem érezte magát bűnösnek, csak mások bűne felett tudott ítélkezni. S ezért máris mutatkozik a szakadék közte és a bűnösök Megváltója között. Riasszon vissza példája ettől az úttól! (39.)

ISTEN ADÓSAI.

Luk. 7, 40—43.

Adósságba keveredett emberekhez hasonlít bennünket Jézus. Rendezetlen tartozásaink vannak Istennel szemben. Nem okvetlenül abban áll a bűnös voltunk, hogy ezt vagy azt megtettük, amit Ő törvényében tiltott, hanem abban, hogy nem adtuk meg neki, ami Őt megillette volna. Hiszen mindenünket Őtőle kaptuk azért, hogy hálas szolgálatunkban neki adjuk vissza!

És ezt az adósságot mi nem tudjuk rendezni! „Nincs miből megadni.“ Elmulasztott időket és alkalmakat vissza már nem hozhatunk. És nincs egyetlen napunk, amellyel újra csak ne tartoznánk Istennek! Mit jelent az a különbség, hogy az egyikünknek adóssága nagyobb, a másikunké meg kisebb! Mind olyan helyzetben vagyunk Istennel szemben, hogy mi azt meg nem oldhatjuk!

Csak egyetlen kivezető út van: az adósság „elengedése“. De ez nem áll a mi hatalmunkban. Csak Isten gyakorolhat irántunk ilyen kegyelmet. És Jézus éppen azt az örömhírt hozza nekünk, hogy ez a csoda megtörténik: van Istennél bocsánat a bűnös ember számára, amely egész tartozását eltörli. Mi nem tisztázhatnók magunkat, de az Ő kegyelméből tisztán állhatunk előtte!

Csak természetes, hogy aki ezt megérti, mennél jobban nyomta adósságának terhe, annál nagyobb szeretetre buzdul iránta!

VAN BŰNBÖCSÁNAT!

Luk. 7, 44—50.

Bűnbocsánatból fakad a szeretet odaadása. Mennél többet kapott valaki ebből az ajándékból, annál inkább fellángol a háládatossága. A vendéglátó farizeus nem érezte bűnös volta terhét, nem is örült az attól való szabadulásnak sem és ezért hűvösen kimért volt a magatartása. Más-képen a bűnös asszony! Az ő megkönnyebbült szívéből bő forrásként bugyog elő a hálás szeretet. Melyikhez hasonlítok? (44—47.)

Bűnbocsánatban csak Jézus részesíthet. Senki ember fia nem osztogathatja ezt az ajándékot. Akik Jézusban is csak embert láttak, érthető módon meg is ütköztek azon, hogy Ő a bűnös asszonynak megbocsátotta bűneit. De aki Őt igazán ismeri, tudja, hogy Ő jogosult ezt az isteni hatalmat gyakorolni. Az Ő bűnbocsátó szava örök érvényű, mert mindig Isten maga szól belőle. Szól hozzám is! (48—49.)

Bűnbocsánat csak ajándéku! nyerhető el. Adósság elengedéséért nem lehet fizetni. Aki fizetni akar, az nem bízik adóssága elengedésében. A bűnös asszonyt is csak „az ő hite tartotta meg”. Bízott a Jézusból feléje sugárzó megbocsátó kegyelemben. Elfogadta az ajándékot, amelyet megvásárolnia úgy sem lehetett volna. És ezért elmentett útjára „békességgel”. Ez a „békesség” legyen az enyém is! (50.)

ASSZONYOK JÉZUS KÖRÜL.

Luk. 8, 1—3.

Azok közül, akik Jézust vándorműködése során mindenüvé elkísérték, külön kiemeli az evangélista az asszonyokat, kik vele voltak. A „tizenkettő“ férfiakból válogatta maga mellé. Rájuk várt az a feladat, hogy majd ugyanúgy prédikáljanak és hirdessék az Isten országát, mint Ő maga is. Az ilyen nyilvános, küzdelmes szolgálat férfiak dolga. De a háttérben, csendes hűségben asszonyok is ott voltak eleitől fogva! (1.)

Hiszen azokat is ugyanolyan hála kötötte oda Őhöz! Azok is éppúgy részesei voltak hatalmas csodatételeinek, mint a férfiak! Az asszonyi életnek is megvannak a maga sajátos „betegségei“ és „tisztátalan lélektől“ való megkínóztatásai. És Jézus ezeknek a bajoknak is ugyanolyan csodálatos orvosa, mint a férfiak élete mindenféle romlásának! Hogyne csüngene hát Őrajta ragaszkodással asszony és férfi lelke egyaránt! (2.)

És voltak olyan szolgálatok, amelyeket asszonyok végezhettek el legjobban Jézus körül. Hogy Ő jól elvégezhesse nyilvános munkásságát, sokféle gondot levehettek róla és sokféleképen „szolgálhattak“ neki az ő vagyonukból“. Vannak az életnek szükségei, amelyeknek ellátására Isten a nőknek a lelkét ruházta fel különös képességekkel. És nem kell ahhoz nagy „vagyon“, a kevesssel is áldott szolgálatokat lehet végezni! (3.)

ROSSZ FÖLD, JÓ FÖLD.

Luk. 8, 4—8.

Szólta a magvetőről elmondott példázat Jézus minden hallgatójának. Figyelmeztette őket arra, hogy nem elég az Ő beszédét hallgatniuk. Ő mindnyájuk lelkébe szórja a drága magot. De milyen talajra talál az bennük? Mi lesz a sorsa a hallott Igének? Kárba vész-e áldása, mint a sokféle rossz földben a magvetés, vagy meglesz-e a gyümölcse, mint a jó földbe hullott magnak? Belém is hull a mag. Mi sorsra jut vajjon?

Szólta ez a példázat Jézus tanítványainak is, akiket munkatársaivá nevelt. Az ő feladatuk is az lesz, hogy folytassák az Ő szent magvetését a világban. Legyenek elkészülve rá, hogy sokszor hiába fáradoznak, semmi eredmény nem terem munkájuk nyomán. De tudják meg, hogy ez csak az egyik oldala a dolognak. Lesz azért aratása Istennek az ő szolgálatuk nyomán! Nem hiába hangzik az Ő beszéde. Érdemes azt hirdetni!

És szólta ebben a példázatban Jézusnak önmagáról való vallomása is. Azt mondja el benne, amit Ő maga tapasztalt sokszor fájdalmasan: beleszórta az emberek életébe az Isten üzenetét, de még ha átmenetileg nagy hatást ért is el vele, végül mégis minden a régiben maradt. De hirdeti azt a bizonyosságot is, hogy mégsem kétes kimenetelű ügy az Ő munkája. Meg fog teremni annak bőséges eredménye. Így higgyek én is Őbenne!

A Z I G E H A L L G A T Ó I.

Luk. 8, 9—11.

Jézus tanítványai megtudakozzák: mi az Ő példázatának az értelme. Nem elégesznek meg azzal, hogy végighallgatták, érdekesnek találták és élvezetet nyújtott nekik. Világosan tudni akarják: mit jelent, hogy ahhoz tartsák magukat. Mások odább állhatnak Jézus közelében eltöltött órák szép emlékeivel. De ők nem csemegét, hanem komoly táplálékot keresnek szavaiban. Serkentsen példaadásuk ugyanarra! (9.)

Jézus ezért is használta tanításában a példázati formát. Próbára tette vele hallgatóit: kik azok, akik vakon és süketen, „az Isten országának titkaiból“ mit sem értve, nyugodtan tovább tudnak menni útjukon? Az ilyenek csak annál jobban elmerülnek eltompulásukba. De a komoly keresők csadálatos titkokba nyernek beavattatást! (10.)

Mert Jézus szava nem más, mint „Isten beszéde“. Emberek véleményeire és bölcselkedéseire hallgathatunk felületes lélekkel. De amikor az örökkévalóságból szólal meg hozzánk az Ige, akkor az nagy felelősséggel jár: arra vagy egész lelkünk megmozdul, hogy megértsük és elsajájtítsuk, amit mond; vagy ha könnyedén elsiklunk felette, azzal ítéletet vonunk a fejünkre! Aki Jézust hallhatja, becsülje meg Őt! (11.)

A Z I G E E L L E N S É G E .

Luk. 8, 12—15.

Jézus magvetésére sok veszedelem leskelődik. Ármányos ellenség a Sátán!

Néha azonnal lecsap egy-egy szívre és „kikapja abból az Igét“. Nem hagy egy pillanatot sem arra, hogy az ember elgondolkozhassék a hallott isteni üzenetről. Még ki találna benne csírázni! Úgy nyomavész az Igének ilyenkor, mint a keményre taposott „útfélre“ hullott magnak, amelyeket felcsipkedtek a madarak! Mintha a magvetés soha meg sem történt volna! (12.)

Máskor nem siet így a Gonosz, mert úgysis biztos lehet a dolgában. Hagyja, hogy a szívben kihajtszon s reményteljesen növekedjék az Ige vetése. Aztán idővel úgysis jönnek majd komoly próbák „kísértései“, vagy magában a szívben elhatalmasodnak hazug félelmek vagy csalárd vágyak. S a vége az lesz, hogy a biztatóan megindult új élet megsemmisül, mint a köves vagy a gázos földbe hullott magé! (13—14.)

De teljes sohasem lehet a Sátán sikere. Mert vannak, akik nemcsak hallják, hanem „tisztá és jó szívvél meg is tartják“ az Igét. Náluk az ő számításai és mesterkedései semmisülnek meg, az isteni magvetés ellenben szárbaszökken és meghozza gyümölcsét. Nem azért, mert ők különbek másoknál. Az ilyen „jó földért“ is Istené a dicsőség, aki előhozza magvetésének aratását! (15.)

TERJESZD A VILÁGOSSÁGOT!

Luk. 8, 16—18.

Miért gyújtja fel Isten egy-egy szívben Igéje által az Ő ismeretének fényét? Nem azért, hogy csak világoljon, ha senki nem látja is! Akkor eltakarható volna a titkolódzás burájával vagy eldugható volna valamilyen sötét zugba! Az a célja vele, hogy a világosság terjedjen, „lássák“, és fényénél megtalálják az utat mások is. Nem adhatom át magamat az Ige élvezetének úgy, mintha az csak nekem szólna! (16.)

Mert Isten „titokban“ kezdi ugyan munkáját, de azért, hogy aztán mennél előbb „nyilvánvalóvá“ tegye. Ami egyes szívek „elrejtett“ dolga, annak „ki kell tudódnia“. És amiben emberek csendes áhítatos órákban áldást találtak, annak gyógyító és tisztító ereje el kell, hogy áradjon nagy sokaságok nyilvános életében is. Vágyakoznom kell rá és munkálkodnom kell érte, hogy a világosság szerteszét fényljék e világban. (17.)

Aki csak a maga élvezetére akarná megtartani Isten ajándékait, maga is elveszítené azokat. Máris „elvétetik“ tőle, amit a magáénak hitt, ha nem gyümölcsozteti azt és nem adja tovább önfelédtt szolgálatban. De mennél inkább továbbadja, annál többet kap belőle! Csak az igazán a mienk Isten javaiból, amit megbízatásnak tekintünk és sáfárkodásra veszünk át! „Meglássam azért, mi módon hallgatom“ az Ő szavát! (18.)

JÉZUS CSALÁDI KÖRE.

Luk. 8, 19—21.

Jézus édesanyja és legközelebbi hozzátartozói „künn állanak“ és „nem tudnak hozzájutni a sokaság miatt“. Milyen megdöbbentő kép! Körülötte ott tolong a szaván csüngő sokaság, amely nem tud betelni a belőle áradó áldások bőségével. Azok pedig, akik e világ szerint a legközelebb állottak volna hozzá, úgy érkeznek oda, mint látogatók, valójában azért, hogy magukkal vigyék és félbehagyassák vele munkálkodását! Hiába volt édesanyja Mária, hiába voltak vele szoros rokonságban a többiek: lélekben még távol állottak Ötöle ekkor! Evilági kapcsolatok mit sem érnek Isten országa ügyében! (19—20.)

De Jézus, ha a hozzá legközelebb állók sem értik meg, nem áll azért egyedül. Körültekint az Ő hallgatóságán: ime itt van „az Ő anyja és az Ő atyjafiai“. Milyen vigasztaló látvány lehetett számára! Voltak sokan, akik megértették Őt, nemcsak „hallgatva Isten beszédét“, amelyet Ő hirdetett, hanem engedelmesen odaszánva életüket annak „megcselekvésére“ is. Akik így lélekben eggyé lettek vele, azokban kárpótlást talált a test szerinti övéinek érzéketlenségéért. Azokat is ebben a lelki rokonságban szerettte volna maga körül látni, hogy igazán az övéi legyenek! Ki vágyakozhatnék ennél előkelőbb családi összeköttetésekre? (21.)

JÉZUSSAL VIHAROKBAN.

Luk. 8, 22—25.

A vihar kitör, a hajó utasaival már veszélyben forog, és Jézus alszik! Pedig az Ő parancsa juttatta tanítványait ebbe a válságos helyzetbe. Ő akarta, hogy nekivágjanak az útnak. Most pedig mintha reá nem is tartoznék az egész ügy! Kínos percek azok, amelyekben Jézus követése közben, éppen súlyos nehézségeink közepette, így cserben hagyótnak érezzük magunkat. De milyen hazug látszat ez csupán! (22—23.)

A veszély tetőfokán Jézus felébred tanítványainak a jajveszékelésére és csodálatos hatalmával csendet parancsol a fenyegető fergetegnek. Ugy látszott, hogy nem törődik velük, de azért ott volt köztük az Ő szabadító erejével és a kellő pillanatban azzal meg is mentette őket! Boldog percek életünkben azok, amelyekben az Ő szavára elülni látjuk a vihart és elsímulnak körülöttünk a dühöngő hullámok! (24.)

De a veszély elmúltával szemrehányással illeti Jézus tanítványait. „Hol volt a hitük?” Hogy riadozhattak és hogy gyötrődhettek olyan nagyon a veszély órájában, amikor ott tudhatták maguk között Őt? Látatlanul is bizonyosak lehettek volna az Ő megtartó segedelme felől! Azt várja el tőlünk, hogy még tomboló veszedelmek közepette is nyugodtak maradjunk az Ő közelségének tudatában! (25.)

A SÁTÁN MARKÁBAN.

Luk. 8, 26—29.

Borzasztó képe ez a gadarénusok földjén lakó ördögös a gonosz rontó hatalmának.

„Sírboltokban lakott.“ Az emberek közt való életet nem bírta. Levetett magáról öltözetet és minden egyebet, ami a rendes élettel együttjár. Elvadult és csak a kísérteties magányban érezte valamennyire jól magát. Mindenkit alkalmatlan-ná tesz a társas együttélésre az, ha lelkében úrrá lesz a Sátán. Ha nem is ilyen formában, de emberkerülővé, magának élővé vadul el. (27.)

„Láncokkal és békókkal megkötözve őrizték.“ Még magányosságában is közveszélyes ember volt, akinek tombolását erőszakkal kellett megfékezni. De igazában nem lehetett, mert a „kötelekeket is elszaggatta“. Fékezhetetlen megszállottja lesz — egy vagy más módon — a Sátánnak minden áldozata, akit teljesen hatalmába kaparinth. Nem segíthet akkor rajta emberi erő! (29.)

„Ne gyötörj engem!“ — ezzel a kiáltással próbálja Jézust is lerázni magáról, mint valami sorsába beavatkozó bosszantó ellenséget. Még amikor az emberi erőnél nagyobb erő közelget is hozzá, amely visszaadhatná lelke egészségét, rúgkapál ellene! Így akarja a markában tartani zsákmányát a Sátán: szóhoz sem engedi jutni Jézust, aki meg tudja törni átkos uralmát. (28.)

De végül mégis Jézus győz!

TITOKZATOS TÖRTÉNET.

Luk. 8, 30—36.

Rejtelmes dolog az ördögösségnek az a nyavalyája, amellyel itt találkozunk. De az világosan kitűnik belőle, hogy a Gonosznak hatalma úgy meg tudja szállani az emberi lelket, hogy egészen kiforgatja igaz valójából. Már nem is a saját énje szólal meg belőle, hanem a rajta elhatalmasodott rontó erők „légiója“. Ne csak az ilyen teljes romlástól óvjon meg Isten kegyelme, hanem már a feléje vezető út elején állítson meg! (30.)

Titokzatos dolog a disznónyájnak vesztébe rohanása is, amelyről a történet szól. De azt híven példázva láthatom benne, hogy a Gonosznak hatalma mindenképen pusztítani akar. Ha az egyik helyről legyőzött ellenségként vissza kell is vonulnia, keres magának egyebütt valamilyen áldozatot, amelyen mérgét kitölthesse. Ha helyet adok neki életemben, sohasem tudhatom, hol, mikor, milyen rombolást végez! (31—33.)

A legsodálatosabb ebben a történetben mégis az ördögösnek a meggyógyulása. De ha megfoghatatlan titok is, mégis nyilvánvaló tény. „Megfélemlettek“ az emberek a csoda láttára, de nem tagadhatták. Az imént még ördögös embert ott látták Jézus lábaihoz borultán, megtisztult lélekkel, épen és egészségesen. Az Ő csodálatos hatalma legyen nekem is védelmem és segítségem a Gonosznak minden ártalma ellen! (34—36.)

K Ü L Ö N B Ö Z Ő K I V Á N S Á G O K .

Luk. 8, 37—40.

A környékeliek azt kívánták, hogy Jézus távozzék el közülük, és ez a kívánságuk teljesült is. Megszokott életüket megzavarta Jézus hatalmának a csodálatos megnyilatkozása. „Féltek”, — mi minden nem történhetik még, ha Ő tovább is ott marad. S Ő nem is erőszakolta rájuk jelenlétét és jótéteményeit. Aki Őt le akarja rázni magáról, azt magára hagyja és eltávozik tőle! (37.)

A meggyógyult ördögös szeretett volna Jézus közelében maradni, de ez a vágya nem teljesült. Mennyi gyönyörűsége lehetett volna Jézus más csodatételeinek a szemléletében! De eleget tapasztalt már belőlük a maga életében, hogy most már annak hírnöke lehessen. Ujabb ünnepi élmények helyett a régi megszokott világba visz hát az útja. Oda küldi Jézus az Ő bizonyosságait! (36—39.)

A sokaság „várta” Jézust, és ez a váradalma teljesezésbe is ment. Nem hiába reménykedtek abban, hogy tanításainak és csodatételeinek áldásaiban még sokakat fog részesíteni, akiknek erreszükségük van. Mert tudta, hogy „örömmel fogadják Őt”, visszatért közéjük és folytatta munkáját. Akiknek életéből feléje száll a sóvárgás, azokat Ő sohasem hagyja cserben! (40.)

Így mindig döntő fontosságú az: milyen vágyakkal fordulok feléje, ha néha azok nem úgy teljeseznek is, ahogy én azt elgondoltam!

EGYENLŐSÉG JÉZUS ELŐTT.

Luk. 8, 41—44.

Látom Jairust, a nagytekintélyű vezető embert „Jézus lábaihoz leesni“. Feltűnést keltő jelenet lehetett. Hiszen mindenki ismerte őt. De most nem a többiek közül kimagasló, hanem porig megalázott ember. Mindenki részvételének a tárgya csak. Viruló, „egyetlen leánykája“ halálos betegségben hervadoz. Jut az élet súlyos megpróbáltatásaiból azoknak is, akik állásban, rangban magasan állanak. S akkor ők is segítségért esedező koldusok!

Látom a névtelen beteg asszonyt Jézus közelébe furakodni. Senki nem vette észre őt. Félénk, szerény alakja eltűnt a tolongó sokaságban. Egyike a sok-sok szürke kis embernek, aki magára hagyatva viseli súlyos bajainak terhét. Még azokban is, akikhez segítséget remélve fordult eddig, sorra csalódnia kellett. Hányan sorvadoznak így egyre fogyó reménységgel az ismeretlen emberek sokaságában, akiken senki nem segít.

De Jézusnál találkoznak a neves emberek és a névtelenek. Minden nyomorúság útja végül Öhozzá visz, mint utolsó és egyetlen reménységhez. Nála mindenki megtalálja, amire szüksége van. A segítséget kérő hívásra elindul a Jairus házához és a kezét gyógyulásért kinyújtó szegény asszony baja „azonnal“ jóra fordul Önála. Nincs különbség: fönt és lent mindenfajta embernek egyaránt szüksége van reá és el is nyerheti segítségét!

KITELJESEDETT AJÁNDÉK.

Luk. 8, 45—48.

A beteg asszony már elnyerte gyógyulását, de ezzel még nem végződött be a történet.

Nem távozhatótt Jézus közeléből úgy, mintha a gyógyulásnak valamilyen személytelen forrásából merített volna. Jézus tudta, hogy a tolongó tömegben volt valaki, akibe „erő származott“ az Ő érintése által. Ehhez az egyetlen lélekhez a sok többi közt különös köze volt neki. Szemtől-szembe akarta látni ezt az egyet. Kikereste és előhívta, hogy személyesen találkozzék vele. (45—46.)

Nem állhatott odább Jézus közeléből a meggyógyult asszony úgy, hogy titokban maradjon a gyógyulása. Elő kellett állania, hogy „az egész sokaság előtt“ kitudódjék: mi történt vele. Nem rejthette magába az elnyert új életnek örömét. Meg kellett azt vallania mindenek hallatára. Hadd váljék nyilvánvalóvá, milyen csodálatos ajándék részesévé lett Jézus hatalma által! (47.)

És nem tűnhetett úgy el Jézus közeléből, hogy csak testi gyógyulásának ezt az ajándékát vigye magával. Ennél nagyobb áldás is várt még reá! Hallania kellett azt az egész életére felejthetetlen szót, amely biztatást és békességet sugárzott reá és világosan megmutatta előtte a hitnek útját, amelyre tapogatódzása közben szinte csak úgy rátévedt. Így vált teljessé Jézus ajándéka. (48.)

Ilyen találkozásom legyen nekem is Övele!

A HALÁL LEGYŐZŐJE.

Luk. 8, 49—56.

„Ne félj csak higgyj!” Így hangzik Jézus szava a meggyötört szívű atyához, amikor hírül hozzák leánykája halálát. Amikor a baj csak súlyosbodik, sőt már reménytelenné válik, Jézus akkor sem akad el a segítség útján és nem fordul vissza úgy, mint a már elkésett orvos, hanem csak megy tovább, elvégezni művét ott is, ahol már senki más nem segíthet. Aki vele együtt jár, soha nem eshetik kétségbe! (49—50.)

„Nem hál meg, hanem aluszik.” Így csendesíti el Jézus a gyászolók hangos sírását. Képtelenségnek látszik, amit mond. Hiszen mindenki tudja, hogy a halálból már nincs többé ébredés! De nem jól tudják! Kihagyták a számításból az Ő hatalmát, amely uralkodik a halál felett is. Aki vele együtt lép oda a ravatalhoz, az más megvilágításban látja azt. És fájdalmain áttör a vi-viszontlátás édes reménysége. (51—53.)

„Leányzó kelj fel!” Így parancsol Jézus a halottaknak is és szava nem pattan le tehetetlenül a halál elzárt kapujáról, hanem megnyitja annak zárjait. A halálé volna az utolsó szó, ha efölött a bűnös világ fölött Isten csak az Ő igazságos ítéletét érvényesítené. De Jézusban megjelenik az Ő megváltó kegyelme és mindent újjá épít, ami ebben a világban elromlott. Az Ő színe előtt már erejét vesztett ellenség a halál is. (54—56.)

JÉZUS KÖVETSÉGÉBEN.

Luk 9, 1—5.

A maga munkáját terjeszti ki Jézus tizenkét tanítványa által még sokkal szélesebb körre. Ugyanazt az örömhírt kell nekik is hirdetniök, amellyel Ő járta a világot és ugyanazokat az áldásokat kell szétsugároztatniuk, amelyek Őbelőle áradtak. Ha nem is olyan formában, mint ezek az első követek, de azóta is ez volt Jézus minden tanítványának a dolga ebben a világban: az Ő képeben forgolódni az emberek között. (1—2.)

Levesz Jézus az Ő munkájába kibocsátott tizenkét tanítványáról minden gondot. Könnpű podgyással járjanak útjukon és mit se aggódjanak amiatt, hogy szükségleteiket miből fogják kielégíteni. Olyan Gazdát szolgálnak, aki gondot visel munkásaira. S akármilyen helyzetben töltik is be tanítványai a küldetésüket, ugyanezzel a gondtalan bizalommal végezhetik munkájukat: soha hiányt nem fognak szenvedni! (3.)

Sokféle tapasztalatra előkészíti Jézus az útnak indított tizenkét tanítványt. Találnak majd házakat, amelyekben otthon érezhetik magukat. De másutt lesz majd részük visszautasításban is. Örülhetnek majd fogékony szíveknek és fájhat majd mások kemény elzárkózása. Ebben is, abban is egyaránt van részük az Ő tanítványainak, akármilyen szolgálatot végeznek is. De rájuk csak egy tartozik: elvégezni szolgálatukat! (4—5.)

HERÓDES ÉS JÉZUS.

Luk. 9, 6—9.

Heródes király is „meghallotta“ Jézus hírét. Pedig nála egy sem járt Jézus szétküldött tanítványai közül. Ők csak az egyszerű nép körében hallathatták szavukat. És ime, valahogyan az mégis felhatott a fejedelmi udvarba is és ott is tudomásul vették. Sokkal többfelé terjed az Evangélium üzenete, mint ahogy azt el lehet tervezni és meg lehet figyelni. Ki tudja, mikor, kihez, hogyan érkezik el! (6—7.)

Heródes király „zavarban volt“, amikor a Jézusról szóló híreket hallotta. Jézus mindenkire valamilyen rendkívüli, titokzatos személyiség benyomását tette. De Heródest egyenesen döbbentbe ejtette. Ugyanazt az isteni üzenetet hallotta újra megszólalni Őbenne, amelyet egyszer már Keresztelő János megöletésével, úgy vélte, elnémtített. Jézus közeledtére sírjából előjönnek a multnak elintézetlen, meg nem bánt bűnei! (7-9.)

És Heródes király „igyekezett“ meglátni Jézust. De nem a bűnétől megtisztulást kereső ember őszinte vágyakozásával, hanem csak a megzavarodott, töprengő lélek kíváncsiságával. És ezért Jézus nem is adott neki alkalmat a találkozásra. Csak távoli hírek szűrődtek bele a lelkébe és nyugtalanították lelkiismeretét. Pedig milyen készséggel siet Jézus mindenkinek elébe, aki benne a Megváltót keresi! (9.)

PIHENÉS ÉS SZOLGÁLAT.

Luk. 9, 10—13.

A tizenkét tanítvány visszaérkezésekor Jézus velük együtt „elvonul magányosan“. Sok megbeszélni valójuk volt prédikáló útjuk örömdetes tapasztalatairól is, az átélt nehézségekről is. Félbe kellett hát szakítani a megszokott mindennapi munkát és keresni kellett a zavartalan csendességet valahol. — Kellenek Jézus tanítványainak az életében az ilyen nyugodt pihenő órák, amelyekben szívük egészen kitárulhat előtte! (10.)

De az utána özönlő sokaság kedvéért Jézus feláldozza ezt a keresett nyugalmat is. És pedig nem panaszos keserőséggel, hanem „örömmel fogadván őket“. Híveivel való csendes társalkodás helyett megint beleveti magát a napokig való tanítás és gyógyítás fáradalmaiba, mert a szükség így kívánja! A csöndesség keresése nem válhatik az Ő tanítványainak életében a mások szükségéi elől való önző meneküléssé! (11.)

Sőt gondja van Jézusnak a sokaságnak még olyan szükségére is, amelyekben nem is várták az Ő segítségét. Amit nála kerestek, azt már megkapták, de Ő még azon felül is gondoskodni akar a jóltartásukról. Már megszabadulhatnak tőlük és végre élvezhetné a nyugalmat, de Ő csak azzal gondol, hogy egészen megelégitve távozzanak tőle. Az igazi szolgáló szeretet nem azt nézi: hol állhat már meg útjában? (12—13.)

A KEGYELEM CSODÁJA.

Luk. 9, 14—17.

Jézus rendet tartott a sokezernyi sokaság megvendégelésében. Egyszerre valamennyiükhöz nem juthatott el az eledel. Csoportokba kellett osztani őket, hogy mindenki a maga csoportjában kerülhessen sorra. És az eledel szétosztását is úgy kellett intézni, hogy minden csoportnak meglegyen a kijelölt gazdája. Isten kegyelme nem úgy végzi csodatételeit, hogy az emberi szervezést és rendtartást mellőzi, hanem felhasználja azt! (14—15.)

Jézus azt a kevés készletet is, amely kéznél volt, felhasználta a nagy tömeg éhségének a megelégtetésére. Nem a semmiből varázsolta elő a bőséget, hanem a meglevő keveset becsülte meg és sokasította meg. Magában véve az a meglevő készlet mit sem ért volna ilyen nagy szükséglet ellenében. De Ő kezébe vette és akkor elégnek bizonyult. A tehetetlen emberi erők által tesz csodákat Isten kegyelme! (16.)

És így olyan bőségesen megvendégelte Jézus ezt az óriási vendégsereget, hogy még többen is jóllakhattak volna belőle. Nem is csak hogy éppen valami jutott mindenkinek, hanem még felesleg is maradt utánuk. Nem olyan erők működtek itt, amelyeket kuporgatva kellett volna kímélni, hanem az a titokzatos dús forrás áradt, amelyből a csodák születnek. Isten kegyelme az Ő meglepő gazdagságában dicsőül meg! (17.)

A Z I S T E N A M A K R I S Z T U S A .

Luk. 9, 18—21.

„Kinek mond engem a sokaság?“ Jó volt a tanítványoknak számon venniök és öntudatosan beszámolniok róla: milyen kép alakult ki Jézusról általában az emberek lelkében. Sok érdekes dolgot figyelhettek meg. Hatás nélkül nem maradt Jézus alakja senkire sem, de milyen homályos és zavaros fogalmaik voltak Őróla! — Ma is körülbelül ugyanaz a helyzet és hasznos dolog ezt világosan látni! (18—19.)

„Hát ti kinek mondotok engem?“ Akármilyen zavarosan kavargó is az emberek általános vélekedése Jézusról, az a fontos, hogy legyen körülötte néhány híve, aki igazán megismerte Őt és eljutott arra a bizonyosságra, hogy Ő „az Istennek ama Krisztusa“. Nem volt hiábavaló az Ő munkája, ha csak kevesen is, de vannak olyanok, akik megtalálták benne Megváltójukat. Csak köztöttük találtassam én is! (20.)

„Ezt senkinek ne mondják.“ Még nem jött el az ideje annak, hogy tanítványai világgá hirdessék: kit ismertek fel Őbenne. Még hátra voltak szenvedéseinek és megáldoztatásának napjai. Amíg ott nem függ a kereszten, az emberek másféle megváltásról képzelődnének és egészen félreértenék Őt. De azóta már elvégezte művét és hívei tudják, hogy éppen így lett Megváltójuk. Most már nem kell hallgatniuk! (21.)

JÉZUST KÖVETNI.

Luk. 9, 22—24.

Megdöbbenő lehetett a tanítványok számára Mesterük szájából azt hallani, hogy neki alá kell szállania mind a halálnak mélységéig és csak a halálon túl, az Ő feltámadásában érkezhetik el dicsőségébe. Hiszen ez halomra döntötte az ő reménységeiket. Ők ebben a földi életben és evilági módon várták az Ő hatalmának győzelmeit. De még kell érteniök: Isten hatalma egészen más, mint az emberi hatalom! (22.)

Ezért a maguk szándékait is újra meg kellett vizsgálniuk Jézus tanítványainak. Ha azért indultak el követésére, hogy általa evilági reménységeik teljesedjenek be és földi céljaik valósuljanak meg, most fel kell ébredniük tévedésükből. Az Ő nyomdokain nem sikerről-sikerre vezet az út, hanem önmegtagadáson és kereszthordozáson át valami egészen másfajta magasság felé, mint amilyent az ember képzelné! (23.)

De azért nem kellett habozniuk, hogy megmaradjanak-e az Ő követésében. Mert minden más út végül is csak kárvallásra vezethet. Nem jól gazdálkodik az életével az, aki a kereszt hordozásától kíméli magát. „Elveszti“ az életét egészen. És sohasem bánja meg az ember azt, ha oda-szánta életét a látszólagos „elvesztésre“. Igazában éppen ez által „tartja meg“ az életét. Csak egy jó út van: amelyen Jézus jár előttem! (24.)

Luk. 9, 25—27.

Ha választuk elé kerülök: mi után nyujtsam ki kezemet és miről mondjak le, mindig útbaigazítanak Jézus szavai.

Gondoljak a lelkemre, mondja. Csak az lehet igazi nyereség számomra, ami lelki nyereség. Minden egyéb csak veszteség lehet. Nem az az enyém igazán, ami rajtam kívül van. Hiába volna minden az enyém a külső világ javaiból, ha a lelkem üresen maradna. És belső megszegényedésemért semmilyen külső gazdagság, siker vagy előny nem adhatna kárpótlást. (25.)

Gondoljak Istenre, mondja. Hogy állhatok meg az Ő színe előtt, — ezen fordul meg örök sorsom. És egyetlen reménységem csak az lehet, hogy lesz majd Szószólóm, aki nem „szégyenl” engemet, bűnös embert a magáénak elismerni és oltalmába venni. Semmiért a világon el ne szakadjak hát Őtőle; senkinek a jótetszése kedvéért el ne tagadjam, hogy az övé akarok lenni! (26.)

És gondoljak a jövőndőre, mondja. Ez az egész jelenbeli világ, minden csillogásával, de minden hazugságával is, elmúlásra van ítélve. Eljön majd az Isten országa és abban látszik majd meg: mi az örökre megmaradó érték? De akkor már nem lesz helyrehozható, amit most elvétel. Most kell már tisztán látnom és a jelen csalfa ígéretei helyett az örök reménysegekre építenem! (27.)

MEGDICSŐÜLÉS PERCEI.

Luk. 9, 28—31.

Még tanítványai közül is csak a hozzá legközelebb álló hármat viszi Jézus magával a megdicsőülés hegyére. Szeretete valamennyiüké, de ajándékai nem egyformák. Kinek többet, kinek kevesebbet ad. Senki bele nem szólhat ebbe, mindenki csak hálás lehet azért, amiben részesül. (28.)

Imádkozás közben áradt ki Jézusra az a mennyei fény, amely egész valóján átsugárzott. Az imádság az a megnyíló ajtó, amelyen át az emberi életbe beáradhat Isten fényessége. És ha nem is úgy, mint Jézus alakján ott a hegytetőn, valahogy mindig meg is látszik az igazán imádkozó ember életén ez a ragyogás. (29.)

Megdicsőülése pillanatában Jézus az Ő nagy előfutáraival, az ótestamentumi törvény és prófécia megszemélyesítőivel társalkodik. Ha nem ilyen módon, de valahogy mi is, mennél közelebb jutunk Istenhez, annál szorosabb közösségben vagyunk az előttünk jártakkal is, akik már befejezték földi szolgálatukat. (30.)

Az Ő elkövetkezendő haláláról folyt ott a hegyen ez a titokzatos társalkodás. Arra készítette elő és arra erősítette meg Jézust a mennyei dicsőségből előre megkapott ízelítő. A lelki felmagasztosulás boldog órái mindig azért adatnak, hogy jobban tudjuk elhordozni kereszttünkkel. (31.)

A MENNYEK PITVARÁBAN.

Luk. 9, 32—36.

A tanítványokat „elnyomta az álom“ a megdicsőülés hegyén. Életük egyik legcsodálatosabb élményét, legalább jó részben, elmulasztották. Nem bír el sokat a mennyei fényességből a gyönge ember. Átalussza sokszor Istennek legfelségebb megnyilatkozásait. Nagy áldás ezért, ha egy cseppnyi előízt felfoghat már itt abból, ami majd ott túl vár reá. De amíg itt él a testben, még nem mennyei lény! (32.)

Ezért is oktalan volt az a kívánság, amely megszólalt a szívükből, amikor felébredtek: megtelepedni a mennyei fény sugárzásában állandó lakosoknak. Valóban, jó lett volna elszakadni attól a világtól, amely odalent várt rájuk, és megszabadulni a benne felsötétlő próbatételektől! De azoktól nem lehet megszökni! A megdicsőülés magasságain nem lehet „hajlékot csinálni“! Onnan megint le kell szállani. (33.)

De minden gyarlóságuk ellenére is elnyertek a tanítványok egy nagy ajándékot ebben a kivételes, ünnepi órában: igaz valójában állott előttük Uruk. Nem evilágból való dicsősége a szemükbe ragyogott, és hallhatták a „szózatot“ onnan felülről: Isten maga tett bizonyosságot az Ő Fia-ról. Ilyen titoknak szent bizonyosságában átvészelhették az elkövetkezendőket. Tudja Isten: mikor kinek ad ilyen órákat! (34—36.)

J E L E N   V A N   A   S E G I T S É G .

Luk. 9, 37—42.

Míg Jézus odafent járt a dicsőség hegyén, lent már egybegyűlt a sokaság, mely Őt kereste. Az édesanya, aki keserves panaszával elébe siet csak „egy a sokaság közül“. Mindnyájuknak megvolt a bajuk, fájdalmaik, terhük, amely odahajtotta őket hozzá segítségért. Mi lett volna, ha Ő nem száll alá a dicsőség fényéből? Mi lenne, ha eleitől fogva nem azért jött volna e világra, hogy rajtunk megkönyörüljön? (37—39.)

A távollévő Jézust nem pótolhatták az Ő tanítványai. Tőlük hiába várta az édesanya, hogy gyermekének életéről vegyék le az átkos terhet. Hűséges lelkek voltak, de csak gyenge emberek, akikkel mindvégig sok türelemmel kellett Jézusnak bajlódnia. A legnagyobb szükség pillanataiban csődöt mondott az ő erejük. Senki nem pótolhatja Jézust! Amíg Ő maga nem jön segítségül, nyomorultak maradunk! (40—41.)

Mihelyt Jézus megérkezik, megváltozik a helyzet képe. Most már olyasvalakihez fordulhat az édesanya kérésével, aki nem csak akar, de tud is segíteni a bajon. Még kínos, nehéz pillanatokat kell átélnie, de aztán egészségesen kapja vissza Jézus kezéből fiát. Mihelyt Jézus megjelenik, nincs már megoldhatatlan kérdés. Milyen jó, hogy csak földi élete napjaiban kellett reá várni. Most mindig közel van! (42.)

ELREJTETT ISTENSÉG.

Luk. 9, 43—45.

„Elálmélkodának Istennek nagyságos erején“. Voltak pillanatok, amikor mindenki előtt nyilvánvaló volt, aki szándékosan nem húnymta be a szemét előtte, hogy Jézus által nem emberi erő munkálkodik. Csodatételei ki-kivillanó jeladások voltak, amelyek az embereket figyelmeztették: Isten hajolt le hozzájuk Őbenne. Nem is a jelek voltak a fontosak, hanem az, amire felhívták a figyelmet: Ő maga! (43.)

Éppen egy ilyen pillanatot használ fel Jézus arra, hogy tanítványainak a szeme előtt újra félrelebbentse a jövődő függönyét és megmutassa közelgő megáldoztatását. Ő, akinek isteni hatalma sejtelmes csodálkozással tölti el az embereket nemsokára meggyalázva fog a kereszten függeni! Milyen rettentő ellentmondás Jézus fenséges személye és a rázúduló sors között! De ennek így kellett történnie! (44.)

Nem csoda, ha a tanítványok „nem értették e mondást“. Hiszen az emberi értelem elől örökre „el van rejtve“ az, miként ereszkedhetett alá Istennek dicsőséges Fia a kereszthalál mélységeibe. Annak sötétségében a természetes emberi tekintet hiába keresi isteni hatalmának legkisebb jelét is! Csak a hívő léleknek nyílik meg a szeme, hogy ebben az elrejtettségében lássa legfényesebben ragyogni Isten valóságát! (45.)

JÉZUS TÁBORÁBAN.

Luk. 9, 46—50.

Van olyan nagyralátás, amelyről Jézus tanítványainak le kell szokniuk. Az Ő táborában nincs jogosultsága vezéri becsvágyaknak. Itt nincs értelme annak a világban olyan nagyon fontos kérdésnek: „ki nagyobb”? Itt egészen más mértékkel mérnek, mint a világ életében. Ami emberek előtt kimagaslónak látszik, Isten előtt talán semmit sem ér. S ami emberek között olyan kicsiny, hogy semmilyen jelentőséget nem tulajdonítanak neki, az Isten előtt talán a legfontosabb. És mennél kisebbnek, mennél inkább erőtelen gyermeknek tudja valaki érezni magát, annál „nagyobb” Jézus szemében! (46—48.)

De van olyan nagyralátás is, amelyet egyenesen Jézustól kell megtanulniuk tanítványainak. Ha az Ő táborához tartoznak, sokkal hatalmasabb seregben szolgálnak, mint gondolnák. Ők hajlandók volnának azt egy áttekinthető, szűk kis körre szorítani, csak azokat odaszámlálni tagjai közé, akiket ők számon tudnak tartani. Meg kell tudniuk, hogy ezeken kívül még ezerszerte többen vannak. Azok is „mellettük vannak”, akikről ezt soha nem is gondolták volna. Mindenkre, aki egyenesen „nincs ellenük”, úgy kell tekinteniük, mint szövetségeseikre. Nagy Királyt szolgálnak ők és nagyon széles az Ő országa! (49—50.)

GYÜLÖLSÉGEK VILÁGÁBAN.

Luk. 9, 51—56.

Jézus mindig felülemelkedett annak a gyűlölségnek a válaszfalán, amely az Ő népe és a samaritánusok között volt. Sok gáncsot és gúnyt vont magára azzal, hogy Ő a samaritánusokat is szeretete. Itt megértjük: nem azért szeretete őket sem, mert szeretetre méltóak voltak. Őbennük is ugyanolyan gyűlölség élt a zsidók ellen, mint azokban ő ellenük. Ők is bűnrészesei voltak ennek az ádáz ellentétnek. (51—53.)

Jézus tanítványai fel is zúdulnak az ellen az embertelen bánásmód ellen, amelyben Mesterüket és őket a samaritánusok gyűlölete részesítette. Isten tüzes ítéletét akarnák aláhívni azokra, akik szívtelenül bezárták előttük ajtajukat. Ez a természetes emberi ítélkezés: azt mindig nagyon jól látjuk, hogy Istennek milyen igazságos büntetését érdemli meg mások bűne, amely miatt nekünk kell szenvednünk! (54.)

De Jézusban „másnemű lélek volt“. Ha Ő az emberi bűnre Isten igazságos ítéletét akarta volna lesújtani látni, akkor nem kellett volna egyáltalán e világra „jönnie“. Ő azért jött, hogy az emberek felől elhárítsa Isten megérdemelt haragját és e helyett az Ő „megtartó“ kegyelmét fordítsa felénk. Ezért csendesesen eltűrte a bántalmat és szelíden tovább ment. Van-e az övéhez hasonló lélek énbenem is? (55—56.)

TELJES SZIVŰ ODAADÁS.

Luk. 9, 57—62.

Néha lelkes ajánlkozókat kellett Jézusnak megállítania sietségükben: gondolják meg, mielőtt melléje csatlakozának. Máskor neki kellett vonakodó embereket sürgetnie: ne halogassák az elhatározást, hanem azonnal induljanak el az Ő követésére. De így is, úgy is ugyanaz az igazság tűnt ki: tanítványaitól teljes szívű odaadást kíván.

Ő nem ígérhet senkinek sem kényelmet, sem jólétet. Tanítványainak készen kell állaniuk arra, hogy osztozzanak vándoréletének minden viszontagságában és lemondásában. És csak az lehet igazán az Ő követője, aki boldogan vállal Őérette minden lemondást és minden hátrányt is! (57—58.)

Ő nem ismeri el senki másnak az elsőbbségét az Ő ügyével szemben. Még a legszentebb családi kötelességek is alárendelendők az Ő szolgálatának. Mentségül és akadályul nem szolgálhatnak, ha Ő ad megbízásokat. És csak az lehet tanítványa, aki Őt az első helyre állítja életében! (59—60.)

Ő nem érheti be félszívű felbuzdulással, amely kész ugyan Őt követni, de „hátra tekintgetni” is akarna. Akinek nehéz a régi élete köréből kibúcsúznia, az inkább maradjon ott. Akit fogva tart a múlt, azzal Ő nem építheti a jövőt. Az Ő hívei teljes lélekkel előre nézzenek! (61-62.)

Megadom-e neki, amit megkíván?

ISTEN ARATÓ MUNKÁSAI.

Luk. 10, 1—8.

Az első tízenkettő után Jézus még egy népesebb tanítványi sereget is munkába állít, hogy az egész országban mindenüvé elhatoljon üzenete. És még ezt a hetven főnyi sereget is kevesli. Még sokkal több munkás kellene az Isten aratásához! Ez az Isten ügyének mindig a legnagyobb szükséglete: százszor annyi munkásnak is teljes erővel kellene szolgálnia! Kérni kell hát ezért az aratás Urát szüntelenül! (1—2.)

A hetven tanítvány lelkét is ugyanazzal a bizakodással tölti el Jézus, mint annakidején a tízenkettőt. Induljanak szolgálatukra és végezzék azt mindig félelem és gond nélkül! Vállalják nyugodtan minden veszedelem kockázatát és ne akarják magukat előre biztosítani életük szükségzei felől. Isten szolgálatában forgolódnak. Gyengeségükben Ő lesz az oltalmuk és reá vethetik a holnap minden gondját! (3—4.)

Az igénytelenségnek a parancsát is éppúgy lelkükre köti nekik Jézus, mint a már korábban kibocsátottaknak. Akadnak majd vendégszerető házakra. Lesz részük szíves fogadtatásban. Ne használják ezt ki a maguk élvezetére! Érjék be az első barátságos hajlékkal, amely megnyílik előttük, és azzal, amit ott kaphatnak. Akik az Ő követtségében járnak, azoknak legyen mellékes a maguk kényelme és élvezete! (5—8.)

S Z E N T   K Ü L D E T É S .

Luk. 10, 9—12.

Aki Jézus követségében jár az emberek között, felséges örömhírt adhat nekik tudtul: „Elközelített az Isten országa“. Amire annyi ember sóvárogva vár, az Isten kegyelmének kiáradása, már megtörtént és elnyerhető! Ennek a jelei voltak a gyógyító csodák is, amelyekre Jézus annak idején felhatalmazta követeit. De ilyen jelek nélkül is ugyanaz a valóság ma is. Csak vegyék komolyan tudomásul az emberek! (9.)

Ezért, aki Jézus követségében jár, súlyos döntés elé állítja embertársait. Ha ilyen örömhír elől elzárják a szívüket, mi segíthetne akkor rajtuk? A felelősséget sorsukért ezek után maguk viselik! A hírnöknek csak arra legyen gondja, hogy a rábízott üzenetet híven átadja. Ha valaki „nem fogadja be“ azt, arról ő már nem tehet. Nyugodtan mehet tovább folytatni szolgálatát mások között. (10—11.)

És így, aki Jézus követségében jár, egykor az ítélet napján tanúbizonyság és vádoló lesz sokak ellen. Mivel lett volna alkalmuk Istennek kegyelmét megragadni, annál súlyosabb lesz az ítéletük elzárkózásuk miatt. Az örömhír terjesztésének az a célja, hogy élet és üdvösség fakadjon a nyomában. De tudni kell, hogy a fény árnyékot is vet. Egyeseknek jobb lenne, ha ugyanezt az örömhírt sohasem hallották volna! (12.)

FELELŐSSÉGTELJES TALÁLKOZÁS.

Luk. 10, 13—16.

A végső ítélet napján abban is ki fog világolni Isten igazságossága, hogy haragja nem ugyanazzal a súllyal fog nehezedni mindenkire. „Tűrhetőbb“ lesz a sorsuk azoknak, akik kevésbé világosan ismerhették meg Őt és súlyosabb azoké, akik egészen világos kijelentése elől zárkóztak el. Ne okoskodjam azon, hogy milyen fokozatok lehetségesnek az elkárkozásban. Csak imádjam Istent az Ő tökéletes igazságosságáért! is! (14.)

Ezért olyan komoly dolog Jézus Krisztussal szembekerülni. Őbenne, az Ő szavaiban és tetteiben, Isten az Ő utolsó, legvilágosabb és legszívhezszólóbb szavát mondja ki. Aki még az Ő látára és hallatára sem indul bűnbánatra és megtérésre, mit várhat az még Istentől? Ővele találkozni és megismerkedni, ez lehet a legnagyobb „felmagasztaltatás“ alkalma is, de lehet „a pokolig való lealáztatás“ is. (13. 15.)

És ez nem csak azokra vonatkozik, akik vele egyidőben éltek s így az Ő szavait és tetteit közvetlen tanúkként élhették át. Azok is ugyanolyan döntés elé kerülnek, akik csak mások bizonyosságtétele révén ismerkedhetnek meg Ővele. Mert ahogy az Ő alázatos szolgálata mögött ott volt a mindenható Isten fensége, úgy az Ő emberi követői mögött is ott van az Ő tulajdon hatalma. „Meg ne vessem“ a róla szóló bizonyágtételt! (16.)

GYŐZELMES SEREGBEN.

Luk. 10, 17—20.

Minden egyes eredmény, amely Jézus tanítványainak a működését kísérte, az Ő szemében záloga volt a jövőre teljes győzelemnek. A világ képe egészében még nem változott meg. A Sátán hatalma még mindig rettentően nagy maradt. De Ő már látta „lehullani“ a Gonoszt a hatalom magasságából a megsemmisülés mélységeibe. Ha Ő mondja, nyugodtan rábízhatom magamat szavára: a Sátán már legyőzött ellenség! (17—18.)

A hátralevő harcokat, amelyek tanítványaira még várnak, azért nem kicsinyli le Jézus. Az újuk mintha mérges kígyók és más leselkedő veszedelmek között vezetne tovább. Magukra hagyatva ezerzer elveszhetének még a Sátán támadásaitól. De Ő „ad nekik hatalmat“, amellyel fellülkerekedhetnek „az ellenség minden erején“. Ha gyakran találkozom is ezzel a gonosz erővel. nagyobb erő az, amely velem harcol ellene! (19.)

Ezért nem is a már elért eredményben látja Jézus a fő okot, amely miatt „örülhetnek“ az Ő tanítványai. A már kivívott győzelmek örömét elronthatja a még hátralevő harcok gondolja. A fő dolog az, hogy egyáltalán be vannak sorozva az Isten seregébe, amely végül csak győzelmet arathat. Ne az legyen legfontosabb előttem: mennyire sikerült már győznöm a Sátán felett. Legyen elég tudnom, hogy Isten kegyelmébe fogadott! (20.)

A FIÚ TITKA.

Luk. 10, 21—24.

Ha azt kellett Jézusnak látnia, hogy népe tekintélyes vezető körei elfordulnak tőle és csak az egyszerűbb lelkek körében szaporodik a tábora, ezért nem panaszkodik, hanem „hálákat ad“ az Ő mennyei Atyjának. Nem véletlenül történt ez így, hanem isteni rendelésből. Így akarta Isten megmutatni: Őtöle függ, hogy ki elől „rejtí el“ és kinek „jelenti meg“ az Ő Fiának titkát. Itt mit sem ér a „bölcsek és értelmesek“ fölénye! (21.)

Mert, amint Jézus mondja, az Ő ismerete valójában együttjár az Atya ismeretével. Ahogy Isten maga megfejtethetlen titok az emberi értelem számára, úgy a Fiúnak a titka is el van zárva mindenki előtt, aki emberi okossággal akarja felfogni. Csak akinek „megjelentetik“, annak megnyílt lelki szemei előtt tárul fel: kivel is áll szemben, amikor Jézust látja. Imádkozva kérem: ismerhessem Őt igazán és általa az Atyát! (22.)

De aki ezt az ajándékot elnyeri, azt „boldognak“ mondja Jézus, mert olyasmiben van része, ami után Isten régebbi választottai is csak sóvárogtak, de el nem nyerhették. Nekik boldogság volt már az is, hogy reménykedve várhatták Őt. De mennyivel nagyobb kiváltság „látni“ és „hallani“ ennek a reménységnek a beteljesülését! Egyszerű névtelen ember létemre is így lehetek irigylet helyzetben! (22—23.)

A TÖRVÉNY ÚTJA.

Luk. 10, 25—29.

Nem a komoly vágyakozás hajtotta a Jézus elé járuló „törvénytudót“, hogy nála az „örök élet“ útja felől tudakozódjék. Csak „kísérteni“ akarta Őt, hogy vajjon mit felel erre a nagy kérdésre. Ezért nem is mond neki Jézus semmi újat, pedig mondhatott volna! Csak a „törvény“ útját jelöli meg. A kegyelemnek útja csak azok előtt tárul fel, akik azt töredezmes vágyakozással keresik Jézusnál! (25—26.)

A „törvény“ követelményeit jól ismerte ez az ember és „jól felelt“, amikor Jézus efelől megkérdezte. Valóban, Istennek akarata abban foglалható össze, hogy teljes életünket az Ő iránta és a felebarátunk iránt való szeretet hassa át és vezérelje. Ha ez megvalósulna bennünk, akkor nem kellene keresnünk az „örök életet“, mert benne élnénk abban! De jaj, amikor ennek sokszor az ellentéte mutatkozik mibennünk! (27-28.)

A „törvénytudó“ azzal árulja el igazi lelkületét, hogy „igazolni akarja magát“, holott összefüggően azt kellene megvallania, hogy nem tud eleget tenni Isten „törvényének“. Kibúvó kérdéssel védekezik, holott éreznie kellene: menthetetlenül be van rekesztve Isten ítélete alá. Nem nehezedik reá a „törvénnel“ szemben felhalmozott tartozásainak terhe. Pedig csak így lehet elnyerni az „örök élet“ felszabadító ajándékát! (29.)

MELYIKHEZ HASONLÍTSUK?

Luk. 10, 30—33.

Szerepelnek abban a történetben, amelyet Jézus elmond, „rablók“. Az ő szívtelen magukviselte nem lep meg. Nekik az a foglalkozásuk, hogy „kifosztják és megsebesítik“ áldozataikat. Tőlük senki nem is vár ennél jobbat. Az ilyen embereket, akik csak mások kára árán keresik a maguk hasznát, lehetőleg mindenki elkerüli és védekezik ellenük. Inkább legyenek én is szenvedő áldozatok, semhogy valaha is hasonlatossá váljak hozzájuk!

Szerepel a történetben azután „pap“ és „lévita“ is. Ők már foglalkozásuknál fogva is Isten szolgálatában forgolódó emberek voltak. Az ő magukviseletén már megütközöm. Igaz, hogy ők soha meg nem támadtak és ki nem raboltak volna magányos utast, akivel találkoztak. De ha „látják“ a rablók áldozatát és nem segítenek rajta, mennyivel jobbak a rablóknál? Ők is csak magukkal törődnek! Hozzájuk se legyenek hasonlatos!

De végül szerepel a történetben egy „samariánus“ is. Az ő magaviselete örvendetes meglepetést hoz. Nem volna csoda, ha a népeik között dúló gyűlölet arra készítette volna, hogy ő is hagyja ott az útszélen fekvő félholt áldozatot. És ő is félthette volna a maga bőrét a talán még mindig ott leselkedő rablóktól. De ő csak eggyel gondol: szükség van az ő segítségére. Ezt a „könyörületességre induló“ embert kell követnem!

A Z I G A Z I S Z E R E T E T .

Luk. 10, 34—37.

Az igazi szeretet nem állít fel határokat: eddig elmegyek, de tovább már nem. Ezt mutatja fel Jézus az irgalmas samaritánus példájában. Az mindent megtett, amit csak tehetett. Ami csak előkerülhetett útipodgyászából, azt felhasználta a sebesült ápolására. Maga gyalog ment tovább, hogy öszvérén a magával tehetetlen másikat szállíthassa el. Nem sajnált sem időt, sem költséget, hogy teljes felépülését biztosíthassa. Más talán megnyugtatta volna már a lelkiismeretét félmunka elvégzése után is azzal, hogy máris többet tett, mint mások. De ő végére járt a dolognak. Nem szeretet az, amely siet hamar lerázni gondjait! (34—35.)

És az igazi szeretet nem emel válaszfalakat: ezeket szeretem, amazokat nem. Ez az irgalmas samaritánus történetének a tanítása. Ki a felebarátom? — ez volt a kérdés. Mögötte ott volt az az ellenvetés: mégis csak vannak emberek, akiket nem ölelhet fel a szeretetünk. De kitűnik, hogy aki a gyűlölt samaritánust így kirekesztette volna, maga is kénytelen azt felebarátjának elismerni, mihelyt annak a segítségére szükség van. Hátha nem ő végezné a könyörülő szolgálatot, hanem megfordítva: ő volna arra ráutalva? Akkor már nem volna „felebarát”? Nem szeretet az, amely a maga kedve szerint válogat benne: kit szeressen, kit ne? (36—37.)

Luk. 10, 38—42.

Jézus látogatását nagy tisztességgnek érezte mind a két bethániai testvér. De igazán boldog órákat csak az egyik élt át vele.

Az volt a különbség köztük, hogy Mártha csak azzal gondolt: mit tehetne Ő Jézusért, Mária ellenben ennél is többre tartotta azt, amit ő kaphatott Jézustól. Mártha nem tudott megállni a sok sürgésben-forgásban. Mindig akadt még valami, amivel a kedves vendégnek szolgálatot vélt tehetni. Mária, miután bizonyára ő is megtette a magáét, hogy Jézus jól érezhesse magát házuknál: egy idő múlva „magára hagyta” testvérét a kiszolgálás teendőiben és csendesen leült Jézus elé „hallgatni az Ő beszédeit”.

Az eredmény az lett, hogy Mártha egyszer csak belefáradt az ő „sokra igyekezésébe”. Már nem szent kiváltságnak, hanem panaszos tehernek érezte a Jézus körül való szolgálatot és zugolódott, hogy miért nem veszi le vállairól annak egy részét a testvére? Mária lelke ellenben egyre boldogabban teljesedhetett be azokkal az ajándékokkal, amelyeket Jézus szavaiból meríthetett s amelyeket soha többé senki „el nem vehetett tőle”. Ő választotta „a jobb részt”!

Jó a „sokra igyekvő” szolgálat, de csak addig, amíg nem megy az „egy szükséges dolog”: a Jézussal való áhítatos, csendes együttlét rovására!

IMÁDSÁG ISKOLÁJA.

Luk. 11, 1—4.

A tanítványok maguk kérték Jézust: „tanítsa meg őket imádkozni“. Látták Őt magát imádságba elmerülten és észrevették: van az Ő imádkozásának valamilyen titka, amelyet jó volna eltanulni. Igazuk volt: nem tud addig imádkozni az ember, amíg nem Jézustól tanulta meg. És nagyobbra nem is taníthat meg Jézus senkit! Mert aki igazán megtanult imádkozni, az megtalálta az Istennel való közösséget. (1.)

Az az imádság, amelyre Jézus megtanította tanítványait, egészen egyszerű valami. Az Isten nevét, országát és akaratát mindennek elébe helyező, de azért a maga testi szükségéit és lelki terheit és harcait is átérző embernek őszinte bizalommal való megszólalása az a mennyei Atya előtt. Csak az kell hozzá, hogy az ember úgy ismerje Őt, hogy boldogan alá tudjon neki rendelni mindent és reá tudja bízni minden gondját! (2—4.)

Ebből az tűnik ki, hogy Jézus nem csak ez egy alkalommal tanította tanítványait imádkozni, hanem egész munkássága az imádság iskolája azok számára, akik Őt Mesterükként követik. Nem is csak akkor imádkoznak tőle tőle tanult módon, amikor éppen a Miatyánk szavaival fordulnak Istenhez. Tőle ered igazában minden imádságunk, amelyben őszintén hódolunk Istennek és gyermeki bizalommal tárjuk elébe szívünket!

KITARTÁSSAL IMÁDKOZNI!

Luk. 11, 5—8.

Megrajzolja Jézus egy rövid történetben az ember igazi képét. Mindnyájan segítségre szoruló lények vagyunk, mint az az ember, aki éjszaka idején kénytelen volt szomszédját felverni álmából, mert a saját élestartára üres volt. Nem is neki magának volt szüksége az élelemre, hanem barátját kellett megvendégelnie. A mi szegénységünk is abban tűnik ki legjobban, hogy nem tudjuk azt nyújtani, amit várnak tőlünk! (5—6.)

Istenről ellenben olyan képet rajzol Jézus ebben a történetben, amely a valósággal teljesen ellenkezik. Azt akarja megmutatni: milyennek szoktuk mi elképzelni Istent. A szomszéd csak kellemetlen háborgatót lát a segítségére szoruló emberben. El is zárkózik kérése elől. Végre is csak azért teljesíti azt, hogy már lerázza nyakáról a „tolakodót”. Ilyennek nem szabad elgondolnunk Istent, ha nem akarjuk Őt megsérteni! (7—8.)

A mi imádságainkról is olyan képet rajzol Jézus ebben a történetben, amelynek a valóság meg kellene, hogy feleljen, de sokszor nem felel meg. A bajba jutott ember azért érte el célját, mert nem hagyta abba kérését, amíg csak nem teljesült. Az állhatatosság még a rideg elzárkózást is legyőzte. Hát még ha a minden szükségünkön könyörülő, segíteni kész Istennel állunk szemben! Miért nem tudunk kitartani imádságainkban!

„AKI KÉR, MIND KAP.”

Luk. 11, 9—13.

Az imádkozó ember nem magában beszélget, hanem van vele szemben egy láthatatlan másik fél, aki hallja és felel reá. Amíg az ember „kér”, „keres” és „zörget”, addig Ő amonnan túlról nyújtja már ajándékait a „kérőnek”, mutatja már az útat a „keresőnek”, és elébe siet, hogy ajtót nyisson a „zörgetőnek”. Ha nem így volna, értelmetlenség volna az imádkozás. De mert így van, balga az, aki nem imádkozik! (9—10.)

Ennek a csodálatos viszonynak és közösségnek, amely az ember és Isten között lehet, csak halvány képe minden földi kapcsolat, amelyben az erősebb segíti a gyöngébbet és gondját viseli szükségeinek. Mi lenne velünk, ha gyermekségünkől kezdve csupa ellenséges, ártó szándék venne körül bennünket és nem lehetne senkitől bizalommal kérnünk semmit? Akkor joggal kétkedhetnénk Isten felől is. De csak akkor! (11—12.)

És Istentől bizalommal várhatunk és kérhetünk még olyan ajándékot is, amilyent embernél hiába is keresnénk. Ő „a Szent Lelket adja azoknak, akik tőle kérik”. Vagyis sajátmagát tölti ki szívükbe. Ez az ajándék az, amely felé a szívünk legmélyebb vágyai sóvárognak. Ha Ő is ezzel akar minket megáldani, akkor nincs más dolgunk, mint mindig újra kérni és akkor bizonyos, hogy el is nyertük. Jézus szavára elhithetjük! (13.)

JÉZUS ÉS A GONOSZ.

Luk. 11, 14—18.

A néma ördögös meggyógyítása olyan csodatétel volt, amelyben Jézus egész munkássága kiábrázolódik. Mert a Gonosznak hatalma lezárja az embernek ajkait: Isten felé elhallgatnak a bízalomnak és a dicséretnek szavai és az emberek közt egymás közt megszűnik az az őszinte megnyilatkozás, amely által közösségben élhetnének. Jézus azért jött, hogy erről a bebörtönzött életről leverje a závárt, és felszabadítsa erőit! (14.)

Ennek a csodatételnek a fogadtatásából megismerhető a hitetlenség igazi természete. Hiába látták sokan, nem akartak meghajolni a benne megnyilatkozó igazság előtt. Másfajta, „mennvei jelt” követeltek. És inkább a Gonosz hatalmának tulajdonították Jézus gyógyító tetteit, vagyis a fehérré is rámondták azt, hogy fekete, semhogy hittel elébe boruljanak. Aki nem akar hinni, mindig talál rá száz kibúvót is! (15—16.)

Az a magvarázat, amellyel el akarták intézni Jézus csodatételeit, világosan mutatja a hitetlen szív elvakultságát. Inkább átadják magukat képtelen képzelgéseknek, semhogy a valóságnak szemébe nézzenek! Hiszen ha ördögi erőkkel lehetne ördögi erőket kiűzni, akkor olyan „meghasonlott” hatalom volna a Gonosz, hogy magától összeomlanék! Pedig valóiban olyan szilárdan áll, hogy csak Isten döntheti meg! (17.)

ISTEN ORSZÁGÁNAK EREJE.

Luk. 11, 19—22.

Jézus szemére hányja ellenfeleinek következetlenségüket. Őt az Ő lelki gyógyításainak csodatételeiért megvádolták az ördöggel való cimborálással. De ha másoknak az imádságait meghallgatta Isten és azok által is történtek ilyen csodálatos gyógyulások, sohasem jutott eszébe senkinek ilyen vádat kölni. Akik Jézus elől elzárják a lelküket, ezt olyan kifogásokkal fedezik, amelyek éppen csak Ő ellene hoznak fel. (19.)

Jézus megmutatja ennek a különbségnek az okát is. Az Ő csodatételei nem csak elszigetelt jelenségek, amilyenek „Isten ujja“ által mások életében is bekövetkezhetnek, hanem egymással összefüggésben egy olyan fordulatnak a jelci, amelyet Isten éppen Ő általa idézett elő az emberiség életében. Annak a bizonyosságai, hogy „elérkezett az Isten országa“. Ezzel véget ért a régi világ. De ahhoz sokan makacsul ragaszkodnak! (20.)

Pedig azt is megmondja Jézus, hogy az az új világ, amelyet Ő e földre hozott, a szabadulást jelenti az embereknek. Addig a rabságában éltek egy olyan hatalomnak, amellyel ők nem tudtak megbirkózni. Zavartalanul élvezhette felettük való zsarnoki uralmát, míg el nem jött a „nálánál erősebb“, le nem fegyverezte őt és ki nem ragadta hatalma alól zsákmányát. Boldog ember az, aki így szabaddá lett Jézus által! (21—22.)

VELE VAGY ELLENE!

Luk. 11, 23—26.

Jézussal szemben nem lehetséges semleges állásponton maradni. Aki nem áll határozottan az Ő szolgálatába, az máris szembehelyezkedett vele. Mert Ő azt akarja, hogy az ember egész életével szegődjék el az Ő aratásába, vele együtt „betakarni” az Isten termését. Aki ennek a felszólításnak nem enged, az öntudatlanul is kárba veszti, „tékozolva” szórja azt, amit Jézus gyűjteni akar. „Ellene van” tehát. (23.)

Mert az emberi szív nem maradhat gazdátlan, mint valami lakatlan ház. Valamilyen vágy el kell, hogy töltse. Valamilyen törekvés kell, hogy uralkodjék benne. Ha átkos, rontó hatalmak vetnek benne szállást, nem elég azokat onnan kiűzni. Az a nagy kérdés: mi jön a helyükbe? Mert ha az ürességet be nem tölti az Isten Lelke, akkor a kiűzött „tisztátalan lélek” megsokasodva tér oda ismét vissza! (24—26.)

Nem abban van tehát a megoldás, hogy igyekszem elkerülni mindent, amivel „ellene” történik Jézusnak és távollartom magamtól a „tisztátalan lélek” fertőzését. A sötétséget csak úgy lehet kiűzni a szobából, hogy beengedik oda a világosságot. Azon kell lennem, hogy egész életemmel „vele legyek” Jézussal, azt munkálva, amit Ő akar; és úgy betöltse a lelkemet Isten Lelkének ereje, hogy ne maradjon benne helye a gonosznak!

B O L D O G   E M B E R E K !

Luk. 11, 27—28.

Boldognak mondotta Jézus hallgatóságában egy elragadtatott asszony azt az édesanyát, aki ilyen fiát nevezhetett a magáénak. És valóban szent kitüntetés volt az, amelyben az Ő édesanyja részesült, hogy ő szülhette e világra és ő nevelhette fel azt, aki azután az üdvösséget hirdette és ajándékozta a világnak. Bármilyen földi kapcsolatot, amely embereket Jézushoz fűzött, irigylésre méltó kiváltság volt! (27.)

De Jézus azt mondja, hogy van ennél sokkal nagyobb kiváltság is. És az nem csak egynéhány embernek jut osztályrészül, hogy a többiek aztán irigyelhessék őket érte! Ebben részesülhet bárki, akár volt Jézussal valamilyen közelebbi külső kapcsolata, akár nem. „Hallgatni az Isten beszédét“, vagyis felfogni az Istennek azt a kijelentését, amely Őáltala megszólal, ez a legnagyobb ajándék. Az a boldog, aki ezt elnyeri! (28.)

Csak egy szükséges még ahhoz, hogy igazán boldognak lehessen mondani az ilyen embert: hogy ne csak „hallgatója“, hanem „megtartója“ is legyen az „Isten beszédének“. Mert az azokban végzi el csodálatos munkáját, akik befogadják a szívükbe és onnan nem is engedik többé elveszni. A hűséges és engedelmes „hallgatók“ tudják csak, milyen mérhetetlenül sokat köszönhetnek Jézusnak. (28.)

ISTEN UTOLSÓ SZAVA.

Luk. 11, 29—32.

Ninive lakosaihoz valamikor érkezett Istennek üzenete Jónás próféta által. Az ő „prédikálása” elébük tárta bűneiket és ők azt hallván „megtértek”. Sokkal inkább meg kellett volna ennek történnie a Jézus „nemzetségével”. Hiszen hozzájuk Istennek olyan követe szólt, aki „nagyobb Jónásnál” és minden prófétánál. Ha valakinek szavából, akkor az övéből megérthetjük Istennek bűnbánatra és megtérésre hívó szavát! (32.)

Sőt voltak esetek az Ótestamentum idejében, amikor távoli pogány népekhez tartozók meg sem várták, amíg Isten hozzájuk is elküldi hírnökeit. „Délnek királynéasszonya” is maga jött el nagy vágyakozástól hajtva, hogy megismerje Salamon királynak Istentől nyert „bölcsességét”. Milyen mentsége lehetett akkor annak a „nemzetségnek”, amelyben ott élt az, aki „nagyobb Salamonnál”, és amely mégsem hallgatott rá? (31.)

Abban keresett kibúvót az a „gonosz nemzetség”, amelynek lelki tompasága és elzárkózása miatt Jézus panaszkodik, hogy valamilyen „jelt kívánt”. Pedig a szeme előtt volt az a „jel”, amelynél világosabbat és meggyőzőbbet Isten nem adhat: maga Jézus. Aki Őt hallja és látja, és szívét mégsem nyitja meg előtte, az nem mentegődzhetik már azzal, hogy nem volt része elég világos isteni jeladásban! (29—30.)

HARC A SÖTÉTSÉG ELLEN.

Luk. 11, 33—36.

Világosságot akart Jézus ezen a világon terjeszteni az Ő tanítványai által. Azt akarta, hogy különben a sötétségben botorkáló emberek tisztán lássanak; rémlátások, amelyek különben gyötörték őket, eloszoljanak; és örülhessenek a szemükbe tűnő fénynek. Ezért az, amit tanítványai Őtől kapnak, nem maradhat „rejtékben“, hanem szét kell sugározni! Küldetéssel és megbízatással ruház fel Jézus engem is. (33.)

De ehhez az szükséges, hogy Jézus tanítványainak a saját életében se uralkodjék „sötétség“. Pedig őket is fenyegeti az a veszély, hogy magukat elámíttva valami nagy „világosságnak“ vélnek magukban olyasmit, ami éppen nem az. Nagyra tartják talán szemük tiszta látását, holott az „gonosz“ szem, és egészen téves irányba vezeti őket. Ha nagyon biztos vagyok a magam dolgában, az máris aggasztó jel! (34—35.)

Ez ellen csak egy orvosság van: a világosság állandó, alázatos keresése. Jézus tanítványainak azon kell lenniük, hogy mindig újra odaálljanak annak a „lámpásnak“ a fényébe, amely „megvilágosítja őket“. Tőle kell állandóan kérniük és kapniuk azt az ajándékot, hogy életüknek „semmi részében ne legyen homályosság“. Így harcolva magukban a „sötétség“ ellen, vehetik fel ellene a harcot mások életében is! (36.)

A Z É L E T T I S Z T A S Á G A .

Luk. 11, 37—41.

Még nem éleződött ki úgy az ellentét Jézus és a farizeusok között, mint később. Még vendégül látja Őt házában egy a farizeusok közül. Még az érdeklődő jóakarat viszonyában is tudnak vele állani. De a szakadék azért már ott van közöttük. Azt a tisztálkodási szertartást, amely a farizeusoknál olyan nagy szerepet játszott, Ő egyáltalán nem tekinti fontosnak. Más dolgokon fordul meg Ő szerinte a „tisztaság“! (37—38.)

Az ellentét nyíltan ki is tör Jézus szavaiban. Azt rója fel a farizeusoknak, hogy őket csak külső szabályok megtartása érdekli, nem pedig az, ami belülről tölti el az emberi szívet. Mintha valaki kínoosan ügyelne egy edény külső falának a tisztaságára, aztán azzal már nem törődne, milyen undok tartalommal van tele! Mennyi kárbaveszett, jobb sorsra érdemes igyekezet van az ilyen külső szenteskedésben! (39.)

Rámutat Jézus ennek az oktan elferdülésnek az igazi okára is. Istenről felejtkeztek meg valójában a farizeusok. Emberek számára élték a maguk kegyes életét, mert azoknak a szemét kielégítheti a külső felszín. Ha Istent komolyan vették volna, gondjuk lett volna a belső életükre is. Sőt elsősorban azt szentelték volna oda Istennek. Belső tisztaság mellett aztán az ember külső életében is „minden tiszta lesz“. (40—41.)

FARIZEUSI BŰNÖK.

Luk. 11, 42—44.

Szemükre hányja Jézus a farizeusoknak nevetséges kicsinyességüket. Aprólékos gonddal vigyáznak arra, hogy egészen mellékesnek számítható dolgokban is pontosan megtartsák a szent törvény előírásait. De ugyanakkor alapvető, súlyos dolgok felett, mint amilyen az Isten „ítélete“ és „szeretete“, úgy elsiklanak, mintha azok mellékesek volnának. Az legyen fontos előttem, ami Isten akarataiban a lényeges! (42.)

Felrója Jézus a farizeusoknak hiú öntetszelgésüket is. Egész szenteskedésük voltaképen a saját dicsőségük körül forog. Az a titkos, vagy nem is nagyon titkos vágy vezeti őket, hogy bár csak megakadna rajtuk az emberek szeme, mint másoknál különbeken, és ők learathatnák kegyes életüknek eredményeképen a többiek elismerését és csodálatát. Isten óvjon meg az ilyen hiúságtól és büzlő álszentségtől! (43.)

És leleplezi Jézus a farizeusoknak szép látszatok által elpalástolt belső rothadtságát. Kegyeskedésük arra volt jó, hogy elterelje az emberek figyelmét a leple mögött meghúzódó bűnökről. Ilyen feltűnően szent életet mutató emberekről nem is merték volna feltételezni, hogy olyan bűnöket rejtegetnek magukban, amilyenek pedig bőven tenyészték bennük! Ha embereket így megcsalhatnék is, Istent nem lehet! (44.)

FÉLREVEZETŐ VEZETŐK.

Luk. 11, 45—51.

Az „frástudók“ jól látták: Jézusnak a farizeusok elleni támadása egyúttal rájuk is vonatkozott, mert hiszen azok az ő szellemi vezetésük alatt állottak. (45.)

Jézus nyíltan felelősekké is teszi őket hamis tanításukért. Ők az Isten akaratát vélik magyarázni az embereknek, valójában pedig csak a maguk szabályainak a roszakasztó terhét rakják rá azoknak vállaira. És közben ezeket a szabályokat maguk sem veszik komolyan! Aki igazán Isten nevében szól, elsősorban maga veszi azt szívére. (46.)

Kíméletlenül megmondja nekik Jézus: ők nem az Isten szószólói, mint a hajdani próféták. Ha azok „sírjainak építésével“ hazug kegyelettel adóznak is emlékezetüknek, nem az ő sorukat folytatják, hanem azokét, akik annakidején megölték őket! Isten szolgálatának címén is lehet a legistenellenesebb munkát folytatni! (47—48.)

És ezért meghirdeti Jézus az Isten közelgő ítéletét felettük. Mert lehet az Isten türelmével visszaélni és az Ő igazi, kijelentett akaratát meghamisítani egy ideig. De aztán a felgyülemelő bűnért egyszer csak elkövetkezik a „számonkérés“ napja azokra, akiket az emberek vezetőiknek tiszteltek. Sokszoros az ő felelősségük! (49—51.)

Küldj, Uram, olyanokat, akik valóban a Te nevedben szólva az élet útjára vezetnek!

KITÖR A HARC.

Luk. 11, 52—54.

Leleplezte Jézus az Ő népe lelki vezetőit: ők „a tudomány kulcsával“, amely a kezükre volt bízva, rútul visszaéltek. Az lett volna a dolguk, hogy megnyitva vele a Szentírás ismeretének világát, abba bevezessék a vezetésük alatt állókat is. De e helyett az sajátmaguk előtt is elzárt világ maradt és miattuk mások is kívülrekedtek annak áldásain. És azért mégis emberekre volt és van ma is bízva ez a „kulcs“! (52.)

Így kitűnván Jézus között és a korabeli lelki vezetők között az ellentét, megindult az a harc, amely nyugvópontra aztán nem is jutott többé. Ettől fogva „ellene állottak“ munkásságának. Kikiújuló viták kísérték ezentúl az Ő útján. Nem csak hálás hívei voltak már, hanem szívós és elszánt ellenségei is, akik végül keresztre is feszítettek. S aki az Ő nyomdokaiban jár, az is legyen mindig felkészülve harcokra! (53.)

Fájdalmas látni, hogy Jézus ellenfeleinek ebben a magatartásában milyen elfogult makacsság uralkodik. Egészen távolesik tőlük az a gondolat, hogy megvizsgálják: miben lehet talán mégis igaza Őneki? Ha szóba állnak Ővele, mindig már előre feltett ellenséges szándékkal teszik. Csak azért foglalkoznak vele, hogy anyagot gyűjtsenek vádjaik számára. Isten sohase engedjen ilyen makacs hitetlenségbe esnem! (54.)

A VALÓSÁG KIVILÁGLIK.

Luk. 12, 1—3.

A Jézus körül tolongó sokaságnak várnia kell, mert Jézusnak előbb az Ő tanítványai köréhez van komoly szava. A képmutatás nélkül való őszinteséget akarja a lelkekre kötni. Ha őket megrontaná a képmutatás mótelye, úgys hiába hangzanék el szava a sokaság felé! Ettől a súlyos veszedelemtől nem lehet eléggé gondosan óvakodni. Olyan az, mint a „kovász“: egy kicsi is elég belőle ahhoz, hogy az egész életet áthassa! (1.)

Pedig valójában hiábavaló igyekezet minden képmutató színjáték. Az álarc egyszer-másszor bizonyosan félrecsúszik és a mögötte rejtegetett valóság meglátszik. Csak idő kérdése. Néha később, néha már hamarabb is „kitudódik“ minden, amit az ember szép látszatokkal akar eltakargatni. Csak csúfos megszégyenülés várhat arra, aki másnak akar látszani, mint ami. Ő maga tán észre sem veszi azt, de annál szánandóbb! (2.)

De van ebben a kíméletlen törvényben vigasztalás is. Mert sokszor azt a jót is rejtegetnék Jézus tanítványai, amit Őtől kaptak. Néha nincs bátorságuk a világ elé vinni, csak a maguk meghitt körében ejtenek róla csendesen szót. Előbb-utóbb azonban mégis ki fog zendülni az így sutogott igazság és tudomást kell vennie róla a nagyvilágnak is! „Kovász“ módjára terjeszti hatását a Jézusból fakadt élet is! (3.)

MITŐL FÉLHETNÉK?

Luk. 12, 4—7.

Ha Jézus tanítványát ebben a világban bántalmak fenyegetik, az fájhat a szívének, de riadalmat nem okozhat benne. Jól látja: milyen erőteljes vele szemben minden támadó hatalom. Még ha az elgondolható legrosszabbra kerül is a sor és „megölik“ is, akkor sem tehetnek kárt az ő igazi életében. Csak „a testet ölhetik“ meg! Az örök élet örökségéből nem forgathatják ki! Ha az az enyém, akkor senkitől nem félhetek. (4.)

Nem is érhet rá Jézus tanítványa sokat foglalkozni az ilyen alsóbbrendű ártalmakkal, mert van elég dolga komolyabb veszedelmekkel, amelyek ellen védekeznie kell. A Sátán az örök élet forrásától, Istentől akarja elszakasztani, hogy mindenestől tönkre tegye az életét. Az ellene való harcra kell összpontosítani minden erőt! Az az egyetlen félelem szólalhat csak meg bennem, hogy ebben a harcban nem vagyok elég éber! (5.)

Egyébként minden gondját reávetheti Jézus tanítványa Istenre, akinek tudta nélkül sem történhetik ezen a világon. Ha bántalmak érik is, az Ő kezéből kell elfogadnia. Ő bocsátotta rá azokat, hogy általuk próbálja, nevelje és felhasználja őt. És mindig bízhatik abban, hogy valami áldás rejlik bennük, mert hiszen „drágák“ neki az Ő gyermekei! Bízam Őbenne akkor is, ha nehéz helyzetekbe állít! (6—7.)

KOMOLY ÓVÁSOK.

Luk. 12, 8—12.

Ellenfeleit óvja Jézus a „Szent Lélek ellen“ való bűn elkövetésétől, amely „meg nem bocsátatik“. Támadhatják és sebezhetik Őt sokáig úgy, hogy Isten kegyelme azt eltűri és megbocsátja. De aki előtt a Szent Lélek már kivilágosította, hogy kicsoda Ő és milyen ajándékot hoz, az vigyázzon! Mert ha Isten felismert kegyelmét eltaszítja magától, hogyan várhatna akkor még kegyelmet? (10.)

Tanítványait óvja Jézus az árulás bűnétől, amellyel eljátszhatnak a vele való közösségük minden áldását és kiváltságát. Aki gyáván eltitkolja az emberek elől, hogy az övé, azt Ő sem vallhatja a magáénak. Pedig már ebben a földi életben is azon fordul meg minden, hogy Ő a magáénak elfogad és megtart-e minket. És egykor az örökkévalóságra is ez dönti majd el végleg a sorsunkat! (8—9.)

Hitvalló híveit óvja Jézus a kishitűség bűnétől, amellyel szégyent hozhatnának az Ő ügyére, Mert azt is, aki bátor vallástételével már magára is vonta az emberek támadását, még megkísértheti a félelem; hogyan fogja állani tudni ezt a harcot? Nincs ok a félelemre! Jézus hitvalló tanítványa nem egyedül vívja ezt a harcot. Mindig vele van a Szent Léleknek mindenre elégséges segédelme! (11—12.)

KINEK MENNYI JUSSON?

Luk. 12, 13—15.

Az örökségen megegyezni nem tudó testvérekben, akiknek ügye Jézus elé kerül, példázva látom az egész emberiség nyomorúságát. Milyen bőséges javakat hagyott Isten gyermekeinek kezére ebben a földi világban! De az emberek, akik Isten atyai szeretete alatt testvérek lehetnének, nem tudnak békességesen megosztózni azokon egymással. Örök perlekedés folyik köztük azon: kinek mennyi jusson ebből az örökségből? (13.)

Jézus válaszában, amellyel elhárítja magától a testvérek perében való döntőbíráskodást, kifejezve látom az Ő örök állásfoglalását minden világi vitás ügygel szemben. Ne várjon Őtőle senki készen kapott megoldást vagy útbaigazítást! Ő ennél sokkal nagyobbakat akar adni: azt az új lelkiületet, amelynek birtokában az emberek majd jól el tudják intézni egymásköztí vitás kérdéseiket maguk is. (14.)

Jézusnak az üggyhöz fűzött intelmében pedig kijelentve látom azt az alapigazságot, amely nélkül soha nem oldhatók meg a földi élet perlekedései. Nem „a vagyonnal való bővölködés” teszi boldoggá az embert! Amíg az emberek azt tartják a legfontosabbnak, addig nincs reménység köztük testvéri egyetértésre. A „telhetetlenség” csak örök marakodások szülőanyja lehet. „Távotzassam el” messzire! (15.)

„BOLOND” GAZDÁLKODÁS.

Luk. 12, 16—21.

A bőséges termés, amelyet a gazdag ember földje hozott, Isten áldása volt. Őt nem érheti emiatt semmilyen kifogás. Az a gondos intézkedés is, amellyel csüireit hamar lebontatja és helyettük nagyobbakat építtet, hogy legyen hová elraktározni a termését, csak dicséretet érdemel. Jézus nem a földi vagyont és az azzal való jó gazdálkodást rója meg benne. Azt hálával kell megbecsülni, ha Isten megadja! (16—18.)

A gazdag ember bűne csak abban mutatkozott, hogy mire használta fel, vagy mire nem használta fel Istentől kapott és gondos gazdálkodással megőrzött javait. Eszébe sem jutott, hogy a vagyonnal együttjár valamilyen szolgáltatnak a felelőssége is! Minden gondolata csak a sajátmaga „kényelme, evés-ivása, gyönyörködése” körül forgott. A csak magának élő embert pellengérezi ki benne Jézus! (19.)

Kihagyta a gazdag ember Istent az ő számításából és ezért minden gondos előrelátása ellenére is siralmasan elhibázta számításait. Mert Isten nagyon hamar jelentkezett az Ő megfellebbezhetetlen beavatkozásával és akkor neki egy pillanat alatt búcsút kellett vennie mindentől, amire szívet függesztette. Jobb a földi javakban szegénynek lenni és Istenben örök gazdagsággal bírni, mint így póruljárni! (20—21.)

A Z É L E T   G O N D J A I

Luk. 12, 22—26.

Ha gondot okoz az „eledel“ és az „öltözet“ vagy bármilyen egyéb földi szükséglet, jó arra gondolni: milyen csekély dolgok ezek ahhoz képest, amit már megkaptam Istentől. Milyen csodálatos ajándék az „élet“ maga! A táplálék, amely a fenntartásához kell, már nem is olyan nagy dolog! Milyen titokzatos isteni mű maga a „test“! Az, amivel felruházhattam, már csak csekély ráadás hozzá! Hálátlan az aggódó ember! (22—23.)

Ha megkísértenek az élet gondjai, jó szemügyre vennem Istennek a természet világában elem táruló csodálatos háztartását. Számítalan teremtményéről milyen bőségesen gondoskodik! Hogy elárad rajtuk hatalmának gazdagsága! Pedig azok mind alsóbbrendű lények, amelyeknél sokkal „drágábbak“ vagyunk neki mi! Ne viseljem magamat sohasem olyan hitetlenül, mintha nem volna élő Istene e világnak s nekem is! (24.)

És ha elfogna a holnapért való emésztődés, jó ráeszmélnem arra, milyen hiábavaló erőpazarlás ez. Mit érhetek el minden „aggodalmaskodásommal“ is! Nem vagyok én ura a magam sorsának. Kevés az én erőm ahhoz, hogy eligazítsam akár „legkisebb dolgaimat“ is. Csak annyira vagyok képes, amennyire Isten megsegít! Jobb hát tehetetlen gyermekként rábíznom magamat az Ő atyai kezére! (25—26.)

BŐSÉGES GONDVISELÉS.

Luk. 12, 27—30.

Isten nemcsak életben tartja teremtményeit, hanem csodálatos ékességgel is felruházza őket. Nemcsak a legszükségesebbet rendeli ki számukra, hanem abban is kedvét leli, ha kivirul rajtuk a szépség pompája. Minden dísz és gyönyörűség, amelyben az ember fejtheti ki a maga bőségének fölös erőit, csak halavány mása annak a ragyogásnak, amely az Isten teremtettségéből tűnik a szemünkbe. Gazdag áldások Istene Ő.

És megmutatja ezt a gazdagságát olyan teremtményein is, amelyek arról maguk mit sem tudnak. Öntudatlan életükben ők maguk ahhoz mivel sem járulhatnak hozzá. Egész létük gyors elmúlásra van ítélve. Csak pillanatnyi apró hullámocskák a létnek nagy tengerén. És mégis felcsillan rajtuk az Isten ajándékozó jókedve! Tudtukon kívül is részesei és bizonyosságai annak a bőségnek, amely Istentől erre a világra kiárad.

Csak az Istent nem ismerő „pogányokhoz” illik tehát ilyen Istennek a világában „kétkedni” a sors jövődő alakulása felől! A fölös bőségnek Ura ne tudná kirendelni azt, ami az élethez a legszükségesebb? És aki öntudatlan teremtményeiben megdicsőíti magát, cserben hagyán az embert, aki neki öntudatos és boldog munkatársa is lehet? Egészen bizonyos, elhihetem Jézus szavára: soha panaszra, mindig csak hálára lesz okom!

A Z E G Y E T L E N É L E T C É L .

Luk. 12, 31—34.

Egyetlen „keresni“ valója van az embernek ezen a világon, mondja Jézus, és ez az „Isten országa“. Minden egyéb mellékes ehhez képest. Hiába sikerül az embernek bármilyen egyéb törekvése; kárbavész az élete, ha ebben nem részesül. De ha ennek szenteli oda minden erejét, akkor nyugodt lehet: minden egyébből is „megadatik“ neki, amire szüksége van. Miért állítjuk hát sokszor az utolsó helyre ezt a legfontosabbat?! (21.)

De Jézus nemcsak célul tűzi ki eléink, hanem ajándékol is ígéri az „Isten országát“. Isten maga akarja azt megvalósítani és ezért nem hiú álom. Akkor is dicsőséges valóság lesz, ha csak kevesen szentelik oda neki az életüket. Ha csak „kicsiny nyáj“ is az, amely Jézus szavára hallgat, bizonyos lehet, hogy el fogja nyerni vágyainak beteljesedését. Istennek nincs szüksége az emberek többségére. Én se ahhoz igazodjam! (32.)

Erre az ígéretre érdemes mindent feltenni. Mindenét, amiye csak van, odaszentelheti az ember az „Isten országa“ reménységének, nem kell sohase megsajnálnia az érette hozott áldozatait. Nem is áldozatok azok! Ez az egyetlen biztos befektetése minden javainknak. Így válnak örökre megmaradó kincsünkkel. És ahová javainkat szánjuk, „ott van a szívünk is“. Ne tékozoljam el a szívemet másra, csak erre az örök célra! (33—34.)

V Á R N I   A Z   U R A T.

Luk. 12, 35—40.

Állandó készenlétre serkenti Jézus az Ő híveit. Úgy éljenek, mint akik mindig „várják az ő urukat“. Tudta: sok kísértés környékezi majd meg őket akkor, amikor test szerint nem lesz már közöttük. Csak az tarthatja meg őket, ha a magukra maradt szolgák módjára visszavárják Őt, mint gazdájukat. Akkor is érezzék magukon tekintetét, ha láthatóan nincs velük. S ha majd visszatér, fogadják Őt felkészülten! (35—36.)

Nagy öröm ígéréssel serkenti Jézus erre a készenlétre híveit „Boldogok azok a szolgák“, akiket megérkező uruk hűségeseeknek talál! Az Ő hívei olyan jutalomra számíthatnak, amilyenben földi urak nem is szokták részesíteni szolgálóikat: Ő maga készít dús vendégséget a reá mindig várakozóknak! Örvendve nézhetnek hát elébe visszajövetelének. El sem gondolható örömsök napja virrad fel azzal reájuk! (37—38.)

De komoly intéssel is serkenti Jézus híveit az éber készenlétre. Akit váratlanul ér az Ő visszajövetele, annak nem örömet, hanem kárvallást hoz. Mint a házra váratlanul reátörő rabló, úgy fosztja ki javaiból. Odavész minden, aminek élvezete közben Őrőla megfélekeztek hívei! Ez ellen a veszedelem ellen csak az óvhatja meg őket, ha arra gondolnak: bármely pillanatban megjelenhetik az ő Uruk! (39—40.)

HŰSÉG A SZOLGÁLATBAN.

Luk. 12, 41—44.

„Nekünk mondod-é?” Péter és bizonyára a társai is megérezték, hogy Jézus szavainak az éle az ő szívüknek van fordítva. Ha Ő arról az állandó készenlétről beszél, amelyben Őt vissza kell várni, akkor ezt nem lehet pusztán érdeklődéssel végighallgatni, mintha Jézus másokhoz intézné szavait. Azok szívükön kell, hogy találják éppen a benne hívőket, az Ő tanítványait. Hozzájuk fog visszatérni, nekik kell Őt várniuk! (41.)

„Kicsoda hát a hű és bölcs sáfár?” A benne hívők azok, akikre rábízta házának minden gondját. Azért olyan nagy kitüntetés Őhöz tartozni, mert ilyen szent megbízatás felelőssége jár vele. Azt akarja, hogy hívei viseljék egymásnak gondját és forgolódjanak az egymás iránti szolgálatban az Ő nevében. Ebben a megbízatásban kell úgy buzgólkodniuk, hogy bármely pillanatban meglephesse őket megjelenésével! (42—43.)

„Minden jószága felett gondviselővé teszi”. Az Ő visszajövelekor így jutalmazza meg a neki hűséggel szolgálókat: még nagyobb szolgálatokat bíz rájuk. Földi értelmünk nem alkothat fogalmat arról: milyen feladatok várhatnak reánk még a Jézus visszajövetelének napján túl is. De elég annyit tudnunk: ha már most sincs nagyobb boldogság, mint neki szolgálni, lesz ebben részünk az örök dicsőség világában is! (44.)

S Á F Á R O K Í T É L E T E .

Luk. 12, 45—48.

„Halogatja az én uram a hazajövetelt“. Sokszor elfáradtak Jézus hívei az Ő visszavárásában és mert az Ő eljövetele egyre csak késett, már nem is vették azt komolyan. Ilyenkor elhalt bennük a felelős szolgálat lelke és úrrá lett felettük is a világbeli élvezetvágy hatalma s az egymás felett való szeretetlen hatalmaskodás. Hiába tartoztak a Jézus házanépéhez, már nem látszott meg rajtuk, hogy Jézus az ő Uruk! (45.)

„A hitetlenek sorsára juttatja.“ Az ilyen Uruk-ról megfeledkezett, garázda szolgálóknak meg van pecsételve a sorsuk. Egyszer mégis csak szemben állanak majd Urukkal és el kell venniük az Ő ítéletét. Hiába vallották magukat az Ő szolgálóknak, ha nem törődtek az Ő akaratával. Ha látszólag „hívóknak“ mutatkoznak is, ez a látszat lefoszlik majd ró'uk. Ugyanúgy elvesznek, mint akik nyílt „hitetlenségben“ éltek mindig. (46.)

„Akire sokat bíztak, többet kívánnak tőle.“ A felelősség arányosan nő a megbízatás kiváltságával. A hűtelen sáfároknak jobb lett volna, ha sohasem részesültek volna a sáfárság kitüntetésében, mert csak annál súlyosabb ítélet alá esnek. „Tudni az Őr akaratát“ kétesértékű ajándék. Men-nél jobban tudia, annál nagyobb veszedelemben forog, aki „nem aszerint cselekszik“. Milyen jó idejében hallani a figyelmeztetést! (47—48.)

MIÉRT JÖTT JÉZUS?

Luk. 12, 49—53.

„Tűzről“ beszél Jézus, melyet felgyújtani Ő eljött e világra s amelynek „megerjedését“ sóvárogva várja. Megértem: a Léleknek arról a tűzről beszél, amely a megváltott szívekben kigyulad és továbbharapódzik. Ismerem is ezt a szent tüzet a mult idők sok példájából és itt-ott egy-egy élő ember életéből is. De hogy hiányzik a lobogása sok kihűlt lélekből, amely pedig Jézus hívének vallja magát! Bennem ég-e? (49.)

„Keresztsegről“ is beszél Jézus, amelyen neki át kell esnie és amelynek megtörténtét „szorongattatva“ várja. Megértem: az Ő halálának véres „keresztiségét“ érti alatta, amely nélkül nem teljesedhetett be az Ő küldetése. Azóta már megtörtént ez a rettentő „keresztiség“. Most már be van fejezve műve. Szorongattatásából átment az Ő dicsőségének tágas és fényes világába. Így lett nekem is megváltó Urammá! (50.)

És „meg hasonlászról“ beszél Jézus, amelyet Ő e világra hozott s amely sokszor az egymáshoz legközelebb állókat is szembeállítja egymással. Megértem: arról a lelki harcról van szó, amelyet az Ő híveinek meg kell vívniuk az Ő győzelméért. Sokszor azok sem értik meg őket, akiket ezen a világon a legjobban szeretnek! Nem lehet mindenki vel „béke ségben“ élnem, ha Jézushoz mindig, mindenben hű maradok! (51—52)

Í T É L E T   E L Ő T T.

Luk. 12, 54—59.

Isten ítéleteinek vannak figyelmeztető jelei. Csak legyen nyitva az ember szeme, hogy észrevegye azokat! Jézus napjaiban is tisztában lehetett volna mindenki azzal, hogy összeomlása felé siet a régi világ és Isten valami nagy fordulat felé vezeti a történetet. És sokszor mutatkoznak csendes, derűs napokban is előjelei a bekövetkezendő veszedelmeknek. A lelki vakok mit sem vesznek észre belőlük és azt hiszik, minden örökké halad tovább a megszokott mederben. Rájuk aztán váratlan hirtelenséggel következnek el Isten ítéletei. Legyek hálás az idejében érkező figyelmeztetésekért és figyeljem: mit mond általuk Isten? (54—57.)

Így ad Isten alkalmat az Ő ítéletei elől való megmenekülésre. Azt akarja, hogy még idejében hozzuk rendbe dolgainkat és ne várjuk meg, míg majd későn lesz. Az ítélőszék elé idézett ember még „megmenekedhetik“ az ellene felhozott vádtól, ha peres ellenfelével elsímítja viszályát. De ha az utolsó órákat sem használja ki, a bíró színe előtt már nincs menekvése! Isten nem abban leli kedvét, ha kimondhatja és végrehajthatja ítéletét az emberen, hanem abban, ha az ember önként szakít bűneivel és megtisztul tőlük. Ezért figyelmeztet jó előre. És ezért drága haladék minden nap és minden óra. Használjam fel időmet! (58—59.)

ISTEN OSTORCSAPÁSAI.

Luk. 13, 1—5.

Néha megrázza az embereket egy-egy szerencsétlenség vagy valamilyen véres eseménynek a híre. Megdöbbenve sejtik ilyenkor Istennek a bűnre lesújtó kezét, mint Jézus kortársai is a Pilátus által leöletett galileai zarándokoknak vagy a Siloámban ledőlt torony alá temetett áldozatoknak esetében. Jó az Isten ítéletétől megborzongani, de Jézus óv attól, hogy egyszerűen a bűnösök bűnhődését lássuk az ilyen csapásokban.

Nem voltak ezeknek az eseteknek az áldozatai sem „bűnösebbek“ másoknál, mondja. Isten keze ugyanolyan igazságosan lesujthatott volna másokra is. Sokan teljes életükben elkerülik bűneiknek ilyen szembeszökő megítélését, noha mindeztől fogva rászolgáltak volna arra. Titokzatosak Isten útjai és nem áttetszők a mi szemünknek az Ő cselekedetei. Nem tudjuk, miért bánik az egyik emberrel így, a másikkal amúgy.

Csak egyet szabad kiolvasnunk az ilyen megrendítő csapásokból, és ezt hirdeti Jézus is: mindenkit megtérésre serkent általuk Isten kegyelme. Aki büntetlenül élvezi az Ő áldásait, csak az Ő hosszútűrésének tudja be azt, Annál alázatosabb bűnbánatra merítsen belőle serkentést. Akkor aztán nyugodtan nézhet szembe akármi-lyen szerencsétlenséggel is. Nem Isten haragos ítélete lesz az már számára és nem kell tőle retteg-
nie!

IGAZSÁGOSSÁG ÉS KEGYELEM.

Luk. 13, 6—9.

A szőlősgazda és a vincellér alakjában külön mutatja fel Jézus példázata azt, ami Istenben együtt van meg: az Ő ítélő igazságosságát és mentő kegyelmét.

Látok a kettő között ellentétet is. „Vágd ki!” — mondja az egyik a terméketlen fügefára. „Hagyj békét neki még!” — mondja rá a másik. Igazságossága szerint Isten nem tűrheti meg világában a bűnös ember életét, aki nem szolgálja az Ő akaratát és nem felel meg az Ő követelményeinek. De kegyelmessége szerint mégsem akarja elveszteni a bűnös embert, hanem mindent megtesz, hogy megmentse. Ezért türtőzteti az Ő ítéletét, és amíg tart a kegyelem ideje, körülveszi az embert gondoskodásával és segítségével, hátha megváltozik és megújul az élete?

De látok a kettő között nagy megegyezést is. „Ha nem terem gyümölcsöt, azután vágd ki!” — mondja a vincellér is a gazdának. Istennek kegyelme is arra való, hogy az ember terméketlensége termő életté váljék és az az eredmény, amelyet Isten igazságossága megkövetel tőle, megvalósuljon. Nem az a célja, hogy az ember megmaradjon „helyét hiába elfoglaló” bűnös voltában is büntetlenül, hanem, hogy a maga helyén megteremje gyümölcsét Isten örömére. Ha ez nem következik be, akkor a kegyelem ideje lejár és szabad folyást nyer az ítélet!

MEGGÖRNYEDTEK SZABADÍTÓJA.

Luk. 13, 10—13.

„Egy asszony, kiben betegségnek lelke vala tizennyolc esztendőttől fogva“. Csekély baj is, ha sokáig elhúzódik, hogy megbéníthatja az ember életét. Hát még az olyan komoly betegség, amelyről a történet szól, ha évek hosszú során át kell valakinek viselnie! A gyógyulásnak egyre csak messzebb szálló reménysége végre egészen elűnik. A csalódások kegyetlen sorozatában kiég a bizakodás lángja és csak hamu marad utána.

„Meg volt görnyedve és nem tudott felegyenesedni“. A hosszas betegségtől elnyomorodott asszonynak ez a testi állapota híven ábrázolja a reménytelenné vált ember helyzetét. Mindenképen csak eltorzult formáját mutatja annak, ami különben lehetne. Összezsugorodott lelkileg és meggörbült a tartása az élet feladataival szemben. Még egyenes tartású ép testben is hányszor él ilyen „felegyenesedni“ már nem tudó lélek!

„Reá veté kezét és azonnal felegyenesedék“. Végre találkozott ez a beteg asszony valakivel, aki „feloldotta betegségéből“ és visszaadta elvesztett épségét. Nemcsak nyomorúságán szánakozó irgalmasságra talált Jézusban, hanem olyan hatalomra is, amely régi reménytelenségének egy csapásra végett tudott vetni. Nincsen olyan megrogzódott és kilátástalanná vált nyomorúság, amelyből Ő ki ne tudna menteni!

LEÁLCÁZOTT KÉPMUTATÁS.

Luk. 13, 14—17.

„Képmutatásnak“ bélyegzi meg Jézus a zsinagógafő gáncsokodását. Nem volt őszinte dolog a szombatnap szentségének az a féltése, amely belőle megszólalt és amellyel a beteg asszonynak szombathnapi meggyógyítása ellen felzúdult. Hiszen senki sem tartotta a szombathnapi nyugalom megszegésének még a szomjas házi jószágnak a megítatását sem! (14—15.)

Ezzel leleplezi Jézus a gáncsokodás igazi hátterét. Akik az Ő gyógyító csodatételén mekötöznek: annyira sem becsülik nyomorúságában snyildó embertársukat, mint a jászol mellett megszomjazott ökrüket vagy szamarukat. Érzéketlen szívű emberek, akik mit sem bájnak, hogy a szemük láttára görnyed egy emberélet súlyos terhei alatt! (16.)

De e mögött előtűnik a gáncsokodás végső gyökere is. Isten dolgai iránt voltak elvakulva Jézus bíráló ellenfelei. Az iránt az irgalmasság iránt voltak érzéketlenek, amely Őbenne az emberi nyomorúsághoz lehajolt, hogy azt „feloldja“. „Azokban a dicsőséges dolgokban, amelyek Ő általa lettek“, ők csak arra kerestek ürügyet, hogy „ellene vessék magukat“. (17.)

És az ilyen nyakas és rideg lelkület fel tud öltözni az Isten törvényéért buzgólkodó kegyesség „képmutató“ köntösébe! Isten őrizzen meg ilyesmitől!

A JÖVŐ BIZTOS!

Luk. 13, 18—21.

Két példázatban is azt hirdeti Jézus, hogy az Ő ügyét sohasem szabad kezdeteinek kicsinysége alapján megítélni. A kicsiny kezdetek hatalmas arányú eredményekké nőhetik ki magukat. Híveinek ma még megvetett kis csapata holnap már milliók életének az irányát szabhatja meg. Ezért az Ő hívei maguk se türelmetlenkedjenek. Örüljenek, hogy az övéi lehetnek. Ezzel máris bizonyos, hogy az övék a jövő!

Az egyik példázat inkább a külső növekedés szempontjából nézi a kis kezdetekben rejlő nagy lehetőségeket. Aprócska magból is sokfelé elágazó nagy korona terebélyesedhetik ki. Így szemlélteti az elmúlt kétezer év is a Jézus által elültetett kicsiny magnak hatalmas fává növekedését, amelynek árnyékos koronájában milliók találtak már fészekre. És ez a növekedés nem áll meg, míg az egész földet be nem borítja! (18—19.)

A másik példázat inkább a belső hatások útját szemlélteti, amelyen kis kezdetekből végül is nagy eredmények állanak elő. Százszorta nagyobb téstát is áthat egy maroknyi kovász kelesztő ereje! Még ha kimutatható számokban nem sokasodnék is meg Jézus híveinek tábora ebben a világban, akkor is bizonyos, hogy megváltozik általa az egész világ élete! Csak ne mérjük ezt a folyamatot a mi óráinkkal! (20—21.)

MI TARTOZIK RÁNK?

Luk. 13, 22—25.

Sokan üdvözülnek-e vagy kevesen? — ezzel a kérdéssel fordult Jézushoz egy kíváncsi hallgatója. Ilyesféle kérdések mindnyájunknak a lelkében felmerülnek. Szeretnők kitergetve látni magunk előtt Isten terveit, hogy beleláthassunk azoknak minden titkába. Pedig bele kell nyugodnunk abba, hogy ez a kívánságunk nem teljesül. Jézus nem azért jött közénk, hogy a mi pusztá kíváncsiságunkat elégtse ki. (23.)

A kíváncsi kérdezősködőnek is csak annyit felelt, hogy kevesebben üdvözülnek, mint ahányan azt magukról képzelik. Sokak előtt zárva fog maradni az Isten ajtaja, akik pedig azt hitték, hogy ha valakinek, akkor nekik jussuk van azon belépni. Az üdvösség valósága sok rejtett dolgot fog napvilágra hozni, sok hazug képzelgést kíméletlenül szét fog foszlatni. E felől senkit nem hagyott Jézus kétségben! (25.)

És ezért a kíváncsi ember kérdésére adott válasza voltaképen sürgető s unszoló felszólítás. Ne szemlélődjék az ember Isten dolgairól az érdeklődés kényelmes karosszékéből, hanem keljen fel és siessen elnyerni az üdvösséget, amíg nem késő! „Ígyekeztek” minden hazug álmát lerázva komolyan venni azt, hogy Isten előtte is megnyitotta a „szoros kaput” és lépjen be rajta, míg be nem zárul! Ez az, ami ránk tartozik. (24.)

K Í V Ü L N E M A R A D J A K !

Luk. 13, 26—30.

„Vannak elsők, akik utolsók lesznek“. Vannak, akiknek az egész élete Jézus közelében folyik le. Szinte az Ő társaságában nőttek fel és állandó ismeretségben lehettek Ővele. És ennek ellenére ki fog egyszer tűnni, hogy igazában semmi közük sincs Őhozzá. Ő maga fogja rájuk olvasni ezt az ítéletet. Semmit sem ér az Ővele való akármilyen régi és közeli kapcsolat, ha valaki „hamisság cselekvője“ marad! (25—27.)

„Vannak utolsók, akik elsők lesznek“. Távoli népek gyermekei közül is sokan részesülni fognak az Isten országának üdvösségében, akik pedig nem dicsekedhetnek azzal, hogy az ő soraikban régi ismerősként járt-kelt Jézus. Nem fürödhetett a lelkük az Ő fényében, hanem csak egy-egy távoli sugár jutott el abból hozzájuk. De annak nyomán bízva és hűségesen elindultak. Ezért meg is érkezhetnek a célhoz. (29.)

Ebből kiviláglik, mi a kórhzozat lényege, amelytől Jézus meg akar bennünket menteni. „Kirekesztve“ lenni az Isten örökre üdvözítő közelségéből, amikor pedig nekünk is részünk lehetett volna benne; későn felébredni az eljátszott bőséges alkalmak tudatára, amikor mások, sokkal kevesebb alkalom birtokában is elnyerhették az Isten országának polgárjogát; ez az, amitől menedéket kell keresnünk idejében! (28.)

É L E T V E S Z E D E L E M ?

Luk. 13, 31—33.

Veszedelem fenyegeti Jézus életét. Jóakarói, amilyenek még a vele szembenálló farizeusok közt is találkoztak, azt tanácsolják neki: meneküljön! Összeköttetések révén megtudták, hogy Heródes királynak is szemet szúrt már a munkája és Őt is ugyanúgy el akarja némítani, mint nemrégiben Keresztelő Jánost. (31.)

Jézusnak nyugalmát nem zavarja a vészír és Heródestől mit sem tartva folytatja munkáját. Ő nem menekül el a halál útjából, hanem egyenesen a vele való találkozás felé tart. Jól tudja, hogy rövidre van szabva az ideje és nemsokára „elvégeztetik“. Az Ő élete megáldoztatásra szánt élet. Az Ő munkáját nem kell halálától féltenie senkinek. Éppen azzal válik majd teljessé! (32.)

De fölényes nyugalmában megüzeni Heródesnek: nem akkor és nem ott fog bekövetkezni megáldoztatása, amikor és ahol azt a királyi önkény akarja. Isten tervezte el és jelölte ki az Ő végső állomását. Amíg oda el nem érkezik, addig „úton kell lennie“ és munkájában senki meg nem zavarhatja! Ő majd tudni fogja halálának rendelt helyét és idejét. Csak akkor és csak ott következhetik az be! (33.)

Milyen támadással nem tudnék én is nyugodtan szembenézni, ha én is így Isten kezében tudnám az életemet?

JERUZSÁLEM BÜNE ÉS SORSA.

Luk. 13. 34—35.

Amikor Jeruzsálemben bekövetkezendő halálára gondol Jézus, eszébe jut népe fővárosának a multban betöltött szomorú szerepe. Ott hangzottak el Isten legvilágosabb üzenetei, de ott ütköztek bele azok a népnek legmakacsabb ellenállásaiba is. Ott „ölték meg“ és „kövezték meg“ az Isten követéit. Valamely népnek egy-egy részét Isten különösen kitüntetheti áldásaival, de ezzel a felelősségét is nagyon megnöveli! (34.)

Ugyanakkor számonveszi Jézus az Ő saját munkásságának szomorú eredménytelenségét is. Neki is különös gondja volt népe fővárosának a megnyerésére. Sokszor hallatta ott szívhez szóló szavát, hogy az emberek megtérjenek és nála az Isten kegyelmét megtalálhassák. De „ők nem akarták“ azt, amit Ő javokra akart. És nincs fájdalmasabb látvány, mint amikor Jézus minden munkássága így kárbavész az embereken! (34.)

Ezért megjövendőli Jézus az elkövetkezendő ítéletet is. Amikor Jeruzsálem elzárta a szívét Ő előtt, akkor saját sorsát pecsételte meg. Kirekesztette magát az Isten szövetségéből és ki fogja akkor megoltalmazni a reá váró pusztulás ellen? Jézus munkája tovább fog folyni ebben a világban mind az Ő dicsőséges visszajöveteléig, de azok, akiknek elsősorban szólt, „nem látják Őt“ többé és semmi részük nincs benne! (35.)

MAKACS ELLENFELEK.

Luk. 14, 1—6.

Szivesen látják Jézust a farizeusok a maguk körében, de csak azért, hogy „leselkedjenek“ utána. Színlelt barátkozásuk leple alatt már támadásra fenik ellene fegyvereiket. De az elleplezett ellentétnek ki kell robbannia. Maga Jézus hozza azt napfényre. Nyíltan szóvá tesz valamit, aminek fényénél kitűnik, milyen nagy szakadék választja el tőle a színlelt jóakarat embereit. Ő nyílt és tiszta helyzetet terem! (1—3.)

A kényes kérdés, amelyet Jézus felvet, ugyanaz, mint amely körül már nem egy harcot kellett megvívni a ellenfeleivel. Hogy lehet Isten napját megszentelni? Vajjon külső ünnepi szabályok merev megtartásával, még ha az szívtelenséget jelent is egy szenvedő emberrel szemben? Vagy az irgalmasság szolgálatával? Az ilyen kérdésnél mindig kitűnik: ki van igazán Isten oldalán és ki áltatja csak magát ezzel? (5.)

Ezzel a kérdéssel le is leplezte Jézus a farizeusok látszólagos jóakaratát. Előttűnt mögüle makacs megátalkodottságuk. Kérdésére „hallgatnak“. „Ellene nem felelhetnek semmit“, de azért nem ismerik el az Ő igazát. Nem hajlandók magukat meggyőztetni. Csak az a jó, hogy ha vannak is Jézusnak ilyen makacs ellenségei, azért nem akadályozhatják meg, hogy a benne bízó betegen végbe ne menjen csodatétele! (4. 6.)

ISTEN VENDÉGEI.

Luk. 14, 7—11.

Más az, ha a vendég maga tolakszik az asztal főhelyére, és más az, ha a házigazda vezet oda és ülteti le.

Sokféle kísértés készítet arra, hogy „magamat felmagasztaljam“. Visszatér régi bűnös természetem önteltsége és úgy képzem, hogy én vagyok a legfontosabb személy a világon Isten szemében is. Látom másoknak sok hibáját és fogyatkozását, és a magaméiról elfeledkezve úgy érzem, hogy én jobb és kiválóbb vagyok valamennyiükénél. Már nem gondolok arra, hogy Isten könyörülő kegyelmének köszönhetem, hogy egyáltalán részem jut az Ő vendégségében. E helyett arról ábrándozom, hogy én csak díszére válhatok annak és szinte Isten köszönhetné meg, hogy elfogadtam meghívását!

Az ilyen hiú pöffeszkedést Isten eltűri egy ideig, de aztán közbeszól. És akkor mindig bekövetkezik valamilyen megszegyenülés. Kiténik, hogy csak a magam szemében voltam olyan előkelő vendég, de Isten másit emel fel a kitüntetett helyre, és pedig olyasvalakit, aki arról nem is álmodott. Mert valóban vannak az Ő vendégségének olyan részesei, akik díszére válnak annak. De ezek éppen olyanok közül kerülnek ki, akik magukat az utolsó helyre is méltatlannak tartották. Legyek hát inkább alázatosan hálás azért, hogy a meghívottak közt vagyok!

SZÁMITÁS VAGY SZERETET.

Luk. 14, 12—14.

Orcánk pirulásával el kell ismerni: igaza van Jézusnak, amikor az általában szokásos társadalmi szívélyességet egyszerűen önző számításnak bélyegzi és elítéli. A vendégszeretet kedveskedésért és a barátság hasonló megnyilatkozásait a „visszafizetés“ reményének a fejében szokás gyakorolni. És milyen gondosan számontartjuk a viszonzás számláját! És mennyi harag származik abból, ha a másik fél adós marad! (12.)

A szeretet igazi szívélyességét az teszi próbára Jézus szerint: olyanokkal szemben is tudjuk-e gyakorolni, akiktől nem várhatunk viszonzást? Tudunk-e örömet szerezni olyanoknak, akiktől magunknak nincs mit várnunk? Vannak ilyenek körülöttünk bőven! Nem nehéz megtalálnunk az élet kifosztottjait és sebesültjeit, akikkel éppen azért nem törődik senki, mert nekik csak adni lehet, de kapni tőlük nincs mit! (13.)

S ugyanakkor megbíztat azzal, hogy amit az ilyeneknek minden „visszafizetés“ reménysége nélkül adunk, az fog egyszer legdúsabban gyümölcsözni a mi javunkra. Nem evilági hasznokban és előnyökben, amilyenekre az önzésünk vágyakozhatnék. Hanem az eljövendő világban, az „igazak feltámadásakor“ Isten maga fogja kimondeni rá az Ő jóvábagyását: ez az, amit elismer az Ő szeretetéből valónak. (14.)

ISTEN MEGHÍV.

Luk. 14, 15—20.

Isten országa valóban hasonlatos egy bőséges, ünnepi vendégséghez. Boldog az, aki részt vehet benne! Kívül marad onnan minden szomorúság és gond. Nagy, közös öröm áratata borft el mindenkit, mert Isten megterítette az Ő kegyelmének asztalát. Sokan elférnek mellette és mindenkinek jut elég! Milyen nyomorult hazugsága a Sátánnak az, hogy az Isten országán kívül kell keresnem az életem örömeit! (15—16.)

Érthető tehát, hogy Istennek legfontosabb rendelkezése ebben a világban az, hogy hívogatja a vendégeket erre a felséges vendégségre. Megbízásából felhangzik a szózat: „Jertek el, mert immár minden kész!” Hadd tudják meg az emberek, az örömnél milyen bősége vár rájuk Önála, és hadd legyen részük benne! Nagyobb áldás senkit sem érhet ebben az életben, mintha az ő címére is elérkezik ez a meghívás! (17.)

Annál érthetlenebb, hogy mégis olyan sok ember van, aki ezt a kiváltságot nem becsüli meg és nem él vele. Nem ér rá az Isten dolgaira, mert annyi más dolog tartja elfoglalva. Gazdasági érdekek, családi ügyek, az életnek százféle öröme és baja mind előbbre való, mint az az örökre szóló boldog vendégség, amelyet Isten az Ő kegyelmének gazdagságából elkészített! Szegény, szerencsétlen, elvakult emberek! (18—20.)

A H Á Z M E G T E L I K.

Luk. 14, 21—24.

Egy-egy pillanatban úgy látszhatik, hogy hiába terítette meg Isten az Ő kegyelmének asztalát, a vendégek elmaradnak. De ilyenkor nem a vendégség forog veszélyben, hanem voltaképen csak az történik, hogy azok a vendégek maradnak el, akik elsősorban voltak „hivatalosak”. Jézus napjaiban is azok vonták ki magukat az Ő hívogatósa alól, akiktől leginkább el lehetett volna várni, hogy azt megfogadják. És mindig vannak olyanok, akikről az emberi vélemény azt tétélezné fel, hogy éppen nekik szól az Isten országának örömmüzenete, s akiknél ennek ellenére mégis kárba vész annak hirdettetése. De azért Isten nem esik zavarba!

Valójában az Isten kegyelmének a vendégsége mindig benépesedik az utolsó helyig hálás és boldog vendégek seregével. Neki gondja van arra, hogy amit az emberek javára elkészített, az ne vesszen kárba. Jézus földi életében is sokan voltak, akik hálás örömmel követték hívó szavát. S ha nem azok, akiktől elsősorban el lehetne várni, mindig vannak azért közelben és távolban elegen, akikkel „megtelik a ház”. Emberi ítélet talán nem tartaná őket alkalmasnak arra, hogy ők is részesüljenek Isten vendégségében, annyira telve van az életük sokféle nyomorúsággal. De Isten éppen az ő nagy nyomorúságukat fordítja vígasságra!

HOGY LEHETEK TANITVÁNYA?

Luk. 14, 25—27.

„Meggyűlölni“ az én szeretteimet, ez nyilván csak azt jelenti Jézus nyelvén: hátrább helyezni őket szeretetemben. Az első helyet Ő magának követeli. Mindenki csak azután következhetik. Senki, ha szívemnek még oly drága is ebben a földi világban, ne állhasson közém és Őközéje! Egészen bizonyos, hogy ha teljes odaadásommal Őrajta csüngök, csak annál jobb hitves, testvér, szülő vagy gyermek leszek ez által! (26.)

„Meggyűlölni“ még „a magam lelkét“ is, ez is annyit jelent Jézus szavaiban nyilván, hogy bálványozott énemet is le kell döntenem trónusáról, hogy helyette Őt ismerjem el és szolgáljam egyedüli Uramként. Magamnak élni és Őneki élni, ez olyan ellentétes két dolog, hogy lehetetlen összeegyeztetni. De ne gondoljam, hogy ha kíméletlenül leszámolok énemnek minden nagyralátó igé-nyével, ennek kárát fogom látni! (26.)

„Keresztemet hordozni“, ez pedig azt jelenti Jézus ajkán: elvállalni és elviselni minden bánat-almát, amely az emberek részéről Ő miatta érhet engemet is. Nem mindenkinek fog tetszeni, ha Őt követem. És ezért sokszor fájdalmas hátrá-nyok és támadások érhetnek. De tudnom kell előre azt is, hogy ilyenkor sohasem én vagyok a vesztes. Sőt még azoknak is, akik ellenségeimmé válnak, így teszem a legjobb szolgálatot! (27.)

VESS SZÁMOT ELŐRE!

Luk. 14, 28—32.

Építő vállalkozáshoz hasonlítja Jézus az Ő követését. És valóban hasonlatos hozzá. Aki az Ő nyomdokaiban haladva él, az a maga és mások életében létrehoz valamit, ami különben nem jönne létre. Nem a semmiből teremti elő, hanem az élet meglevő anyagát formálja és rendezi el más-sá. Nem ötletek szerint dolgozik, hanem előre tudja, hogy mit akar mgvalósítani. Legyek jó építőmestere életemnek! (28.)

Harcbaszálláshoz is hasonlítja Jézus az Ő követését. És ez is találó hasonlat. Mert sok ellenséges erő zavarja azt az embert, aki Jézus akarata szerint alakítja életét. És csak úgy boldogul, ha vállalja a velük való szakadatlan küzdelmet. Mindig résen kell lennie és mindig készen kell állania a viaskodásra. Nem zavartalan nyugalomra, hanem lelki háborúra hívogat Jézus. Legyek jó ví-téze ebben a harcban! (31.)

De mindkét hasonlattal ugyanazt az igazságot hangsúlyozza Jézus: az Ő követésére csak egészen eltökélt lélekkel érdemes elindulni. Csúfsággá válik minden építő munka, amelyik félbemarad. És inkább el se kezdje a harcot az, aki nem tudja végigharcolni! Előre számot kell vetni minden nehézséggel, amely az Ő követésével együttjár és úgy kell rá vállalkozni. Ilyen mindenre felkészült követője legyek én is! (30. 32.)

Luk. 14, 33—35.

Folytonosan kiújul Jézus szavaiban az az Ő követelménye, hogy tanítványai szívvel-lélekkel adják oda magukat Őnek. „Vegyenek búcsút minden javaiktól“. Ez is azt jelenti, hogy szentel-jék oda magukat mindenestől fogva az Ő szolgálá-tára és ebben semilyen más vágy vagy érdek ne akadályozza meg őket. Inkább tudjanak minde-nükről lemondani, semhogy Őtöle vonja el a szí-vüket bármilyen világi érték' (33.)

Kitűnik Jézus szavaiból, miért kívánja Ő hí-veitől ezt a teljes odaadást. Hatást akar általuk gyakorolni a világ életére. És pedig olyan áldott hatást, amilyen a sónak a megtartó erejéből árad szét. Lagymatag szívű tanítványokkal ez nem ér-hető el. Azok „megízetlenült sóként“ semilyen ha-tást nem gyakorolnának a világ életére. Nem se-gíthet azon más, csak Jézus igazi tanítványainak teljesen odaszentelt élete! (34.)

De látszik Jézus szavaiból, hogy Ő el van ké-szülve a szomorú másik eshetőségre is. Tudja, hogy lesznek majd sokan, akik az Ő tanítványai-nak vallják magukat s akik mint a „megízetle-nült só“, semmire „nem alkalmasak“. Mivel csak félszívvvel az övéi, senkinek semmi haszna nincs belőlük. Látok magam körül eleget ebből a hasz-navehetetlenné vált félkeresztyénségből. Az a kér-dés, mit lát bennem Jézus szeme? (35.)

IGAZAK ÉS BŰNÖSÖK.

Luk. 15, 1—7.

A „farizeusok és vámszedők“, akik olyan rideg ítélkezéssel néztek a „bűnösökre“, magukat persze „igazaknak“ tartották, akiknek „nincs szükségük megtérésre“. Jézus is beszél olyan juhokról, akik nem tévelyedtek el, akik után nem kellett elmenni a pásztornak. Vannak ilyen, Isten előtt kifogástalan emberek, akiknek nincs szükségük a Megváltóra? Bizonyára nincsenek a valóságban, csak a maguk hiú képzelgésében!

De Jézus az Ő példázatában elfogadja még bírálóinak ezt a képzelt „igaz“ voltát is alapul. Még ha ebben igazuk volna is, akkor sem volna joguk kifogást emelni az ellen, hogy Ő a „bűnösök“ társaságában forgolódik. Azoknak „bűnös“ volna nem szolgálhat okul arra, hogy hátat fordítson nekik, hanem annál inkább ki kell nyújtania a kezét feléjük. A pásztor szemében az „elveszett“ juh a legfontosabb!

Az iránt nem volt semmi érzékük Jézus ellenfeleinek, hogy Jézusban Istennek kegyelme jelent meg, amely éppen bűne nyomorúságában keresi meg az embert, hogy felemelje magához. Hogy is lehetett volna ez iránt érzékük, amikor maguk sem érezték szükségét ennek a kegyelemnek! Órizkedjem ettől az önelégült lelkülettől, mint vészes rákfenétől! És áldjam Istent a Megváltóért, aki az „elveszettnek“ megy utána!

B Ű N Ő S Ő K M E G V Á L T Á S A .

Luk. 15, 8—10.

Az elvesztett drakhmában látom a magam életét példázva. Ékessége és kincse volna a tulajdonosának, ha megvolna. De mit ér, ha elveszett? Mit ér mindaz, amit Isten belémteremtett s ami az Ő dicsőségét szolgálhatná, — ha nem állok vele az Ő rendelkezésére? Istentől elszakadtan holt érték vagyok. Ki tudja, milyen poros, piszkos zugba elhántan, elkallódik az életem mindaddig, amíg Ő rám nem teszi kezét!

Az elvesztett drakhmáért egész házát kitakarító asszonyban példázva látom mindazt, amit Isten kegyelme az én megmentésemért tett. Nem volt könnyű munka, amire Jézust ebbe a világba elküldötte. Sok törődésébe és nagy áldozatába került a Megváltónak előkeresnie és felragyogtatnia az Isten számára elveszett embert. De semmitől sem riadt vissza! Soha nem hálálhatom meg és nem dicsőíthetem érte eléggé!

Az asszonynak nagy örömezésében, amelylyel a megtalált drakhmát társainak mutogatja, példázva látom Istennek dicsőségét, amelyet a bűnös ember megváltásával szerzett nevének. Örömezeve magasztalják Őt az égi angyalok seregei minden egyes lélekért, amelyet megváltó kegyelme a „megtérés“ útjára elvezetett. Ennek az Ő dicsőségének a ragyogásában az én életem is lehet egy fényes sugárszál!

MI, TÉKOZLÓ FIAK!

Luk. 15, 11—16.

A tékozló fiú elszakad hazulról. Ebben mutatja fel Jézus példázata minden emberi bűnnek a gyökerét. Élhetett volna boldogan az atyai háznál. Csakhogy ott az atya volt az úr. Ő pedig a maga ura akart lenni. Kikéri örökségét, hogy maga rendelkezék vele és senki ne szólhasson bele, mit csinál vele. Független emberként akar élni. A függetlenségnek ez a balgatag vágya emberi életünk romlásának a forrása! (11—12.)

A tékozló fiú hamarosan nyomorba süllyed. Ebben szemlélteti Jézus példázata az Istentől elszakadt ember sorsát. Amíg az örökségből tartott, folyt a víg élet. De az fogyó tőke volt és előbb-utóbb beállott a „szükség“. A hajdan bőségben élő fiú súlyosan ráfizetett függetlenségére. Ami öröme lehet az Istentől elszakadt, önállóvá lett embernek, az csak egyre fogyó maradék Istentől nyert áldásokból! (13—14.)

És a tékozló fiú nyomorúságán senki sem segít. Ezzel világít rá Jézus példázata a bűnös ember nagy árvaságára. A víg cimborák mind elszédtek, mihelyt kiürült az erszény. A nyomorba jutott fiúhoz csak annyi közülük volt már másoknak, amennyiben még valamire ki tudták használni nyomorúságát is. Egyébként sorsára hagyták. Nincs másban reménysége a bűnös embernek, csak megbántott Istenében! (15—16.)

A BŰNÖS HAZATÉRÉSE.

Luk. 15, 17—20.

Ráeszmélt végre a messze idegenben nyomorgó fiú arra, hogy milyen nagy balgaság volt az édesatyja házának hátát fordítania. Ott jó dolga lehetne. Azok a vágyai, amelyek onnan elsodorták, csúfos csalódással végződtek. Nagyon ráfizetett. A saját érdekei szempontjából is rosszul gazdálkodott és csődbe döntötte magát. Ez az önvád már a javulás kezdete a bűnös életében! (17.)

De azt is átérezte a tékozló fiú, hogy nem csak a saját érdekei ellen vétett, hanem az édesatyjával szemben tartozó kötelességei ellen is. Ha még olyan szerencsével járt volna is vállalkozása, akkor is szégyellenie kellene magát érte. És ezt most már hajlandó be is vallani atyja előtt. Ez az igazi fordulat, amikor a bűnös ember már nem csak bűneinek következményeiért, hanem magáért a bűnért is el tudja ítélni magát. (18.)

Csak egyet nem tudott még a hazakívánczó fiú: hogy milyen nagy, megbocsátó szeretet vár rá odahaza. Legfeljebb abban reménykedett, hogy béresnek el fogja fogadni az édesatyja. Aztán kitűnt, hogy az édesatyja elébe fut és szívére öleli! Ez az új életnek a valóságos kezdete: amikor a bűnös ember már nem csak bűne miatt kesereg, hanem megismeri Istennek csodálatos kegyelmét is. (19—20.)

A BŰNÖS ISTEN ELŐTT.

Luk. 15, 21—24.

„Nem vagyok méltó, hogy a te fiadnak hivatassam.“ Eddig a vallomásig elmondhatta a tékozló fiú előre elgondolt szavait. Ezt szívesen meghallgatta édesatyja. Sőt ezt el is várta tőle. E nélkül nem állhatott volna helyre kettőjük között a megromlott közösség. Isten előtt is ugyanígy kell megszólalnia bűnbánatunknak, amelyben elismerjük, hogy minden jussunkat eljátszottuk az Ő atyai szeretetére. (21.)

De tovább már nem folytathatta a tékozló fiú. Azt a kérését, hogy béresként élhessen az atyai háznál, már nem adhatta elő. Mert megszólalt az édesatyja és előparancsolta ajándékait, amelyekkel a fiúság régi előjogaiba helyezte vissza a hazatértet. Nem a béresek sorsa vár a megtérő bűnösre Istennél sem. És a bűnbánatunk is csak akkor kedves Isten előtt, ha párosul az Ő teljes kegyelmében való hittel. (22.)

Aztán következett a nagy vigasság. Olyan örömnép virradt fel az atyai házra az elveszett fiú hazatértével, mint talán még soha. Az atya minden szomorúsága jóra fordult és forró vágya beteljesült, mikor hűtelen gyermekét újra a magáénak nevezhette. Ebben az örömben osztoznia kellett vele mindenkinek! Isten szemében sincs nagyobb esemény e világon, mit amikor hazatér egy-egy gyermeke! (23—24.)

Luk. 15, 25—32.

Az egész vigadozó háznépben egyetlen komor ábrázatú ember akadtt: a hazatért tékozló fiú bátyja, akinek elsősorban kellett volna együttújongania a boldog édesatyával. Őt bosszantja a nagy vigasság. Ő nem tud másra gondolni, csak öcsének bűnös multjára és most is csak itélkezni tud felette, de megbocsátani nem! Ez a jézuskorabeli „igazak” rideg szeretetlenségének a képe. És ma is akad belőlük elég!

Amikor édesatyja ezért szemrehányást tesz az idősebb fiúnak, kiténik, hogy tele van a szíve atyja elleni panasszal. Igaz, hogy látszólag mindig hűséges fia volt atyjának, de a bensejében zúgolódó elégedetlenséget táplált vele szemben. És most kifakad minden keserűsége. A maguk „igaz” voltában tetszelgő és mások felett csak ítélkező emberek örök belső örömtelenségét látom ebben kiábrázolva!

És ezért az egész történetből az tűnik ki, hogy az atyának elég bánatot szerzett mindkét fia. Az egyik azzal, hogy nyíltan odahagyta a szülői házat. A másik azzal, hogy látszólag megmaradt ugyan jó gyermekének, de szívében mégis idegenné váltan élt az édesatyja közelében. De amaz legalább ráeszmélt vétkére, megbánta és megtért az édesatyja nagy örömére! Jaj, bűnös emberek az „igazak” is!

A HAMIS SÁFÁR PÉLDÁJA.

Luk. 16, 1—4.

„Adj számot a te sáfárságodról!“ Elérkezett a hűtlen sáfár számára a számonkérés napja. Egy ideig úgy „tékozolhatta“ gazdájának vagyonát, mintha ebbe senki sem szólhatna bele. De végre tudomásul kell vennie, hogy ami a kezén volt, azért felelősséggel tartozik annak, aki rábízta. Megrendítő pillanat az mindnyájunk életében, amikor ráeszmélünk, hogy Isten mindenünket számon kéri tőlünk! (1—2.)

„Az én uram elveszi tőlem a sáfárságot.“ Ha eddig hazug képzelődésben élt is ez a lelkiismeretlen sáfár, most már felébredt és tisztán látja a valóságot. Nem áltatja magát azzal, hogy visszaéléseit el tudja majd palástolni, vagy hogy gazdája majd szemet húny bűnei felett. Tisztán látja: eljárt az ügye. És ezzel már követendő példát mutat. Számoljunk le vele: Isten ítélete előtt mi nem tisztázhatjuk magunkat! (3.)

„Tudom, mit tegyek!“ Helyzetének tarthatatlanságát világosan felismerte a bűnös sáfár, de ime mégsem adja át magát a kétségbeesésnek! Ha számadásaival nem állhat is meg gazdájának a színe előtt, azért mégis keres és talál módot arra, hogy a jövőjét biztosítsa. És főképen ezért lehet tőle tanulni! Amíg Isten haladékosan ad az Ő kegyelméből, mindnyájunknak van még tennivalónk ebben az életben! (4.)

JÓL FELHASZNÁLT HALADÉK.

Luk. 16, 5—9.

„Dicséré az Ur a hamis sáfárt.“ Nem a hamisságáért dicsértel! Az olyan nyilvánvaló volt, hogy a megbélyegzésére egyetlen szót sem kellett fecsérelni. Hátralévő rövid idejét, amíg még a kezén voltak gazdája javai, arra használta fel, hogy a maga jövőjét újra csak gazdája ellen elkövetett hűtlenségekkel készítse elő. Van ebben valami, amiben hasonlítunk öhozzá. Mert ha Isten bűneinkért nem sujt le ránk azonnal ítéletével, hanem még egy ideig hagy minket tovább gazdálkodni ebben a világban az Ő javaival, ez alatt mi sem tehetünk semmit, amivel újra csak ne halmoznók a bűneink tartozását az Ő szemében!

Az „eszességéért“ részesült dicséretben a hamis sáfár. Ha nem a gazda jogainak szempontjából nézzük eljárását, akkor el kell ismernünk: jól kihasználta rövid idejét. Ezt az „eszességet“, amely „e világnak fiainál“ sokszor megtalálható, kellene eltanulniuk a „világosság fiainak“. Ennek a hamar elmúló életnek a lehetőségeit mindig úgy kellene kihasználniuk, hogy a halál utáni „örök hajlékokra“ gondoljanak közben. „Hamis mammon“ minden, amijük itt van, mert bűn tapad hozzá. De mert Isten nemcsak számonkérő Gazda, hanem kegyelmes Atya is, sok neki kedves szolgálatot végezhetnek még vele, amíg tart az idejük!

ELŐHALADÁS LÉPCSŐFOKAI

Luk. 16, 10—13.

A „kevésről“ a „sokra“ haladhat előbbre Jézus tanítványa. Kisebb megbízatások után nagyobbak következhetnek el az életében. De feljebb csak az emelkedhetik, akinek „hűsége“ már az alsóbb fokon bevált. Aki megveti a neki jutott szerényebb szerepet, hiába sóvárog fontosabb szolgálatokra! (10.)

A „hamis mamonnal“ való sáfárkodás az iskolája az „igazi kincsel“ való megbízatásnak. A sok emberi bűnnel beszennyezett földi értékeket is „hűséggel“ kell Isten szolgálatában felhasználni. Így nyerjük el azokat a mennyei tiszta értékeket, amelyekkel még jobban szolgálhatjuk Öt! (11.)

A „máséval“ való jó gazdálkodás vezet el oda, hogy a „miénkkel“ való sáfárkodásra is megbízást nyerjünk. Másoktól eltanult, szinte kölcsönvett lelki javakkal kezdjük mind. Ezeknek „hűséges“ felhasználása közben jutunk el oda, hogy végül már önálló lelki gazdálkodásunk is van.

A „hűség“ pedig, amely az ilyen előhaladás-hoz megkívántatik, mindig ugyanaz: osztatlan szívvel egyetlen gazdánkként Istent kell szolgálnunk. Semilyen ajándéka ne váljék rajtunk uralgó „mammonná“. Még az életünknek egy részében se! Mert akkor már a többi sem Istené!

Mai megbízásait ilyen odaadással töltve be, a holnapot nyugodtan ráhagyhatom!

VONAKODÓK ÉS SIETŐK.

Luk. 16, 14—18.

Amikor Jézus arról beszélt, hogy Isten az embernek teljes szívű odaadását követeli, ezzel a hallgatói közt levő „pénzszeretőknek“ természetesen nem nyerte el a tetszését. És sokakat távol tart Ötöle máig is az, hogy a szívük a vagyon rabja. Emberek előtt lehet kifogástalan a becsületük, sőt egyenesen „magasztos“ a gazdagságuk csillogása. Milyen nehéz elismerniük, hogy Isten előtt „útálatos“ az életük! (14—15.)

Amikor Jézus az Isten törvényének örök, sérthetetlen szentségét hirdette, ezzel is bizonyára sokakat elriasztott, akik a férfi és nő viszonyában csak a maguk önkényes vágyaihoz igazodtak. És máig is sok ember azon akad el, hogy nem akar meghajolni az Isten rendelte házasság tisztaságának és felelősségteljes voltának a törvénye előtt. Nehéz összelörten megalázkodniuk a „paráználkodás“ vádjá alatt! (17—18.)

De mert Jézus ugyanakkor mindig „az Istennek országáról“ szóló örömhírt is hirdette, voltak sokan, akik nagy vágyakozással kaptak ez után az ajándék után és szent „erőszakossággal“ siettek azt megragadni, hogy valahogy el ne szalasszák. Bűneiket felismerő és magukról lerázni kívánó embereknek mindig csodálatos örömhír az, hogy Isten maga közelget hozzájuk, hogy uralmát felállítsa az életükben! (16.)

M E L Y I K E T   I N K Á B B ?

Luk. 16, 19—23.

A példázatbeli „gazdag ember“ képviseli mindazokat, akiknek az élete kimerül a földi világ nyújtotta örömök élvezetében. Nincs más vágyuk, mint ezekből mennél többet szerezni és ha ez sikerül, akkor egyébbel már nem törődnek. Isten, a lélek, az örökkévalóság dolgai őket nem érdeklik. Nem is csak a nagy vagyonú emberek közt találhatók ilyenek. A nagy gazdagság legfeljebb csak jobban napfényre hozza jellemüket. (19.)

A példázat másik szereplője, a „Lázár nevű koldus“, megszemélyesíti mindazokat, akik, ha akarnának, se tudnának dúslakodni a földi világ örömeiben. Sorsuk azokat megtagadta tőlük és helyettük annál nagyobb részt juttatott nekik a földi élet szenvedéseiből. De nem is kívánják az élvezetek bőségét. Nagyon kevéssel beérnék. Csak azt megkapnák! Nem is csak a koldusszegények közt akadnak ilyen szánandók! (20-21.)

Azonban a példázat tanítása szerint nem is okvetlenül szánandók az ilyenek, mint ahogy nem irígylésreméltók amazok sem. Egyáltalán hamis képet ad róluk földi sorsuk összehasonlítása. A haláluk leplezi le az igaz valóságot. A földi nyomorúság útja elérkezhetik a mennyei felmagasztaltatáshoz. S a földi „vigadozás“ a kárhozat „kínszenvedésével“ végződhetik. Csak a halálon túlnézve láthatok tisztán! (22—23.)

A HALÁL UTÁN.

Luk. 16, 24—26.

Példázatban beszél Jézus a halál utáni világ titkairól. Nem szószerin! veendők hát azok, amelyeket mond.

De nagyon komoly intésként szólal meg szavaiból az az igazság, hogy amint van örök üdvösség, úgy van örök elkárkozás is. Nincs olyan tűz, amelynek „lángjában“ égni nagyobb „gyötretetés“ lehetne, mint Istennek az az igaz ítélete, amely elhibázottnak és eltékozottnak bélyegzi meg az ember életét! Csak félelemmel és rettéssel gondolhatok ezért erre a veszedelemre! (24.)

Az is nagyon világos tanításként hangzik Jézus szavaiból, hogy sok evilági egyenlőtlenségnek az igazságtalansága megoldódik a halál után. Az örökkévalóságban sok minden visszajára fordul, ami ebben a földi életben a szemünk elé tűnik. Itt csak egy részletet látunk s az nem ad tiszta képet az emberélet egészéről. Ezért bizakodással és reménykedéssel kell előre néznem! (25.)

És nagyon határozottan megérthető Jézus szavaiból az is, hogy amilyen változó és átmeneti ez a földi élet, olyan végleges és változhatatlan az ember sorsa a halál után. Üdvösség és kárkozás között ott már átléphetetlen „közbevetés“ van. Sem az elkárhozottakon nem segíthet már senki, de az üdvözülőknek sem árthat már semmi! Itt folyik a harc. Ott már eldőlt! (26.)

MÁSOKAT MEGMENTENI?

Luk. 16, 27—31.

A pokolban felébred a „gazdag ember“ vágya: legalább az ő testvéreit megmenteni attól, hogy az ő sorsára jussanak. De már erről is lekésett! És az a tudat, hogy a romlásba vivő úton ő másokat is magával rántott, csak annál jobban fokozhatja gyötrelmeit. Ebben a földi életben ad csak alkalmakat arra Isten, hogy másokat jó útra térítsünk. De itt is csak úgy, hogy még idejében előttük járunk mi magunk is! (27—28.)

Nem lehet mentségük a „gazdag ember“ testvéreinek az, hogy Isten nem hívogatta és ösztönözte őket is a megtérésre. Hiszen „van Mózesük és prófétáik“. A Szentírásból szüntelenül hangzik az Ő szava mindenkire. Világosan megérthető abból a bűn veszedelme is, a szabadulás titka is. Az Ő igazságos ítéletét éppen azzal vonjuk magunkra, hogy idejében nem „hallgatjuk“ és nem fogadjuk meg szavát. (29.)

Ezen kívül más segítséget hiába kért a „gazdag ember“ az ő testvérei számára. Vagy „hallgatnak“ Isten világos beszédére és akkor nincs miért féltetni a jövő sorsukat, vagy elzárják előle szívüket s akkor semmi nem mentheti meg őket. Aki nem akar hinni, az nem lesz hívő semilyen csodajelenség láttára sem. Isten az Ő szavával szólít fel minket a döntésre és amit erre felelünk, azért vagyunk felelősek. (30—31.)

„B O T R Á N K O Z Á S O K”.

Luk. 17, 1—3.

„Botrányozások” nélkül az élet nem mehet végbe, ezt Jézus figyelmeztetéséből jól tudhatom. Nem szabad hát meglepődnöm azon, hogy történnek nehezen elviselhető dolgok, amelyek elkeserítik az embert és súlyos akadályokat gördítenek lelki életének az útjába. Állandóan fenyeget az a veszély, hogy az egyik ember megbotlik és elesik a másik ember bűne miatt. Ilyen világban áthaladva kell a célhoz mégis elérnünk! (1.)

De ha előre tudhatom is, hogy ez így van, ez senkinek a felelősségét egy hajszálnyival sem csökkenti, — erre is rávilágít Jézus tanítása. Minden „botrányozásért”, amellyel másnak lelki kárvallást szerezek, számot kell egyszer adnom! És akkor kitűnhetik, hogy ami előttem csekélységnek látszott, az Isten ítélete előtt nagyon súlyos vétségnek számít. Teljes igyekezettel azon kell lennem, hogy „megőrizsem magamat”! (2.)

Viszont, ha mások bűne keseríti meg az embert, akkor nem az ő dolga az ítélkezés, — ezt is jól meg kell szívlelnem Jézus intéseiből. Nem arra tanít, hogy térjek napirendre elszenvedett sérelmeim felett és ne merjem bűnnek nevezni a bűnt, amelyet ellenem elkövetnek. Csak azt akarja, hogy szeretetlen ítélkezés helyett tudjak ilyenkor orvosló segítséget nyújtani felebarátomnak, hogy bűnét belássa és elhagyja. (3.)

H I V Ő   S Z E R E T E T .

Luk. 17, 4—6.

A megbocsátó szeretet akkor igazi, ha nem türelmetlen. Tudnia kell a bűnös visszaeséseit is elszenvedni, újra meg újra megbocsátani neki és kitartással várni, amíg végre le tudja győzni bűnét. Mert nem könnyű dolog a bűnnel vívott harc és a legőszintébb jóigyekezet mellett is újra meg újra megbottlik az ember. Aki segíteni akar neki, álljon mellette hűséges állhatatossággal és ne fáradjon el egyhamar! (4.)

Nem csoda, ha Jézus tanítványai, amikor Ő erről beszélt nekik, gyengéknek érezték magukat a megbocsátó szeretetnek ilyen erőpróbáival szemben. Igazuk volt: az ilyen magatartáshoz több és nagyobb hit kell, mint amennyi bennük volt. Az ilyen hosszútűrő, el nem fogyó szeretet csak Isten ajándéka lehet. És hit által nyerheti el Istentől az ember azt az erőt, amely tőle saját-magától nem telhetik! (5.)

Jó, hogy örökre megkaptuk Jézusnak biztatását a hitben rejlő csodálatos erők felől. Isten valóban kiárasztja a hívőre az Ő csodálatos segítségét és lehetéssé tesz számára olyan dolgokat, amelyekre különben sehogyan sem volna képes. És nem is kell arra várakoznia, hogy a hite nagyra nőjjön. Csak használja azt a kevés hitét, ami megvan, és máris csodálatos eredmények fognak bekövetkezni! (6.)

„HASZONTALAN SZOLGÁK.”

Luk. 17, 7—10.

Nem követendő példaképen állítja eléink Jézus hasonlata azt a gazdát, aki a mezei munkából fáradtan hazatérő szolgát otthon is csak újabb parancsokkal terheli meg, kiszolgáltatja magát vele, és még csak meg sem köszöni neki fáradozását. Ebben a valóságos életből ellesett képben csak a szolgát állítja eléink például, aki mindezt magától értődőnek és természetesnek veszi, mert tudja, hogy ő szolgál a gazdája házábanál.

Példa ez mindnyájunk számára, mert Istennel szemben ugyanaz a helyzetünk mindnyájunknak. Emberi feletteseinkkel szemben lehetnek jogos igényeink, amelyeknek a tiszteletben tartását elvárhatjuk. De Isten, akár tetszik ez nekünk, akár nem, mindenestől fogva rendelkezhetik velünk. Hiszen mindenünket tőle kaptuk és ezért minden percünkkel és minden erőnkkel neki tartozunk. Ezzel számot kell vetnünk!

Így aztán nem marad helye az életünkben az Isten előtt való semilyen dicsekvésnek. Mi Őt semmivel le nem kötelezhetjük, mert minden, amit mi neki adhatnánk, úgyis az Ővé már. És ha tökéletes engedelmisséggel szolgálunk is Őt, azzal is csak egyszerűen a kötelességünket rórnánk le iránta. Ha...! Pedig valójában erről nem is lehet szó. „Haszontalan szolgák” vagyunk a szónak vádoló, rossz értelmében!

BÉLPOKLOSOK TISZTULÁSA.

Luk. 17, 11—14.

Jó megfigyelnem a tíz belpoklosnak nagy bizakodását, amellyel Jézus közelgetésére felkiáltanak, hogy az Ő könyörülő segítségét elnyerjék. Egyébként reménytelen volt a helyzetük. Mindenki elkerülte őket fertőző nyavalyájuk miatt. Sorsukra hagyott nyomorultak voltak. De amikor Jézus megjelenik a látóhatáron, új reménység gyullad ki a szívükben. Ő tud segíteni ott is, ahol már senki más nem tud! (13.)

Jelentős az a parancs is, amelyet Jézus ezeknek a gyógyíthatatlan betegeknek ad. Elküldi őket: jelentkezzenek a törvényben megszabott módon a papoknál, mintha már meggyógyultak volna! Pedig még semmi jelét nem láthatták a gyógyulásuknak! De ők engedelmeskednek. Az ilyen hívő engedelmességet akarja Jézus látni bennünk. Ez az előfeltétele annak, hogy erejét megmutassa az életünkben. (14.)

Főképpen pedig véssem emlékezetembe a bekövetkezett eredményt, amely a belpoklosok hitét és engedelmességét kísérte. „Míg odamenének, megtisztulának“. A hit, amellyel elindultak, útközben elnyerte igazolását. Amiben láthatlanul is megbíztak, azt látható ajándékképen elnyerték. Jézus meg tudott felelni a beléje vetett reménységnek. És ugyanígy meg tud felelni neki mindig! 14.)

H Á L A D A T O S   H I V Ó .

Luk. 17, 15—19.

Mind a tíz belpoklos elnyerte a csodálatos gyógyulást, de csak egy volt köztük, aki Jézus szívének örömet szerzett. Ez az egy nem csak kérni és kapni akart. Őtöle valamit, hanem aztán eljött megköszönni is, amit kapott. Isten kegyelmének áldásait elnyeri sok hálátlan szívű hívő is. Jut annak bőségéből nekik is. De igazi célját azoknál éri el Isten kegyelme, akik „dicsőséget adnak Istennek“ érte.

Az egyetlen hálát is adó belpoklos éppen az „idegen“ samaritánus fajtából való ember volt. A többiektől sokkal inkább el lehetett volna várni, mint ő. Őle, hogy hálájuk visszahozza őket Jézus elé. Sokszor adódnak az Ő munkája nyomán ilyen meglepetések! Nem mindig ott hangzik fel az Isten hálados dicsőítése, ahol emberileg arra a legtöbb ok volna, hanem gyakran olyanok szívéből, akiktől nem is vártuk!

Boldog lehetett ez az egyetlen hálás meggyógyított ember, mert ő többet kapott, mint a társai. Azok is elnyerték testi egészségüket, mint ő. De ő neki ezenfelül volt egy olyan felejthetetlen találkozása is Jézussal, amelytől azok hálátlanságuk által megfosztották magukat. Áldásoktól még nagyobb áldások felé egyre feljebb vezet Isten kegyelmének útja, de csak akkor, ha hálánk visszakészítet Öhozzá!

L Á T H A T A T L A N   O R S Z Á G .

Luk. 17, 20—22.

A farizeusok kérdése sokszor felmerül bennünk is: „Mikor jön el az Istennek országa?” Hajlandók vagyunk úgy gondolkozni róla, ahogy evilági valóságokról is szoktunk, amelyeknek a kialakulását meg lehet figyelni, idejüket és a helyüket meg lehet jelölni. De ezzel mindig csak azt áruljuk el, hogy még nem értettük meg: milyen más az Isten országának a természete, mint minden földi ügyé! (20.)

Jézus világosan megmondotta: ez az ország „nem szemmel láthatólag jő el”. Míg hitetlenkedő tekintetünk „itt vagy amott” keresné eljövételének a jeleit, valójában máris eljött és hívó lélekkel élvezhetnők csodálatos valóságának minden áldását. Nem a világ látóhatárát kutatva fedezhetjük fel. Szívünkben Istenhez feltekintve bizonyosodhatunk meg róla, mint az Ő csodálatos, de valóságos ajándékáról! (21.)

De Jézus megérti a mi gyöngeségünket, amelyben úgy szeretnők láthatóan is számonvenni az Ő hatalmának a bizonyosságait ebben a világban. Sokszor olyan nehéz nekünk az Isten országát a maga láthatatlan valóságában mégis a legbizonyosabb valóságnak tudnunk. De mégis erre akar ösztönözni bennünket. „Kívánjátok látni...” De előre megmondja: „Nem látjátok”. Legyen hát elég nekünk az Ő szava! (22.)

HOGYAN VÁRJUK ŐT?

Luk. 17, 22—25.

Vissza akarja tartani Jézus az Ő tanítványait mindenféle izgatott ide-odafutkosástól. Várják nyugodt és csendes bizodalommal az Ő országának diadalmas beteljesedését és az Ő dicsőséges megjelenését, amellyel győzelemre viszi ügyét ebben a világban. Az csak megtévesztené őket és csak csalódást szerezne nekik, ha idő előtt itt vagy amott látni vélnék ebben a világban az Ő hatalmát, amely előtt leborulhatnának! (23.)

Megígéri Jézus az Ő tanítványainak: ha eljön majd az Ő napja, annak fénye úgy is fel fog ragyogni mindnyájuk előtt, a nélkül, hogy nyugtalanul tudakozódnának utána. Nyugodtan maradjon mindenki a maga helyén és hűségesen végezze ott a maga dolgát. Ne féljen, hogy ezzel bármit is elmulaszt! Az Ő dicsősége olyan világosság, amelynek a sugárzása bizonynyal eljut minden hívéhez e világban! (24.)

De azt is megmondja Jézus az Ő tanítványainak, hogy az Ő jövődő győzelmének milyen nagy ára van. Az Ő útja a „szenvedésen és megvettetésen“ át visz a jövődő dicsőség felé. És aki Őbenne hisz, mint a világ hatalmas Urában, az ne akadjon fent azon, ha azt látja, hogy a világ Őt keresztre feszíti! Az Ő híveinek a keresztfélelmetes árnyékában állva is bízva kell várniuk az Ő győzelmét! (25.)

ELJÖN AZ ÍTÉLET!

Luk. 17, 26—30.

„Az Ember Fiának megjelenése“ ítéletnek a napja lesz, mint volt az özönvízé és Sodoma pusztulásáé is. Sőt Istennek minden egvéb ítélete, amely ebben a világban lejátszódott, csak ízelítő volt abból az ítéletből, amely az idők végén jó el, amikor Jézus „megjelenik“ az Ő dicsőségében. Akkor majd véckén semmivé lesz minden Isten ellen lázadó erő és Isten véget vet a bűn hatalmának az Ő világában.

Meglepetésként jön majd el ez az ítélet, mint a Nőé vagy a Lót napjaiban bekövetkezett ítéletek is. Az emberek akkor is úgy el lesznek merülve a maguk dolgaiba, mintha azokat örökké folytathatnák és Istennek abba semmi beleszólása nem volna. Későn veszik majd észre, hogy kihagyták a számításukból a legfontosabbat! Csak amikor „mindenki elvész“, eszmélnek rá bűnös életüknek az elhibázottságára.

De ebben az utolsó ítéletben is lesznek, akiket Isten kegyelme átment az életre, amint ez annak idején Nőével és Lóttal is megtörtént. Nem mindenkit ér készületlenül a veszedelem. Vannak, akiket Isten előre beavat az Ő titkaiba, hogy megmenekülhessenek. Jézus is azért beszél tanítványainak róla, hogy idejében felkészülhessenek rá. És aki ettől a végső ítélettől megmenekül, az örökre meg van mentve!

MI VESSZEN ODA?

Luk. 17, 31—33.

Ítéletes veszedelmek tanítják meg az embert arra: mi igazán fontos és mi nem fontos? Egó házból inkább minden nélkül meneküljön az ember, mint hogy a holmiját összeszedve oda vesszen az élete is. Ellenség közeledtére inkább hagyja ott zsákmányul mindenét és mentse az életét, semhogy visszafordulva, a javait próbálja megmenteni és közben mindenestől fogva az ellenség kezébe essék! (31.)

Mivel erre a világra el fog jönni egyszer az ítélet napja, balgatag ember az, aki szívét ennek veszendő kincseire és örömeire függeszti. Pusztulásba dönti vele a maga egész életét. És ez annál szomorúbb sors, ha egyébként már az ítélettől való menekülés útján volna, mint hajdan a Lót felesége! Aki kívánczozva visszafordul a pusztulásra ítélt világ felé, mert rajta csüng a szíve, az vele együtt elvész! (32.)

Ennek az eljövendő ítéletnek a fényében kell látnom az egész életet és mindent, ami benne érdekel vagy csábít. Jó, ha semmihez sem ragaszkodom görcsösen, hanem búcsút tudok venni mindentől, mint ami úgyis csak ideiglenesen az enyém. Így nem érhet meglepetés. És nem leszek kárvallott az életemnek ilyen „elvesztésével“. Ellenkezőleg: így örvendhetek megmentett, „meg-elevenített“ életnek! (33.)

V A N   K Ü L Ö N B S É G !

Luk. 17, 34—37.

Összeszövődik ebben az életben az emberek sorsa. Közös otthonban laknak, közös munkába vannak befogva. Nap-nap után ugyanazt az életet élik külsőképen, mintha semilyen különbség nem volna közöttük. Alaptalan, meseszerű képzelgésnek tűnik csak fel az a gondolat, hogy az üdvösségnek és a kárhozatnak ellentétes célpontjai felé haladnak közben. Semmi jel nem szól mellette. (34—36.)

De egyszer eljön az a nap, amely szétfoszlatja a látszatot s akkor kiderül az igazság. Kitűnik majd, hogy örökreszóló, döntő különbséget tesz az emberek között az, hogy milyen viszonyban vannak vagy nincsenek Jézussal. Amikor az Ő dicsőségében eljön ítéletre, akkor lesznek, akik „felvitetnek” a vele való örök közösségbe, és lesznek, akik „elhagyatnak”, mint abból örökre kizártak! (34—36.)

És ez alól az ítélet alól nem lesz kivétel. Ahogy a keselyű éles szeme a magasból észreveszi a ráváró tetemet és lecsap a prédára, úgy utólér az eljövendő ítélet is minden embert és senkinek nem lehet előle elrejtőzni. Nincs olyan hely, amely biztonságot nyújtana! Nincs más hátra, mint Isten kegyelméből idejében úgy felkészülni erre az eljövendő napra, hogy ne „hagyattassunk el”, hanem „felvitessünk”. (37.)

„MINDIG IMÁDKOZNI”.

Luk. 18, 1—5.

„Sem Istent nem féltő, sem embert nem becsülő” emberekkel, amilyennek Jézus a példázatheli bírót is feltünteti, gyakran találkozunk ebben a világban. Kötelességük volna segítségünkre lenniük. Emberileg is elvárhatnók tőlük, mert hiszen ezért foglalják el a helyüket. Isten előtt meg éppen ez volna a hivatásuk. De ezzel ők mit sem törődnek, sőt maguk előtt kertelés nélkül be is vallják, hogy nem törődnek vele.

És a példázatheli szegény özvegyasszony mégis elérte a „hamis bírónál” is a maga célját. Ha nem az igazságért magáért, hanem csak azért, hogy már lerázza őt magáról, de elintézte panaszos ügyét. Ha valaki nagyon komolyan akar valamit és el nem csüggedve kitart kívánsága mellett, ime, még gonosz emberek világában is elérheti annak megvalósulását. De igazán egész lélekkel és kitartóan kell akarnia!

Hogyne volna akkor súlya az ember kéréseinek Isten előtt! — ez Jézus példázatának a tanítása. De nem a pillanatnyi felbuzdulást biztatja azzal az ígérettel, hogy Istennél meghallgattatást fog találni, hanem csak a „meg nem restülő”, a „mindig imádkozó” hitet. Csak azt a könyörgést veszi komolyan Isten, amelyet az ember maga is elég komolyan vesz ahhoz, hogy állhatatosan kitartson benne mind a teljesüléséig.

ISTEN BOSSZÚÁLLÁSA.

Luk. 18, 6—8.

Isten „bosszúállását“ hirdeti Jézus, de nem azért, hogy retentsen, hanem hogy vigasztaljon vele. Mert Isten „bosszúállása“ azt jeleníti, hogy Ő igazságot szolgáltat, az elnyomottakat és meg-alázottakat felemeli, a gőgösöket és erőszakoskodókat pedig megszégyeníti. Mi lenne, ha nem bízhatnánk abban, hogy az égre kiáltó sok igazságtalanságra egyszer Isten meg fog felelni az Ő igazságos ítéletével? (6.)

Istennek ezért a „bosszúállásáért“ az Ő „választottai“ is sokszor kénytelenek esedezni. Sőt sokszor nagyon sokáig kell reá várniuk. Látszólag büntetlenül garázdálkodhatik felettük is embereknek elbizakodott bűne, hiába könyörögnek „éjjel és nappal“ Isten igazságot szolgáló ítéleteiért. De ha Isten az Ő „hosszútűrésében“ megvárhatja is őket, csak el ne aléljanak és ne szűnjenek meg bízni Őbenne! (7.)

Az Isten órája másképen jár, mint a mi emberi időszámításunké. Ha előttünk úgy látszik is, hogy nagyon késedelmes az Ő „bosszúállása“, a valóság az, hogy „hamar“ eljön annak az ideje. Csak találja az Ő „választottait“ felkészülten, a várakozó bizásban meg nem restülve. El ne aludjon bennük a hit, mert az a legsomorúbb, amikor már egészen közel van a Szabadító és „nem talál hitet“ az övéiben! (8.)

HOGY JÁRULSZ ISTEN ELÉ?

Luk. 18, 9—14.

A „magában elbizakodó“ és „a többieket semmibe sem vevő“ ember is lehet templombajáró, imádkozó, kegyes ember, mint a példázatbeli farizeus. De egész lényéből és minden szavából csak a magával való nagy megalégedés és a mások iránt való fölényes ítélkezés rossz illata árad. Amúgy is útalatos volna az ilyen pöffeszkedés, de így, amikor Isten színe előtt nyilvánul meg, még sokkal inkább az! (9—12.)

Isten előtt mindenki csak úgy állhat meg, mint a példázatbeli publikánus is: fejét lehajtó alázatossággal, töredelmes bűnbánattal, kegyelemért esedező vágyakozással. Itt megszűnnek azok a különbségek, amelyek emberi ítélkezés szerint másutt elválasztják az „igazakat“ és a „bűnösöket“. Isten előtt mindenki bűnös és ha mégis odajárulhat az Ő színe elé, azt csak meg nem érdemelt kegyelemnek köszönheti! (13.)

Ezért nincs is semmi értelme a farizeus imádságának és a magával eltelt ember semmilyen kegyeskedésének. Semmit sem kaphat Istentől az ilyen. Úgy megy el az Ő színe elől, ahogy odajárult. Hiszen nem is érezte a szükségét semminek sem. Mit akart hát? A bűnét alázatosan megvalló ember ellenben elnyeri a legnagyobb felmagasztalást: bűneinek bocsánatát. „Megigazulva“ térhet vissza Isten színe elől! (14.)

JÉZUS ÉS A GYERMEKEK.

Luk. 18, 15—17.

Később mindig szégyenkezhettek a tanítványok azért, hogy ők Jézus közeléből el akarták zavarni a szülőket, akik gyermekeiket odavitték hozzá. Ők jót akartak ezzel. Úgy vélték, hogy kár Jézust azokkal az apróságokkal megzavarni az Ő nagy munkájában. De milyen rosszul értették meg Őt! Milven messze jártak jószándékú gondolataik az Ő igazságától! Ő éppen azoknak a kicsinyeknek örült a legjobban! (15.)

Bennük látta az Isten országának a legalkalmasabb polgárait és ezért nem hogy nem akarta távoltartani őket magától, hanem ellenkezőleg: magához akarta hívogatni és gyűjteni őket. Valóban, sehol nem található olyan fogékonyság az Ő szeretete és hatalma iránt, mint a gyermeki lélekben, és az Ő országa mindig ott aratja legnagyobb győzelmeit, ahol köréje seregkelhetnek a gyermekek szabadon! (16.)

Még a felnőttek közül is csak azok értik meg igazán Jézust és azokban valósítja meg az Isten országát, akik gyermeki lelkülettel nyílnak meg előtte! A gyermek örök mintaképül szolgál az Ő tanítványainak. Magukról minden öreges merevséget és nagyképűséget levetve, őszinte, friss bizalommal kell feléje fordulniuk. Különben talán sokat tudhatnak az Ő országáról, de csak úgy, mint rajta kívülről! (17.)

MIT CSELEKEDJEM?

Luk. 18, 18—21.

Az „örök élet“ útját tudakozza Jézustól az eléje járuló főember, a „gazdag ifjú“. Sok mindene megvolt, amiért mások irigyelhették. De mit ért ez, ha szegénynek és nyomorultnak érezte magát? Többre, örökkévaló javakra vágyakozott a lelke és akiben ez a vágy egyszer felébredt, azt semmi többé nem elégítheti ki, amit ez a világ nyújt... Jó helyre fordult kérdésével, mert Jézusnál megtalálható az örök élet! (18.)

De még nem azzal a lelkülettel fordult Őhozá, amelyet Jézus az örök élet titokzatos ajándékával megáldhat Leereszkedő, kedveskedő tiszteletadással közeledett hozzá, mintha közelgetésével ő tüntetné ki Jézust. Ezt a tiszteletadást Jézus elhárítja magától. Ő csak az olyan embert vezetheti el az örök életre, aki maga felől már kétségbeesve, úgy bízva reá magát, mint utolsó reménységére. (19.)

Az ilyen magában még mindig bizakodó ember előtt Jézus csak az Isten törvényének az útját mutatja fel. Az feltétlenül elvezeti az embert az „örök életre“, csak tudja végigjárni! S ha valaki úgy véli, hogy ő „mindazokat megtartotta“, amiket Isten tőle megkövetelhet, annak még ezután kell eljutnia igazi nyomorúságának a felismerésére. Akkor majd kivilágosodik előtte a másik út: a kegyelemé! (20—21.)

G A Z D A G S Á G V E S Z É L Y E.

Luk. 18, 22—25.

Hogy ráeszméltesse az előtte álló gazdag főembert életének igazi valóságára, az elé a választás elé állítja őt Jézus: vagy a gazdagságától válják meg és úgy kövesse Őt, vagy ha a gazdagságához ragaszkodik, akkor ezzel vallja be, hogy azt becsüli mégis mindennél, még az örök életnél is többre. Így majd ki fog tűnni: csakugyan az Isten szolgálatának annyira átadott életet él-e, amint azt ő magáról véli? (22.)

Az igazság valóban ki is tűnik. Az a gazdagság, amelyről nyilvánvaló volt, hogy nem tudja kielégíteni ennek az embernek a lelkét, mégis fogva tartotta őt! Dehogy is élt ő az Isten parancsolatainak engedelmes életet! Most észreveheti; egészen más úrnak a rabszolgaságában élt és sínylődött! Ki tudja, nem vált-e előbb vagy utóbb mégis nagy áldására az a „megszomorodás“, amely e miatt a leleplezés miatt elfogta? (23.)

Mindig válságos és áruló pillanat az, amikor valakinek választania kell Jézus és valami más között, amin a lelke csüng. Mert mindnyájunknak van valamilyen „gazdagságunk“, amely fogva tart. És mennél többet ér ez a kincsünk, annál nagyobb a veszély, hogy Jézusnak rólunk is meg kell állapítania „megszomorodottan“: milyen nehezen megyünk be az Ő országába! Csak Isten segíthet akkor rajtunk! (24—25.)

M I N D E N T   E L H A G Y N I !

Luk. 18, 26—30.

Ha még oly nehéz is valakinek „bemenni az Isten országába“, Jézus szerint nem szabad soha lemondanunk róla, sem öneki magának nem szabad feladnia minden reménységét. Súlyos rabságba kötözve tarthatja az embert sok minden ezen a világon, úgyhogy attól felszabadulnia „emberkeknél lehetetlennek“ látszik és valóban az is. De „Istennél lehetséges“. Ő megteheti azt a csodát, hogy a megkötözött lélek egyszer csak fölébe emelkedik mindannak, aminek rabja volt és úgy urává lesz annak, hogy azzal is egyedül Istent szolgálja, mint az Ő országának boldog polgára! (26—27.)

De ha valaki a lelkét mindentől elszakítva, át tudja is adni teljesen Isten szolgálatának, annak Jézus viszont nem engedi meg, hogy ezzel dicsekedjék. Nem hozott az ilyen ember áldozatot Ő-érette, hogy felemlegethesse, mint különös érdemet. Ha valamiről le tud mondani az Isten országáért, nem lett vele szegényebb, hanem csak annál gazdagabb! Minden ügyvélt veszteségért százszoros kárpótlásban részesül már e földi életben és a „jövendő világban“ hátra van még az „örök élet“ dicsőséges kiteljesedése! (28—30.)

Aki a döntés előtt áll, bízhatik Isten segítségében. S aki átesett rajta, egyedül Istent dicsőítse érte!

A KERESZT TITKA.

Luk. 18, 31—34.

Jézus az ótestamentumi próféciák világánál járta a maga útját. Azokban Isten ígéretei szólotak az Ő megváltó kegyelméről és országának eljövételéről. S az Ő küldetése az volt, hogy amit Isten öröktől fogva elvégezett és már régtől fogva meg is ígért, az Őbenne és Ő általa beteljesedjék. Így elvégezett dolog volt számára az is, hogy életét oda kell áldoznia. És tudtul is adja tanítványaainak, mi vár rá nemsokára. (31.)

Ilyen távlatokban szemlélve az Ő megáldoztatását, nem riasztotta Őt vissza semilyen fenyegető kinszenvedés és meggyaláztatás. Láta, hogy ez mind hozzátartozik ahhoz a dicsőséges megbíztatáshoz, amellyel az Embernek Fia, az Isten Felkentje fel van ruházva. Nem megszégyenülés lesz az Ő halála, hanem csak lépcsőfok a végső győzelem és afele az uralom felé, amelyet megváltottai felett gyakorolni fog. (32—33.)

De a tanítványok, akik csak a kereszthalálnak felsötétlő tényét magát látták maguk előtt, „ezekből semmit nem értének“. Csak később nyílt meg előttük Jézus halálának titka, amikor már ők is Isten megváltó akaratának a „beteljesedését“ látták benne. És máig sem egyéb az, csak a legértelmetlenebb és legfájdalmasabb tragédia, amíg Istennek a bűnös világhoz való kegyelmét nem látjuk felragyogni benne! (34.)

MAGÁT JÉZUST KERESD!

Luk. 18, 35—39.

Az útszélen kolduló jerikhói vak csak az elvonuló sokaság zaját hallotta. Hogy mi történik körülötte, arról a saját szemével nem szerezhett tudomást. Csak mások beszéde útján tudta kielégíteni érdeklődését. Amint eddig is csak hírből ismerte Jézust, úgy most is csak közvetve szerez tudomást az Ő közelgetéséről. Ilyen másoktól közvetített ismeretséggel kezdődik mindnyájunknak találkozása Jézussal! (35—36.)

De amikor megtudja, hogy Jézus megy el ott az úton, hamarosan személyes ügyének fogja ezt fel. Nem elég már neki az, amit róla hall. Maga akar részese lenni gyógyító jótéteményének, amelytől elmúlhatik egész nyomorúsága. Őt magát szólítja meg segítséget kérő kiáltásával, mint ha más nem is volna jelen, csak ő maga, nagy bajával, és Jézus, az Ő irgalmával! Így születnek meg Jézus csodatételei! (37—38.)

Sőt már annyira függetlenné vált másoktól, hogy egyenesen azok ellenére keresi a Jézussal való személyes kapcsolatot. Még azokra a Jézus kíséretében levő emberekre sem hallgat, akik el akarnák kedvetleníteni. Ő annál inkább keresi könyörgése szavával magának Jézusnak a könyörülő szívét. És vakságában is odatalál! Mindig az talál oda, aki nem akad el embereknél, hanem Őt magát keresi! (39.)

L Á T Ó V Á   L E T T   V A K .

Luk. 18, 40—43.

Jézus közelében voltak olyanok, akiknek a fülét bántotta a vak koldus kiáltozása és ezért el akarták némítani. De Ő meghallotta a könyörgő kiáltást és nem volt olyan sietős az útja, hogy meg ne állott volna a vak koldussal való találkozásra. Nem olyan érzéketlen Ő, mint amilyenek sokszor a kíséretében levők szoktak lenni! (40.)

Amikor eléje vezetik a vakot, Jézus megkérdi tőle: mit akar? Mindenki tudhatta, de Ő azt akarja, hogy a nyomorult egészen öntudatosan tárja elébe kérését. Nem homályos sóvárgásokat akar Ő kielégíteni, hanem határozott, világosan megnevezett bajokat akar orvosolni! (41.)

Az eléje terjesztett kérésre azután megfelelt Jézus az Ő titokzatos hatalmával. A vak koldus, akin mások csak alamizsnákkal tudtak segíteni. Jézustól elnyerte szemevilágát, nyomorúságától való megszabadulását, „megtartatását“. Új élet kezdődik, amikor valaki igazán hisz Jézusban! (42.)

Érthető, ha ennek a látóvá lett vaknak csak egy kívánsága volt ezután: együttmaradni azzal, aki őt visszaadta az életnek, „őit követni dicsőítvén az Istent“. És ha külsőleg nemsokára el kellett is szakadnia tőle, lélekben bizonyára elszakíthatatlanul összeforrt Ővele mindhalálig. Hadd legyenek Jézusnak ilyen hálás követője! (43.)

ZÁKEUS KINCSERE TALÁL.

Luk. 19, 1—6.

„Fővámszedő“ volt Zákeus Jerikóban és „gazdag“ ember volt. Ez a két tény mindent elmond. Azt jelenti, hogy feltette az életét a meggazdagodásra, még annak árán is, hogy magára vonja népének a vámszedők ellen érzett megvetését. Nem bánta, ha szeretetükből és megbecsülésükből kitagadják is társai, csak nagy vagyon ura lehessen. De mennél jobban megvalósultak álmai, annál szerencsétlenebb lett! (1—2.)

Hogy boldogság helyett csak boldogtalanságot szerzett magának meggazdagodásával, azt világosan mutatja az a nagy vágyakozás, amellyel Jézust meglátni igyekszik. Róla azt hallotta, hogy Ő még a gyűlölt vámszedőket is szereti. És egy csepp ebből a szeretetből többet ért volna neki minden gazdagságnál! Még az útszéli fára is felmászott, ha kinevetik is érte, csak egy pillantást vethessen Jézusra! (3—4.)

És az egész kíváncsi sokaságban, amely ott tolongott az utcán, Jézus észreveszi ezt a reá vágyakozó embert és boldoggá teszi azzal, hogy nála vesz szállást! Nemcsak azt adja meg neki, hogy láthassa Őt, hanem azt is, hogy házába fogadhassa! Zákeus nem csalódott az Ő szeretetében, csak az a meglepetés érte, hogy sokkal többet kapott belőle, mint amennyit várt. Ez az az igazi kincs, amelyet érdemes keresni! (5—6.)

AHOL JÉZUST BEFOGADJÁK.

Luk. 19, 7—10.

Akik duzzogva bírálták Jézust, amiért a Zákeus házához szállott, azoknak igazuk volt abban, hogy „bűnös embert“ tüntetett ki. Valóban, az életét szerencsétlenül elrontott ember volt Zákeus. Csak abban nem volt igazuk, hogy e miatt kimondották reá szeretetlen ítéletüket, mintha már lezárult volna a története. Senkinek sem lezárt és változhatatlan az élete, amíg Jézus előtt még kitarthatja háza ajtaját! (7.)

Nem is telik bele sok idő, már is új emberként áll előttünk Zákeus. A Jézussal való együttlét kicserélte egész gondolkozását. Már ő is szegyenletes bűnnek tartja azt, amit eddig a velejáró haszonnal igazolt, és igyekszik lehetőleg jóvátenni. Már nem rabja a vagyonnak, hanem úrrá lett felette és oda tudja szentelni jó célok szolgálatára. Jézus közelében nem maradhat senki sem az, aki nélküle volt! (8.)

Jézus maga is azért örül Zákeus gyökeres átalakulásának, mert benne csak egyik példáját látja annak, amit Ő általában akar és tud is véghezvinni ebben a világban. Ő „azért jött“, hogy az ilyen elrontott életű és „elveszett“ embereket új életre mentse! S ha valakiről mások már lemondtak is, csak annál jobb alkalom az Öneki az Ő hatalmának megmutatására. Legyen nekem is áldott vendégem! (9—10.)

ISTEN ORSZÁGÁRA VÁRNI!

Luk. 19, 11—14.

Jézus sokszor hangoztatta, hogy az Isten országának az eljövetelére úgy fel kell készülnünk, hogy bármely pillanatban érkeznék is el, ne legyen számunkra lesújtó ítélet. De ez nem jelenti azt, hogy közeli időpontra számítgassuk ki az eljövetelét és rövidlejárátú várakozásra szedjük csak össze az erőnket. Mert hátha sokáig várat magára és nekünk hosszadalmas, hűségese várakozásban kell helytállanunk? (11.)

Ezért beszél példázatában arról a „nemes emberről“, aki otthonából messze földre elmegy, hogy „országot“ szerezzen magának, és addig egész vagyonát rábízza szolgálaira. Ki tudja, meddig nem fogják őt látni? De akárhogy elhúzódik, halasztódik is visszatérése, a szolgák hűségének nem szabad meglankadni! A hosszú várakozások teszik igazán próbára: ki milyen hű az Isten országának szolgálatában! (12—13.)

A példázatbeli „nemes ember“ hosszas távolléte sokakat már arra is felbátorított „alattvalói“ közül, hogy nyíltan ellene fordulva megkíséreljék országló szándékait meghiusítani. De megbízott szolgáltnak az ilyen nyílt lázadás közepette is csak egy dolguk lehetett: megbízatásukat híven betölteni. Ha az Isten országának késedelmével így visszaélne is az egész világ, akkor is csak hűségesen várják rá! (14.)

S Z O L G Á K   S Z Á M A D Á S A.

Luk. 19, 15—19.

A hű szolgák várakozása nem volt hiábavaló. Gazdájuk megjött és pedig megszerzett királyságának hatalmában és méltóságában. Akire távollétében is mindig gondoltak és akinek kedvét láttatlanul is mindig igyekeztek keresni, az előtt most megjelenhetnek, hogy számot adjanak szolgálatukról. Láthatatlan Urat szolgálnak Jézus hívei, de egyszer megjelenhetnek majd az Ő dicsőséges színe előtt! (15.)

Akik távollétében is hűséggel szolgálták őt, azokat jutalmazza a megérkezett király. S a jutalom: még nagyobb, dicsőségesebb megbízás. Eddig az ő gazdaságában szolgálhattak neki, most az ő országlásában ad nekik szerepet. Részt vehetnek az ő királyi uralmának a gyakorlásában. Így lesz egykor részük Jézus eljövendő országának dicsőségében azoknak, akiket megjelenésekor hű szolgálónak talál! (16—19.)

Ebben a jutalmazásban különbségek vannak: kire kevesebb, kire több „város birodalmát“ bízta rá a király, mert hiszen már az előző megbízásban is az egyik szolga többre, a másik meg kevesebbre mutatkozott alkalmasnak. De azért mind hálásak és boldogok lehetnek! Jézus eljövendő országában is lesznek egyenlőtlenségek, de nem bántó és igazságtalan egyenlőtlenségek, mint ebben a földi világban! (16—19.)

REST SZOLGA.

Luk. 19, 20—23.

Akadtt a visszaérkező király szolgálai közt olyan is, aki távollétében méltatlannak bizonyult a reáruházott megbízatásra. A neki átadott pénzüsszeget jól megőrizte ugyan és a számonvételekor hiánytalanul beszolgáltatja. De egy fillérrel sem többet! Nem gyarapította serény gazdálkodással. Tétlenül hagyta elmúlni a sok kínálkozó jó alkalmat! Jaj, hasonlónak ne találtassam hozzá a számadás eljövendő napján! (20.)

Azzal mentegeti magát a hűtelen szolga, hogy urát vádolja. Szerinte olyan szigorúak és túlzottak az ő igényei, hogy már eleve nem látszott érdemesnek az ő kedvében járni! Pedig láthatja társainak a példájából, hogy hazug beszéd ez a védekezése! Jól ismerem a bűnös szívnek ezt az ostoba maga-igazolását: a helyett, hogy magát vádolná, azt az Urat okolja képtelen panasaival, aki ellen rútol vétkezett! (21.)

A király le is leplezi szolgájának ezt a hazug ürügy-keresését: ha ő csakugyan olyan volna, amilyennek szolgája állítja, annál serényebben kellett volna minden igyekezetét megfeszítenie! Mulasztásának az igazi oka a rest és hűtlen hanyagság, semmi más! És ha nem kegyetlen zsarnokot szolgálunk, hanem a kegyelem örök Királyától kaptuk megbízatásunkat, még sokkal kevésbé élhetünk ölvetett kézzel! (22—23.)

ELJÖN A KIRÁLY.

Luk. 19, 24—27.

Jutalmazó Király lesz Jézus az Ő visszajövelekor. „Akinek van, annak adatik” — ez lesz a törvény, amely szerint el fog járni. Akinek földi életében meglátja a hűséges szolgálatnak gyümölcseit, azt még többel fogja megbízní az eljövendő világban. És már ebben a földi életben is érvényesül ez a szabály: aki a kisebb szolgálatban hűséggel forgolódik, az előtt már itt is meg szokott nyilni a nagyobbak útja!

Büntető Király is lesz Jézus az ítélet ama napján. „Akinek nincs, még amije van is, elvétetik tőle.” Terméketlen fákra csak a kivágatás sorsa várhat. Az eljövendő világ üdvösségében nem lehet része annak, aki már ebben az életben nem adta bizonyosságát annak, hogy Isten kegyelme megfogamzott benne. Sőt ez az ítélet már most is megkezdődik: minden hanyagság nyomában biztos megszegényedés jár!

És győzelmes Király lesz Jézus az Ő dicsőséges megjelenésekor. Teljes megszegényülést fog szenvedni minden Ő ellene támadó lázadás. Most még áskálódhatnak és hadakozhatnak az Ő uralma ellen a bűnnek hatalmai. De akkor utól fogja érni őket a végső, megsemmisítő vereség. Talán azért is tombolnak ebben a jelenvaló világban sokszor olyan féktelen vadsággal, mert ez a közelgő vesztséget érzik már előre! (27.)

KIRÁLYI BEVONULÁS.

Luk. 19, 28—34.

Máskor is ment már Jézus Jeruzsálembe, házájának fővárosába, egy-egy nagy ünnepi felgyülekezésre. De most utoljára megy. Nem az ünnepi zarándokok megszokott útját járja csak, hanem a Megváltónak, a Messiásnak a pályáján halad a főállomás, a kereszten való megáldoztatás felé. Ezt a bevonulást ki akarja emelni. Úgy akar a városba megérkezni, mint Király, akit ha megölnék is, annál hatalmasabb!

Királyi bevonulásához nincs meg a szokásos kellékekből semmije sem. Sem fegyveres csapatok nem kísérik, sem harsonák nem hirdetik érkezését. Még büszke paripa nyergébe sem ülhet fel, csak egy egyszerű öszvér hátára, azt is úgy kell kölcsönkérnie egyik hívétől szívességre. E világi szemmel nézve vajmi szegényes menet lesz ebből! De az Ő királysága nem is szorul semmiféle külső díszre és pompára!

Ő a szívek fölött uralkodó Király és ez bevonulásának szerény előkészületeiből is meglátszik már. Minden világi hatalom nélkül is parancsol híveinek és azok sietnek parancsát készségesen teljesíteni. Amire Ő azt mondja, hogy „szüksége van reá“, azt boldog készséggel a rendelkezésére bocsátják. Megirigyelheti Őt ezért a leghatalmasabb földi uralkodó is! Milliók hódolnak neki feléje ujjongó szívvel azóta is!

„ÁLDOTT A KIRÁLY!”

Luk. 19, 35—40.

Egész földi élete folyamán ez egyetlen egyszer megengedte Jézus, hogy hívei külső hódolatnak a jeleivel is körülvegyék. Mindig megkívánta, hogy Őt elébe helyezték minden egyébnek és az Ő akarata előtt feltétlenül meghajoljanak. De most elfogadja alattvalói tiszteletadásuknak látható jelképeit is: az útjára szőnyegül elébe terített ruháik feláldozását. Megvan a jogosult alkalma a szent külső ünneplésnek is! (35—36.)

Mit sem ért volna ez az ünneplés, ha paraucsa vagy valamilyen megszokás kényszere alatt történt volna. De Jézus körül olyan sereg hódol, amelynek a szíve van telve az Ő iránta való hálával és Isten magasztalásával. A szívüknek ez, a teljessége robban ki ujjongó kiáltásaikban és elragadtatott tiszteletadásukban. Így mindig is kedves előtte híveinek külső ünnepi örvendezése. De csak így! (37—38.)

Ezért ezt az ünneplést nem is akarja Jézus elfojtani, még ha bosszankodó ellenfelei megkövetelnék is ezt tőle. Mivel az Ő munkája álta! Isten szólott ehhez a világhoz, a hódolatnak és hálának a visszhangja nem maradhat el. Ha „ezek elhallgatnának“, akkor a néma kövek zendülnének meg! Lehetnek, akiknek a szemét-fülét bántja ez a királyi menet, de amióta elindult, soha többé nem akasztható meg! (39—40.)

J É Z U S   S Í R.

Luk. 19, 41—44.

Jézus szívének fájdalma könnyekben csordul ki Jeruzsálem láttára. Titokzatos könnyek ezek! Hiszen a sírás a tehetetlen fájdalomnak a bizony-sága szokott lenni. De itt az sír, aki égnek és föld-nek hatalmas Ura! Világfeletti dicsőségéből úgy megalázta magát, amikor felvette magára a mi emberi erőtelenségünket, hogy voltak helyzetek, amelyekben Ő is csak sírni tudott! Imádjám el-rejtett isteni hatalmát! (41.)

De amikor sírt is, nem maga miatt sírt! Né-hány nap választotta már csak el megcsúfoltatá-sától és kinszenvedéseitől, de az Ő szíve nem ezért fáj, hanem Jeruzsálem sorsáért! Előre látja bekövetkezendő pusztulását és lakosainak „földre tiportatását“. És ez az, ami elszomorítja a szívét! Szégyenkezve sok önző panaszkodásom miatt, csodáljam meg Őbenne ezt a mások romlása felett könnyező szeretetet! (43—44.)

Főképen pedig Jeruzsálem hitetlensége felett sírt. Látta, hogy annak ítéleteként vonta magára a város a közelgető végromlást. Másképen is tör-ténhetett volna! Volt része Jeruzsálemnek a „meg-látogatás idejében“. Felismerhette volna azt az utat, amely „békességére való“ lett volna. De el-vakultan elfordult a menekülés ajándékától. Ezért éri utól végzete! Féljem azt az ítélt szentséget, amely könnyezve is kárhoztat! (42. 44.)

JÉZUS A TEMPLOMBAN.

Luk. 19, 45—48.

Isten nem lakik emberkéz építette hajlékban. Mégis szent hely volt a jeruzsálemi templom, mert az Ő dicsőségének a szolgálatára szentelt „imádság háza“ volt.

Ezért űzte ki csarnokából Jézus az oda betelepedett árusokat. Másutt nyugodtan folytathatták volna az „adást és vevést“. De az felháborította az Ő lelkét, hogy a szentély csendjét is megzavarták piaci lármájukkal. E világon minden hely, idő és alkalom az Istené. De vannak egészen neki szenteltek is, amelyek csak az övéi! (45.)

Jézus munkássága ellenben annál inkább helyénvaló volt abban a templomban. Az, hogy Ő ott „tanított minden nap“, minden időkre a leg-szentebb emlékeztetővé avatta a templom csarnokait. Hiszen ahol Ő jár, ott van jelen igazán Isten. És semmi sem tehet igazán szentté ezen a földön semmit sem, ha Ő hiányzik onnan! (46.)

Ezért jutottak kínos helyzetbe a templomnak hivatalos őrei, akik Jézussal ellenséges viszonyban állottak. Hiába akarták Őt elhallgattatni, mégis érezniük kellett, hogy Ő van igazán otthon a megszentelt csarnokokban. Ott az Ő szavát keresi „az egész nép“, és ott voltaképen nem is lehet szava senki másnak! (47—48.)

Vajha így megtisztítana, betöltene és hatalmába venne minden neki szentelt helyet!

JÉZUS TITKÁNAK TUDAKOLÁSA.

Luk. 20, 1—4.

„Micsoda hatalommal cselekszed ezeket?“ Ezt a kérdést lehet elcsudálkozó, áhítatos tudakozással is felvetni Jézus előtt. Hiszen mindaz, amit Ő cselekszik, egész munkássága, sőt maga az Ő egész lénye olyan rendkívüli, hogy valami isteni titoknak kell mögötte rejlenie, amelyet az ember előbb csak homályosan sejt, de aztán szeretne föléle világos bizonyosságot is nyerni!

De azok a „főpapok, írástudók és vének“ akik ezzel a kérdéssel felkeresik Jézust, nem ilyen értelemben tudakozódnak „hatalma“ felől. Nem a hozzá feltekintő csodálat szólal meg bennük, hanem a fölébe helyezkedő bírálat és számonkérés. Ők eleve jogosulatlannak ítélik Jézus egész fellépését és csak arra kíváncsiak, vajjon mivel tudja mégis igazolni magát előttük?

Ezért Jézus csak viszontkérdéssel válaszol tudakozódásukra. Hadd jöjjön napfényre: milyen lélek lakozik bennük? A Keresztelő János iránt tanúsított állásfoglalásuk felől vallatja őket. Eből meglátszik majd: milyen őszinteség nélküli való az ő magukviselete most is. Aki fölényeskedve közelít hozzá, annak is csak Ő áll felette minden leleplező igazságával!

Tudakozzam mindig újra az Ő „hatalmát“, de úgy, hogy annak titka feltárulhasson előttem: alázatos vágyakozással!

LELEPLEZETT HAMISSÁG.

Luk. 20, 5—8.

Az a viszontkérdés, amelyet Jézus Keresztelő János isteni megbízatása felől felvetett az Ő ellenfeleinek, nagy „tanakodásba“ ejtette őket. De nem azért, mintha nagy lelki tusakodással az igazságnak megfelelő feleletet keresték volna. Az igazság helyett őket csak egy érdekelte: a maguk érdeke, tekintélyük fenntartása. Azon „tanakodnak“ csak: mit válaszolhatnak, amivel nem ártanak maguknak? (5—6.)

De Jézussal szemtől szembe az ilyen hamis lelkület nem boldogulhat. Amikor hosszas hallgatás után mégis csak felelni kell és nem tudnak mást mondani, mint hogy „nem tudják“, ezzel maguk pecsételik meg csúfos megszégyenülésüket. Mindenki láthatta: nem őszinte a válaszuk, hanem csak gyáva kitérés. Vagy ha csakugyan „nem tudják“, mi az igazság, akkor is hova lett az ő nagyra tartott tekintélyük! (7.)

Ezt a szégyenvallást csak teljessé teszi aztán Jézus azzal, hogy nyilvánosan elfordul és megtagadja tőlük a kívánt választ. Az ilyen emberek előtt, akiket mindenben csak a maguk önző kis politikája érdekel, Ő nem tárja fel a maga titkait, hanem hallgatásba burkolózik. Milyen más választ kap tőle az, aki minden egyéb szempontot félretéve, komolyan és őszintén csak az igazságot keresi!

ISTEN MUNKÁSAI.

Luk. 20, 9—12.

Izrael népéről szól Jézusnak ez a példázata, de mindnyájunk életének az alapigazságai tükröződnek benne.

Mindnyájunk életének legfelségesebb kiváltsága az, hogy Isten szőlőskertjében dolgozó munkások lehetünk. Ránk van bízva, hogy ebben a világban megteremjen az a gyümölcs, amelyet Isten látni akar. És nem rabszolgák vagyunk, akiknek a háta mögött ott suhog a korbács, hanem önállóan gazdálkodhatunk, mintha „elutazott” volna a szőlőskert ura!

Mindnyájunk életének komoly felelőssége az, hogy ha nem látjuk is a Gazdánkat, azért egy percre se felejtkezzünk meg róla. Mert a szőlő nem a mienk, hanem az övé. Ha nagy önállósággal tüntetett is ki munkánkban, a gyümölcseire azért Ő tart igényt. És az egyik üzenetet a másik után küldi, hogy ezt nekünk eszünkbe is juttassa. Egész életünkkel Őneki kell szolgálnunk!

Mindnyájunk életének legveszélyesebb kísértése az, hogy mindezek ellenére mégis magunkat képzeljük gazdáknak az Isten szőlőskertjében. Nem akarunk hallgatni az Ő számonkérő üzeneteire. Elhallgattatjuk azoknak a szavát. Magunknak akarunk élni és dolgozni, mintha Istennek semmi beleszólása nem volna dolgainkba. Pedig ezt csak ideig-óráig lehet folytatni!

ISTEN UTOLSÓ SZAVA.

Luk. 20, 13—16.

A szolgák után, akikkel a szőlő munkásai rútul elbántak, utoljára még az ő „szerelmes fiát“ is elküldötte hozzájuk a „szőlőnek ura“. A próféták szolgálatát így tetőzte be Izráel népe életében Jézus Krisztus küldetése. És azóta is Őbenne intézi Isten mindenkihez az Ő utolsó szavát. Nyomatékosabban már semmivel sem adhatja tudtul velünk szemben fenntartott igényeit, mint Jézus Krisztus által! (13.)

De ugyanaz az engedetlen lelkület, amely anakidején a prófétákkal is szembefordult, az Isten „szerelmes Fiának“ is az életére tört és „megölte“ Őt. Sőt a „szőlő urának“ erre az utolsó üzenetére tört ki a legnyiltabban a lázadás. A szőlő munkásai végkép függetleníteni akarták magukat az „örökség“ birtoklásában. Hogy milyen bűnös a bűn, az akkor látszik meg, amikor Jézus Krisztussal fordul szembe! (14.)

A gazda fiának megölésével véget is ér a szőlőbeli munkások garázdálkodása. A gazda türelme elfogyott és most már ítéletet tart! „Másoknak adta“ Isten is az Ő országának ügyét, amikor Izráel népe kivetette magából Jézus Krisztust. És mindig „másoknak adja“, amikor az Ő szolgálatában állók elkezdenek a maguk számlájára garázdálkodni. Talál Isten, ha kell, helyettünk mást is. Jaj akkor nekünk! (15—16.)

JÉZUS NEM VESZTHET!

Luk. 20, 17—19.

Milyen felséges öntudattal néz szembe Jézus az ellene tornyosuló veszedelmekkel! Tudja, hogy „az építőktől megvetett kő” sorsa vár rá. Félre fogják Őt lökni, mint aki csak útban van és semmire nem használható. De ez csak az emberek ítélkezése lesz! Isten másképen rendelkezik Ő fele: „Szegeletkővé” teszi Őt az emberiség épületében. Hozzá, a megvetetthez, fog mégis igazodni minden, mert az övé a főhely! (17.)

Milyen reménytelen ezért Jézus ellenségeinek minden hadakozása! „Ez a kő” soha kárát nem láthatja semilyen támadásnak, de az, aki vele összeütközésbe kerül, mind a „szétzuzatás” vagy „szétmorzsolgatás” sorsára jut. Hova lett azoknak hatalma, akik annakidején ellene törték? Hát azoké, akik azóta is az évszázadok folyamán oly sokszor reátámadtak? Mind megsemmisültek s az Ő hatalma áll! (18.)

És milyen elvakult szívóssággal szőtték mégis az ármányt Jézus ellenségei! Ha érezték is, hogy nem lesz könnyű dolguk, semmiképen nem mondtak le arról, hogy „kezeiket öreá vessék”. És ugyanaz a megátalkodott ellenségeskedés hány-szor újult ki az elmúlt nemzedékek során! Ne lepjen meg, ha találkozom ilyen elvakultsággal, amely mit sem tanult a multból! A bűnnek az a természete, hogy vak! (19.)

JÉZUSBAN HIBÁT KERESŐK.

Luk. 20, 20—23.

El kell szomorodnom az emberi szív romlottságának a láttára, amely Jézus ellenségeinek az eljárásából kiviláglik. Külön megbízottakat küldenek ki azért, hogy kényes kérdések felvetésével Őt „megfogják beszédében“. Mit nem adnánk azért, hogy kérdéseinket mi is úgy odavihessük Jézus elé, ahogy ők megtehették! S hogy visszaéltek ezzel a kiváltsággal! (20.)

Ravasz kelepccét vetettek Jézus elé a császári adó kérdésével. Ha azt mondja: meg kell fizetni, ráfoghadják: imé, Ő is az idegen zsarnok pártjára áll és elárulja nemzete ügyét. Ha azt mondja: nem kell megfizetni, akkor meg feljelentheti lázításért. Hiábavaló volt ugyan minden fondorlatuk, mert Jézus „észrevevé álnokságukat“. De milyen rút álnokság! (22—23.)

Csak annál visszataszítóbbá teszi ezt a romlottságot az a képmutató tiszteletadás, amelynek köntöscében megjelenik. Elismerő és hódoló szavakkal közelgetnek Jézushoz. Megvesztegethetetlen, bátor igazmondását magasztalják. Milyen nagy igazságot mondanak ezzel, de milyen utálatos hízlegéssé válik ez az ő ajkukon, amikor csak bűnös szándékukat leplezi! (21.)

Isten óvja meg szívemet az ilyen álnokságtól, amely egyes látszatok színe alatt csak kifogásolni valót keres!

ALATTVALÓI KÖTELESSÉGEK.

Luk. 20, 24—26.

„Nem tudták Őt megfogni beszédében.“ A Jézus előtt felvetett kényes kérdés az Ő világosságánál egyszerre egészen egyszerűvé vált. A feleletet voltaképen magukkal az Ő ellenfeleivel mondatja ki, akik törbe akarták Őt csalni. El kell ismerniük, hogy az idegen császár pénze forog a kezükön. Ezzel már ők maguk eldöntötték a kérdést: akinek az uralma alatt élnek, attól nem tagadhatják meg az adót!

De ugyanakkor milyen világos parancsa hangzik el Jézusnak mindazok felé, akik bármikor és bárhol az Ő akarata szerint akarnak élni. „A császárnak, ami a császáré!“ Minden földi fensőbbiségnek meg kell adni az Őt megillető tisztességet és szolgálatot. A mennyei Úr szolgálata senkit sem ment fel földi urainak a parancsai alól. Jézus nem forradalmárokat, hanem törvénytisztelő embereket nevel.

Csak egyetlen határa van a földi fensőbbiségek iránti engedelmességnek, amelynél meg kell állani: ha Isten ellen való dolgot parancsolnak, akkor már nem kötelező a parancsuk. Mert a legfőbb törvényt ezzel mondja ki Jézus: „Istennek, ami az Istené!“ Istennek nem az életünk egyik vagy másik részével tartozunk, mint evilági urainknak, hanem az egész életünkkel. Földi uraink szolgálatával is csak Őt szolgálhatjuk.

A FELTÁMADÁS TAGADÓI.

Luk. 20, 27—33.

Olyanok, „akik tagadják, hogy van feltámadás“ nemcsak a mai világban találhatók. Ez a tagadás nem valami új vívmány, amelyre a felvilágosodás útján legjobban előrehaladtak jutottak el nagy sokára. Ősrégi gondolat ez és megvolt már Jézus korában is. Az Ő környezetében a „sadduceus“ néven ismert vallási irányzat emberei is ezen az állásponton voltak és ezzel a kérdéssel akarták törbe csalni Jézust.

Ők is azért tagadták a feltámadást, amiért azt rendszeren tagadni szokták: érthetetlen volta miatt. A régi mózesi törvény alapján felhozott példával is azt akarják bizonyítani: milyen megoldhatatlan nehézségekbe ütközik az értelem, ha komolyan veszi és végiggondolja a feltámadás reménységét. És ennyiben igazuk is van: a mi emberi értelmünk számára valóban megfoghatatlan titok marad a feltámadás!

De még mielőtt meghallgatnók, mit felel nekik Jézus, máris észrevehetjük, hol hibázták el a dolgot. A jelenlegi, földi életből szerkesztett helyzetet visznek át a feltámadás jövődöbeli világába és ezért ütköznek megoldhatatlan képtelenségbe. A mi mostani világunkhoz szokott eszünk számára érthetetlen a feltámadás. És az a hiba, hogy ebben a korlátoltságában olyan nagyra tartjuk az eszünket! Balgatag önhittség ez!

JÉZUS A FELTÁMADÁSRÓL.

Luk. 20, 34—40.

A sadduceusok kérdésére adott feleletében Jézus megtanít bennünket a feltámadásról helyesen gondolkozni. A „feltámadás fiaira“ egészen más világ vár, mint amilyenben most élünk. Hogy milyen, azt most senki közülünk el nem képzelheti, amint elképzelhetetlen előttünk az angyalok élete is. Hiszen halál sem lesz többé abban az életben! Ugyanúgy nem lesz különbség férfiak és nők között sem, nem lesz házasság sem, és nem lesz sok minden egyéb sem, ami a mostani életünk rendjéhez hozzátartozik. Titokzatos előttünk „ama világ“. Csak annyi bizonyos, hogy szent kiváltság „méltóvá tétetni“ reá! (34—37.)

De feleletében továbbmenve arra is megtanít Jézus bennünket, mire kell alapítanunk a feltámadás reménységét. Benne volt a feltámadás ígérete Őszerinte már abban, hogy Isten valamikor az „Ábrahám, Izsák és Jákób Istenének“ nevezetett. Akikkel Isten ilyen közösségre lépett, azok felett nem lehet végső győzelme a halálnak! S ha Isten „a mi Istenünk“ is, akkor reánk nézve is áll, hogy Ő „nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene“. A halál hatalmába ejthet ugyan, de nem örökre és nem is igaz valóságunk szerint! A feltámadásunkban majd Isten mondja ki az utolsó szót: az övéi vagyunk örökre! (37—38.)

NEM EVILÁGI ORSZÁG URA.

Luk. 20, 41—44.

Jézus gondolkozóba akarja ejteni ellenfeleit: mi lehet az oka annak, hogy nem ismerték fel Őbenne a Messiást?

Ők úgy szokták emlegetni a Messiást, a Krisztust, mint „Dávidnak fiát“. Várták a hajdani dicsőséges királynak azt az ivadékát és utódját, aki majd helyreállítja országának régi erejét és virágzását. Földi ellenségektől megszabadító hatalmas vezérnek, földi bajokon segítő dicsőséges uralkodónak képzeltek az Eljövendőt. És ha Jézus ilyen „Dávid-fi“ módjára lépett volna fel, elfogadták volna Őt!

Pedig a régi szent írásokból megérthették volna, hogy maga Dávid is „Urának mondja“ az Isten Felkentjét. Királyi székből ülőnek látta látomásában, de „az Isten jobbkeze“ felől. Győzelmesnek látta Őt minden ellensége felett, de nem földi fegyverek által, hanem Isten titokzatos hatalmából. Azért zárkóztak el Jézus előtt a szívek, mert Ő ilyen országló hatalmat akart kifejteni, amely nem e világból való!

Pedig mivé lett volna azóta Jézus hatalma, ha Ő evilági országlást alapított volna, mint „Dávidnak fia“! Azért áll örökké az Ő országa, mert mennyei ország, mennyei erővel érvényesül és mennyei jótéteményekben részesíti alattvalóit. Örvendjek, hogy „Dávidnak Ura“ az én Krisztusom!

H A M I S   V E Z E T Ő K.

Luk. 20, 45—47.

Azokat a lelki vezetőket, akik útjába állottak és ellene összeesküdtek, Jézus „az egész nép halására“ kíméletlenül leleplezi. Csak a maguk hiú dicsőségét kereső, a maguk tekintélyét hízlaló, a maguk étvágját jöltartó emberek ők, mégha mindezt „színből“ hosszan imádkozó“ szenteskedéssel leplezik is félrevezetett híveik előtt!

Ebben olyan veszedelmet lát Jézus, amelyetől az Ő tanítványainak „oltalmazniuk“ kell magukat. Ne adják oda magukat ilyen vezetők irányításának! Ne hajlongjanak olyanok tekintélye előtt, akik méltatlanok erre! Az^{tt} akarja, hogy ha az Ő hívei vezetettek is magukat, mert hiszen Isten akarata szerint az az élet rendje, hogy legyenek vezetők és vezetettek, de nyissák ki a szemüket és nézzék meg, kiknek a vezetésére bízhatják rá magukat!

De még más értelemben is meg kell magukat „oltalmazniuk“ az Ő tanítványainak. Hiszen őket is arra neveli Jézus, hogy másoknak a vezetői legyenek. Jaj, ha végül ők is csak olyan vezetőkké lesznek, amilyenek Jézus ellenfelei is voltak! Pedig mindenkit, aki másoknak az élén forgolódik, megkönyékezik ugyanannak a bűnnek a kísértése: hogy mások vállain át csak a maga emelkedését és kielégülését keresse! „Ezek súlyosabb ítélet alá esnek“!

„JÓ KEDVŰ ADAKOZÓ.”

Luk. 21, 1—4.

Jézus figyel, mint teszik az emberek az ő adományaikat a templomi perselybe. Mindenükkal, amijük csak van, Istent kell ugyan szolgálniuk. De hogy Isten dicsőségét szolgálják-e, ha közvetve is, minden kiadott fillérükkel, az abból tűnik ki: mennyit szánnak oda közvetlenül az Isten céljaira? Ezzel, mint valami jelképes hódolattal, az egész életüket kötelezik el Istennek, akitől mindenüket kapták.

De Jézus nem az emberek szokásos mértéke szerint becsüli fel az ilyen Istennek odaszentelt ajándékokat. Mert Ő nem magát az odaszánt pénzt számlálja meg, hanem a szívet helyezi mérlegre, amely azt odaszánta. És így „két fillér“, amellyel valaki „minden vagyonát“ odaszenteli, sokkal többet nyom a latban, mint a „fölöslegből vetett“ nehéz aranyak. És nem ez-e az egyetlen igaz és hű mérleg?

Sokszor megtörténik azért, hogy a „szegénységből“ hozott áldozat, amelyet az emberek észre sem vesznek, nagyobb örömet szerez Jézusnak, mint a „gazdagok“ feltűnő, megcsodált bőkezűsége, amely Isten előtt inkább krajcároskodó szűkmarkúságnak látszik! Pedig akit Isten bővebben megáldott földi javakkal, annál nagyobb hálaadással szánhatná oda nemcsak a „fölöslegét“! Ne takarékoskodjam Istenen!

A Z E L J Ö V E N D Ő Í T É L E T .

Luk. 21, 5—8.

A tanítványok lelke elmerül a jeruzsálemi templom építményeinek a csodálatába. De Jézus szavai felébresztik őket ámulatukból: mindaz a szépség, amelynek a varázsa megfogta őket, megsemmisülésre van ítélve és „kő kövön nem marad” belőle! Ő már előre látja Isten ítéleteinek a beteljesedését Jeruzsálemben és a jelenben még épen álló ékesség nem tudja szeme elől eltakarni a jövőbeli romhalmazt. Szükségem van nekem is sokszor az ilyen zavaró ébresztésre, hogy rá ne függesszem a szívem csodálatát semmire, ami csak ideigvaló! Isten ítélete alatt áll minden ezen a világon! (5—6.)

A tanítványok megbolygatott lelke valamilyen támasztópontot szeretne kapni. Tudni akarnák, mikor és hogyan következnek el Istennek ítéletei? De Jézus nem elégíti ki ezt a kívánságukat. Ő nem akarja, hogy Istennek ítéleteit, még azt a végső ítéletet is, amelynek megtartására Ő el fog jönni, valamilyen kézzelfogható módon képzeljék el tanítványai. Csak félrevezetné őket az, aki pontos helyét és idejét akarná annak megjelölni. Isten ítélete nem evilági esemény, amely evilági módon körülírható volna. Minden evilági eseményen túlról néz az felénk, akik a mulandóság áradatában élve közelgetünk feléje. Csak az egészen bizonyos, hogy sehogyan sem kerülhetjük el! (7—8.)

GONOSZ IDŐK.

Luk. 21, 9—13.

Borzalmas napokra készíti elő Jézus az Ő tanítványainak lelkét. Pusztító felfordulások és gyilkos háborúságok, rettentő természeti csapások és a halál dús aratásának napjai fognak lezajlani e földön, és mindebből nekik is kijut a részünk, mint bárki másnak. Sőt nekik ezen felül még külön súlyos szenvedésekben is lesz részük, amikor majd kitör ellenük az üldözések vihara. Ez a valóságnak igaz képe! (10—12.)

De Jézus azt akarta éppen, hogy semilyen rettenetesség ne érje az Ő tanítványait készületlenül. „Megfélemlés“ nélkül tudjanak szemébe nézni a leggonoszabb napoknak is abban a nyugodt tudatban, hogy „ezeknek meg kell lenni“. Ne véljék azt, fejüket elveszítve egy-egy ilyen viharban, hogy vége van már mindennek. „Nem jó mindjárt a vég“! Az ilyen gonosz idők csak állomások, amelyeken át a „vég“ felé visz az út! (9.)

És az ilyen megrázkódtatások időszakai csak próbatételek lesznek Jézus tanítványai számára, amelyekből „tanubizonyságuk lesz nekik“. Ők maguk is a veszedelmek közepette szerezhetnek boldog bizonyosságot a felől, hogy valóban az Isten kiválasztottjai, aki kegyelmével mindenek átsegíti őket. És az ilyen próbatételek által nyer a szavuk mások számára is igazi bizonyoságtévő súlyt. Kitérnek, hogy valóság van mögötte! (13.)

BÉKESSÉG A HÁBORÚSÁGBAN.

Luk. 21, 14—19.

Nyugodtan nézhetnek Jézus hívei minden ellenséges támadásnak a szemébe. Ő megígérte nekik, hogy a legváltásosabb pillanatokban lesz mindig a legközelebb hozzájuk. Nem kell „előre gondoskodniuk“ arról, hogy hogyan, mit feleljenek védekezésükre. A veszélyes helyzetekben megadatik majd úgy szólniuk és úgy viselniük magukat, ahogy az a maguk erejéből nem is tellenék. Csak legyen „eltökélt szívük“! (14—15.)

Félelem nélkül vállalhatják Jézus hívei még a legfájdalmasabb tapasztalások kockázatát is. Forduljon bár ellenük azoknak a dühe is, akiket a legjobban szeretnek ezen a világon. Váljanak bár „gyűlöletesekké“ mindenki előtt. Mégha az életüket kell is letenniük „az Ő nevéért“! Mindig tudhatják, hogy Istennek olyan hűséges és gondos őrizete alatt állanak, amely minden hajuk szálát is számon tartja! (16—18.)

Csak a „béketűrésben“ kell magukat gyakorolniuk Jézus tanítványainak, amikor ellenük összeesküdni látszik minden. Az Isten kegyelmére támaszkodva, az Ő közelségét érezve csak meg ne háborodjék a belső életük, akárhogy kavargó is kívül a világ körülöttük. Akkor „megnyerik a lelküket“. Külső viszonytságokból is nem hogy sértetlen épségben, hanem egyenesen nagy belső nyereséggel kerülnek ki! (19.)

JERUZSÁLEM VÉGNAPJAI.

Luk. 21, 20—24.

Jeruzsálem eljövendő pusztulásának napjaiban, mondja Jézus, mentse majd az életét, aki tudja! Segíteni már úgysem lehet a városon, mert „beteljesednek“ rajta Isten „bosszúállásának napjai“. Megvan az ideje a hősi, mindvégig való helytállásnak is. De néha a széthulló épületből legalább néhány építőkövet kell átmenteni a jövőbe. A veszedelmet legalább néhányan éljék túl, akikből talán még új élet sarjad! (20—22.)

Lesznek egyesek, akikre Jeruzsálem végpusztulásának napjai még sokkal több szenvedést fognak hozni, mint másokra, mondja Jézus. Ráírnyítja a figyelmet a „terhes és szoptató asszonyok“ szánandó helyzetére. És a nehéz idők terhei sohasem oszlanak meg egyenletesen. Mindig vannak olyanok, akik kétszeres, vagy még nagyobb mértékben szenvednek alattuk. Gondoljon rájuk ilyen időkben mindenki! (23.)

Bármilyen borzalmasak legyenek is Jeruzsálem végnapjai, minden az Isten örök tervei szerint fog történni. „Megtapodtatik“ majd az a nép, amelyet Isten sokáig felhasználta maga céljaira. De egyszer majd azoknak a „pogány“ népeknek is „betelik az idejük“, amelyek által Isten ezt az ítéletet végrehajtotta. Ahogy az Isten titokzatos órája jár, úgy megy végbe minden történeti esemény ezen a világon! (24.)

EGYETLEN BIZONYOSSÁG.

Luk. 21, 25—28.

Lesznek idők, jövendőli Jézus, amikor az át-
élt borzalmaknál is még borzasztóbb lesz az em-
berek félelme, hogy „mik következnek“ még el e
földre? Minden bizonytalanná válik ilyenkor és
a „kétség miatt“ való „szorongásban“ remegve
gondolnak az emberek a holnapra. „Megrendül-
nek az egek erősségei“ is. Szilárd alap nincs már,
amire az embernek támaszkodnia lehetne, csak
„zúgó tenger és hab“ mindenfelé! (25—26.)

Jézus ígéretéből az Ő tanítványainak azonban
ilyenkor is megmarad egyetlen, de elégséges, szent
bizonyosságuk. „Látják Őt eljöni hatalommal és
nagy dicsőséggel“. Tudhatják, hogy az emberi
világ minden zűrzavarából végül is az Ő győzel-
me ragyoghat csak ki. És mennél vészterhe-
sebben gomolyognak felettük a felhők, annál boldo-
gítóbb dolog rajtuk túl ennek a napnak a dicső-
séges fölkelését látni. (27.)

Bízó örömmel „emelhetik fel a fejüket“ Jézus
tanítványai, amikor mindenki félelemtől elsápad-
tan jár a világban. „Közelget az Ő váltságuk“!
Másokra nézve rettentő ítélet rejlik abban, hogy
minden odavész, csak Jézus eljövendő uralma
áll szilárdan. Aki egyébbe vetette reménykedését,
az csakugyan menthetetlen lesz majd akkor. De
aki éppen Őbenne kereste életét, az boldogan si-
ethet vágyaival az Ő megjelenése elé! (28.)

EL NEM AVULÓ BESZÉDEK.

Luk. 21, 29—33.

Arra tanította Jézus az Ő tanítványait, hogy ha az Ő eljövetelének az ideje titok marad is, előjeleit mégis vegyék észre és annál nagyobb bizodalommal várják. A természetben is megvannak az évszakok fordulatainak az észrevehető előhírnökei. Így hirdetik az Ő közelgetését is az előző idők viharos háborgásai. Akkor van a legközelebb az Ő országának a győzelme, amikor a világon eláradnak a bajok. (29—31.)

Azt is megmondotta Jézus az Ő első tanítványainak, hogy még az ő nemzedékükben be fognak teljesedni jövendölései. Őket tehát egészen közvetlenül érintette mindaz, amit eljövendő viharokról s azok végén az Ő megjelenéséről mondott. Valóban, rettentő próbatételek jöttek el rájuk. Azokban tanúsított helytállásuk máig is példaképpen állhat előttük. De Uruknek csodálatos győzelmeit is megérhették! (32.)

Azonban az is kiviláglik Jézus szavaiból, hogy Ő nemcsak egy nemzedékre szóló módon fedte fel a jövőnek titkait. Sokféleképpen változik az események külső felszíne. De a lényege mindannak, ami e világon történik, azóta is az volt, ezután is az lesz mindig, amit Ő megjövendölt: világok megrázkódtatásain át az Ő győzelmes megjelenése felé tart a világ útja. Minden változhatik és megdőlhét. Az Ő szava áll. (33.)

V Á R J A M J É Z U S T !

Luk. 21, 34—36.

Tudta Jézus, milyen kísértések veszedelme fenyegeti az Ő híveit. Megtörténhetik, hogy mindaz, amit Ő nekik a jövődő titkairól elmondott, kárbavész rájuk nézve. Hiába festette eléjük ígéreteinek a biztató képeit, ők nem néznek előre, hogy azokat szem előtt tartsák. „Megnehezedik a szívük“ és rövidlátó emberek módjára csak azt látják, ami közvetlenül a jelenben van előttük. Néha az élet élvezetei részegítik meg őket, más-kor „az élet gondjaiba“ fásulnak bele. Akkor azután megtörténhetik, hogy mint valami ellenséges támadás érkezik el számukra az Ő váratlan megjelenése! (34—35.)

E helyett Ő azt akarná, hogy mint valami közelgő ünnepi meglepetésre, úgy várjanak és úgy készüljenek az Ő eljövetelére nap-nap után. Állandó „vigyázással“ kémleljék a látóhatárt és ha sokáig kell is várniuk reá, ne lankadjon azért meg az éberségük. Így „elkerülhetik“ a próbatételekben való kárvallást, amelyeket el kell szenvedniük, és végül nem összetörten és megszégyenülten, hanem boldogan „állhatnak meg az Embernek Fia előtt“ az Ő megjelenésekor. Akik így várják Őt, azokra nézve nem lesújtó ítélet lesz az Ő megjelenése, hanem legszentebb vágyaiknak felséges beteljesedése! (36.)

Legyen mindennapi „kérésem“, hogy erre a boldog találkozásra „méltóvá tétessem“!

BIZONYTALAN HELYZET?

Luk. 21, 37—22, 2.

Sajátságos helyzet az, amelyben Jézust élete utolsó napjaiban látom.

A nép sokasága vágyakozott Őt hallgatni és ha talán kevesen voltak is, akik szavait igaz hittel fogadták, azért a többiek is szívesen csüngöttek az Ő csodálatos beszédein. Ez a közkedveltség élő paizsként vette Őt körül ellenségeinek reáleskelődő ármánya ellen. Nap-nap után bántatlannul folytathatta nyilvános tanítását a templom csarnokaiban. Nem merték kezüket reávetni, „mert félték a néptől“.

De azért nem hagyott alább, csak fokozódott ellene a vezető körök elszánt dühe. Amikor leszállt az este és a sokaság elszéledt mellőle, már nem volt biztonságban az élete. Az éjszakákat mindig a városon kívül töltötte el, ahova nem ért el ellenségeinek a keze. Csak így őrizhette meg biztonságát, amíg elérkezettnek nem látta az idejét, hogy kiszolgáltassa magát és elinduljon a kereszthalál útjára.

Felhasználta Ő a sokaság nappali védelmét, amíg megáldoztatásának órája még nem ütött. És ugyancsak Ő használta fel ellenségeinek lesben álló dühét is, amikor elérkezettnek látta halála idejét. A látszólag egészen bizonytalan helyzetben egy egészen bizonyos volt: Ő Isten tervei szerint a mi megváltásunk útját járta!

A Z Á R U L Ó T A N Í T V Á N Y .

Luk. 22, 3—6.

Azoknak a bűne mellé, akik Jézus életére törektek, oda kellett szegődnie egy áruló tanítvány bűnének is, hogy rátehessék a kezüket. Jézus saját híveinek a táborában találtak az Ő ellenségei olyan szövetségestársat, aki által sikeresen véghezvihették tervüket. Júdás bűne örök figyelmeztetés: ne féltsék Jézus hívei az Ő ügyét sohase külső ellenségtől, amíg ők maguk nem játszanak annak kezére!

Az áruló tanítvány szolgálatait örömmel fogadták el Jézus ellenségei és készek voltak azt meg is fizetni. A történet folytatásából jól tudjuk: csak addig becsülték meg, amíg szükségük volt rá, és a pénzükkel sem nyert semmit. Várhat sokféle előny és haszon ebben a világban Jézus híveire, ha tőle elpártolnak, de ha engednek a csábításnak, hamar rájönnek: semmi köszönet nincs az ilyen bűnös nyereségben!

Nem is található meg Júdás árulásának a teljes magyarázata a nyereség csábításában, hanem csak abban, hogy „beméne a Sátán“ az ő lelkébe. Megszállott rabjává lett bűnös szándékának. E nélkül az elvakultság nélkül sem a hitvány bér, sem más jutalom el nem csábíthatta volna. Így sodorja a Sátán egészen érthetetlen cselekedetekre is az ő áldozatait. Ne adjak neki egy talpalatnyi szállóhelyet se a szívemben!

JÉZUS HUSVÉTÜNNEPE.

Luk. 22, 7—13.

Az Egyiptomból való hajdani szabadulás húsvéti emlékvacsoráját Jézus is meg akarja ülni, mint mindenki más az Ő népe körében. Ő maga ugyan éppen most járja annak a sokkal csodálatosabb szabadításnak az útját, amelynek amaz, a régi, csak halavány előképe volt. Ő maga „Istennek Báránya“, akinek a vére hullása a világot váltja meg. De ugyanakkor egyszerű ember is, mint ünneplő népének bármely más tagja.

S még hozzá milyen magányos ember! Neki nincs családi köre, amelyben a húsvéti bárányt elfogyaszthatná, mint mások. Tanítványai pótolják számára ezt a hiányt. Úgy elkészítik számára a húsvéti bárányt, mintha az Ő házanépe volnának. És Ő úgy telepedhetik majd mégis az ünnepi asztalhoz, mintha családfő lenne szeretteinek népes koszorújától övezve.

És milyen szegény ember! Nincs saját otthona, amelyet az ünnepre felékesíthetne. Jövevényként éli át az ünnepnapokat idegen városban. De van azért ott olyan lelkes híve, volna sok más is, akinek csak üzennie kell és az boldogan engedi át neki háza legszebb helyiségét. Úgy rendelkezhetik annál a háznál és úgy ünnepelhet ott, mintha Ő volna a ház gazdája!

Alázatos emberi magányosságában és szegénységében is milyen nagy Úr Ő!

J É Z U S B Ű C S Ű Z I K.

Luk. 22, 14—18.

Arra az utolsó estére, amelyet Jézus tanítványaival együtt az ünnepi vacsora mellett töltött el, azért szoktunk visszagondolni, mert akkor szerzette az Ő szent vacsorájának sákramentumát a mi javunkra. De rendesen megfelelkezünk arról, milyen ünnepélyes jelentősége volt ennek az utolsó vacsorának reá magára nézve. Pedig Ő maga megvallja: „Kívánva kívánt” így együtt lenni tanítványaival, „mielőtt szenvedne”.

Búcsúvacsora volt ez. Így soha többé nem lesz együtt tanítványainak a körével. Az a nyilvánvaló közösség, amelyben eddig élt velük s amely legjobban a közös evésben és ivásban jutott kifejezésre, az Ő halálával most már véget fog érni. Egy utolsó vendégségben jól esett hát még egyszer átélnie mindazt a közös emléket, amely Őt tanítványaival egybefűzte. A földi kapcsolatok elszakadozásának a fájdalmait is átélte Ő!

De ez a búcsúzás a viszontlátásra szólt! Csak addig szakadoznak el a meghitt kapcsolatok, „míglen eljő az Isten országa”. Annak dicsőséges új világában megint olyan nyilvánvaló, sőt még tökéletesebb lesz a közösség Jézus és az övéi között, mint volt földi életében. És ezért valójában addig sem szakad meg, amíg elszakadtnak látszik. Csak nem olyan nyilvánvaló, szemmel látható dolog, hanem elrejtett titok!

„TIÉRETTEK!”

Luk. 22, 19—20.

Keveset beszélt Jézus az Ő haláláról, máskor is, az utolsó estén is. De milyen sokat, milyen eleget mond az a néhány szó is, amellyel a kenyér és a bor sákramentumát elrendeli! „Tiérettek!” — ebben mutatja fel halálának titkát. Nem az ellenségeitől elszenvedett kényszerűség az, hanem a benne hívőkért hozott áldozat. És így azokat, akik Őbenne hisznek, nem gyászos veszteség éri az Ő halálával, hanem a legnagyobb jótétemény származik rájuk belőle. Lelkük örökre szóló tápláltatásának a forrásai nyílnak meg általa és belőle megelégtétést nyer minden éhségük és szomjúságuk.

És milyen jó, hogy egyszerű, rövid szavaihoz hozzáfűzte Jézus azokat az egyszerű, de kimondhatatlanul gazdag jeleket is, amelyekben mindig újra megjelenhetik előttünk az Ő halálának titka! Valahányszor magunkhoz vesszük azt a kenyeret és bort, amelyet Ő evégre rendelt, milyen élesen belevésődik a tudatunkba az Ő szava: „Tiérettek!” És ettől hogy elmúlik bűnös szívünknek minden félelme és milyen új erő járja át a lelkünket! Ha Ő „érettünk” latbaveti életének odaáldozását, ki vagy mi lehetne akkor ellenünk, akár az Isten ítélőszéke előtt, akár földi harcaink során?

Akikért Ő ilyen árat fizetett, azok nem élhetnek már magukért, csak Őérette!

JÚDÁS IS JELEN VOLT.

Luk. 22, 21—23.

Júdás árulása nem maradt elrejtve Jézus előtt. Nem nevezi ugyan néven az árulót, mert hiszen ezzel a leleplezéssel meggyusította volna annak művét és ezt nem akarta. De azt nyíltan megmondja, hogy tud az árulás tényéről és ismeri annak tettesét. Mit is lehetne Ő előle eltitkolni! De milyen fájó tövis lehetett szívének ez utolsó meghitt együttlétében is olt tudni ezt a belső ellenséget! (21.)

Megakadályozni nem akarta, mert hiszen Ő végig akarta járni szenvedéseinek nehéz útját úgy, „amint elvégeztetett“ felőle. De az, hogy Júdás is, öntudatlanul bár, csak eszköz volt az Isten örök terveinek a beteljesedésében és a maga gyászos szerepével is csak ahhoz járult hozzá, hogy megtörténjék Jézus megváltó halála, semmit nem von le bűnéből, sem nem enyhíti annak ítéletét egy hajszálnyival sem. (22.)

Megnevezetlenül is azért említi meg és bélyegzi meg Jézus ezt a titkos belső ellenséget, hogy megdöbbenjen vele az egész tanítványi kört. És valóban erőt is vesz rajtuk az üdvös megdöbbenés a felett, hogy ilyen szörnyű bűn felüthette a fejét öközöttük. Nem az a fontos, hogy név szerint ismerjék a bűnöst és ítélkezzenek felette, hanem hogy mindnyájan megalázkodjanak miatta és magukba szálljanak! (23.)

K I N A G Y O B B ?

Luk. 22, 24—26.

Semmi sem mutatja jobban, milyen méltatlanok voltak Jézus tanítványai az Ő társaságára és mennyire meg nem érdemelt ajándék volt az, hogy Ő elfogadta őket a magáéinak, mint az a „versengés“, amely közöttük ez utolsó estén is kiújult. A búcsúzás legünnepélyesebb perceiben sem tudják félrelelni hiúságuk kérdéseit. S a kereszthalál előestéjén is azon vitatkoznak: kit illet meg közülük az elsőbbség? (24.)

Pedig ez éppen az a lelkület, amely ellen Jézus egész munkásságával hadakozott. Ez az a szellem, amely a világban általában uralkodik és átokként nehezedik rája. Ő akar lenni mindenki mások felett és ragyogni akar mások hizelgő hódolatának a fényében. Ezzel homlokegyenest ellentétes az az életrend, amely az Isten országában uralkodik s amelyet Jézus az emberi életben annak üdvére meg akart valósítani! (25.)

Ezen az utolsó estén még egyszer nyomatékosan lelkükre köti tanítványainak, mint valami szent végakaratot: „Ti nem úgy!“ Ő csak egy nagyságot ismer el, azt, amelyik nem uralkodni, hanem aláazatosan szolgálni akar. És az Ő országában éppen azért Ő a „fő“, mert Ő, alázza meg magát a legmélyebbre, a legnagyobb szolgálatra, a kereszthalálra. Jaj, de sokszor és de nagyon elfelejtjük ezt az alaptörvényt! (26.)

AKIKET JÉZUS TESZ NAGGYÁ.

Luk. 22, 27—30.

Szelíd szemrehányással szégyenfti meg Jézus az Ő nagyságért versengő tanítványait. A maga példáját állítja ellentétbe az ő hiú nagyravágásukkal. Ő sohasem azzal akart kiemelkedni föléljük, hogy velük szolgáltatta ki a maga kényelmét, hanem inkább maga vállalt és viselt el minden terhet értük! Nem is nézhet az Ő szemébe elsőbbségért törtető tanítványa, csak szégyenkező, mélységes bűnbánattal! (27.)

De azért most sem tagadja ki Jézus az Ő szeretetéből ezeket a nehezen tanuló, gyarló tanítványokat. Szemrehányó szavaihoz mindjárt hozzáfűzi az ő hűségükről való dicsérő megemlékezését is. Mert minden tökéletlenségük ellenére mégis csak szerették Őt és ragaszkodtak hozzá! Milyen jó, hogy Ő nemcsak a bírói ítékezés mérlegére teszi azt, ami bennünk van, hanem a szeretet mérlegén is leméri! (28.)

És hozzá való ragaszkodásukért, gyarlóságuk ellenére is dicsőséges jövődőt ígér nekik. Részüket lesz az Ő országlásában! Nemcsak úgy, hogy annak jótéteményeit fogják élvezni, hanem úgy is, hogy annak érvényesülésében is közreműködhetnek majd. „Királyi székekben ülhetnek.“ Dicsőségesebb nagyságot ígér Jézus, mint amilyenről az emberi hiúság álmodozhatik. És érdemetleneket magasztal fel reá! (29—30.)

ALÁZATOS BIZAKODÁS.

Luk. 22, 31—34.

Péterhez intézett szavaival az volt Jézusnak a célja, hogy őt alázatossá, de mégis bizakodóvá tegye. Lássa a veszedelmet, amely fenyegeti: a Sátán reá is kivetette a hálóját, hogy hitétől eltántorítsa. De a kísértés nehéz óráiban mégse esék kétségbe, mert az Ő imádságának láthatatlan védelme meg fogja őt menteni a végső megtántorodástól. Megmarad a hite, sőt a társait is erősítheti majd vele! (31—32.)

Péter válaszából kitűnik, hogy bizakodás van benne elég, csak nem a kellő fajtából. Alázatos-ság nélkül bizakodik abban, hogy ő minden próbatételt győzelmesen ki fog állani. Nem abban az ígéretben bizakodik, amellyel Jézus őt éppen az imént megbiztatta, hanem a saját erejében. Hűségében és kiválóságában. S ez az önhitt bizakodás semmivel sem kevésbbé veszedelmes, mint a csüggeteg kétségeskedés. (33.)

Meg kell majd tanulnia Péternek a megalázó leckét, amint azt Jézus előre megmondja neki. Rá kell jönnie, milyen semmitérő minden ő hő-sies fogadkozása, milyen hamar és milyen gyáván cserben tudja ő hagyni Jézust! S akkor majd hálás lesz azért, hogy a saját gyengeségének ezen a csődjén is átmenti Jézusnak megígért, hűséges szeretete! Jobb nem fogadkozni, hanem alázatosan Őbenne bízni! (34.)

CSEBENHAGYOTT TANITVÁNYOK

Luk. 22, 35—38.

Visszatekintve az elmúlt napokra, a tanítványoknak hálásan kell megvallaniuk, hogy „semiben nem volt fogyatkozásuk”. Jézus megbízásában szertejárva az emberek között, minden emberi gondoskodó intézkedés nélkül is mindig megvolt mindenük, amire csak szükségük lehetett. Ilyen áldott gondoskodásban sokszor részesíti Isten azokat, akik az Ő szolgálatában elindulnak, hogy az Ő országát hirdessék. (35.)

De Jézus felkészíti tanítványait arra, hogy most másfajta napok is elkövetkezhetnek rájuk. Ahogy az Ő élete is ki van szolgáltatva ellenségei kényének-kedvének, úgy őket is látszólag cserbenhagyja majd Isten gondoskodása nem egyszer. Vannak csakugyan idők, amikor Isten munkásainak éhezniük kell, ha nincs erszényükben pénz, és védtelenek maradnak, ha nincs a kezükben védekező fegyver! (36—37.)

Abból, hogy Jézus „elégnek” mondja a tanítványok által előkerített „két szabiyát”, világosan látható, hogy szavait félreértették. Hogy is volna ez „elég”, ha Ő komolyan a fegyveres védekezésre akarta volna felbízgatni őket! Csak azt akarta mondani, hogy sokszor ellenségeiknek kiszolgáltatott helyzetben lesznek. De ilyenkor is abban a láthatatlan fegyverzetben kell bízni, amellyel Isten hadakozik az övéiért! (38.)

A Z U T O L S Ó H A R C .

Luk. 22, 39—42.

Még egy utolsó, félelmetes harcot kellett Jézusnak megvívnia a kísértéssel, amely Őt a megáldoztatás útjától el akarta téríteni. Az előtte levő keserű „pohártól“ visszaborzadva, meg kellett vívnia nehéz lelki tusáját a bizonyossáért: az Atya csakugyan a reá váró borzalmak poharának kiürítését kívánja tőle.

Volt ebben a küzdelemben valami, amihez hasonlót tanítványainak is sokszor át kell élniük. És saját gyötrelmei közepette is aggódva gondol rájuk. Ha Őneki is olyan nehéz ebben a fájdalmas lelki tusakodásban helytállania, mi lesz majd velük az ilyen megkísértetések óráiban? Egészen nem kerülhetik el az effajta próbákat, de azért kell imádkozniuk, hogy lehetőleg megkíméltesse nek tőlük! Nekem is szól ez a féltő figyelmeztetés. Szívleljem hát meg! (39—40.)

De alapjában véve mégis egészen egyedülálló valami volt Jézusnak ez az utolsó gyötrelmes küzdelme. Tanítványaitól „eltávozva“, csak egymagában küzdhetette azt végig. Senki nem osztozhatott benne Ővele. Az Atya között és Őközötté dőlt el végleg az a kérdés, hogy lehet-e Ő a világ Megváltója másképen is, mint halála árán, vagy nem. Áldjam Őt azért, hogy mindvégig megmaradt engedelmesen az Atyától kapott küldetésének útján! (41—42.)

A GECSEMÁNÉI PÉLDA.

Luk. 22, 43—46.

Vigasztalást meríthetek a Jézusnak osztályrészüln jutott mennyei „erősítésből“. A keserű „pohárt“ az Ő mennyei Atyja nem „távoztatta el“ tőle, de annak kiürítéséhez adott neki elég erőt. Amikor Isten egy-egy forró imádságomra nemet mond, akkor sem volt hiábavaló imádkoznom! Imádságom által új erővel megteljesedve indulhatok neki minden reám mért, elháríthatatlan erőpróba elviselésének! (43.)

Figyelmeztetést rejt magában számomra Jézusnak „halálos tusakodása“. Az angyal által nyert „erősítés“ nem vetett véget rettentő lelki küzdelmeinek, csak átsegítette azokon. Az imádság nem mindig a békés elcsendesedés alkalma, hanem sokszor a legnehezebb belső viaskodásé. És ha közben Isten új erőt önt a lelkembe, talán éppen azért teszi, hogy annál inkább tudjam folytatni a lelki tusakodást! (44.)

És tanulságos rám nézve Jézusnak nagy magárahagyottsága is. Tanítványai, akiknek együtt-érzésére számíthatott volna, elaludtak, amíg Ő a legnehezebb órákat élte át. Ne bízzam emberekben, még a leghűségesebb lelkekben sem, amikor döntő harcaimat kell megvívnom lelkemben. Ők nem oldhatják meg az én kérdéseimet! Ők is csak gyenge emberek! Egyedül kell Istennel elvégeznem tusakodásaimat! (45—46.)

ES E N D Ő T A N Í T V Á N Y O K .

Luk. 22, 47—51.

Júdásban, az áruló tanítványban szemem elé tárul a hűtlenség veszedelme, amely a Jézushoz legközelebb állókat is megejtheti. Milyen csodálatos kiváltságok részese volt ő is, aki „egy a tizenkettő közül” lehetett! És mindenért azzal a hálával fizet most, hogy ő vezeti nyomra a Jézus elfogatására kivonult csapatot! S még hozzá a szeretet csókját aljasítja le az árulás jelévé! Nagyot zuhanhat az, aki nem vigyáz! (47.)

A fegyverrel vagdalkozó tanítványokban szemlélhetem azt az elvakultságot, amely Jézus leghívebb tanítványait is elfoghatja. Mennyire félreértették Őt, ha azt hitték, hogy evilági, erőszakos eszközökkel jó szolgálatokat tehetnek az Ő ügyének! Egészen más módon vívja Ő ki győzelmeit, mint a kard élével! De milyen sokszor beleestek azóta is ebbe az eltévelyedésbe hívei, többet ártva vele, mint használva! (49—50.)

Jézusban magában pedig megcsodálhatom a legnehezebb helyzetekben is felülkerekedő szeretetet. Az áruló tanítvány csókja ott ég az arcán, de neki csak szelíd, fájdalmas, szemrehányó szava van erre válaszul. És nekibőszült híveinek fegyverét megállítva, ami sebet ők ütöttek, azt Ő irgalmas kezével meggyógyítja! Más tanítványokat érdemelne az ilyen Mester! Hűségesebbeket és a hűségben hozzá hasonlatosabbakat! (48. 51.)

JÉZUST ELFOGJÁK.

Luk. 22, 52—54.

Nem lehorgasztott fővel és megtört lélekkel adja át magát Jézus a fegyveres csapatnak. Megkötözhetik és elhurcolhatják, de érezniük kell, hogy így is Ő áll fölöttük és megítéli őket. Meltóságának és igazának teljes fölényével Ő kéri számon tőlük eljárásuk alattomoságát és semmit nem felelhetnek mentségükre. Más a meghunyászkodás és más a szenvedéseknek az az önkéntes vállalása, amelyre Jézus példát ad!

Nem is emberek erőszakos hatalmának engedí át magát Jézus, amikor elfogják, hanem Istennek engedelmeskedik csak. Tudja, hogy ellenségei is csak azért tehetik rá kezüket, mert ez Isten terveiben így van elvégezve. „Ez az ő órájuk“. Amikor „a sötétségnek a hatalma“ garázdálkodik, az mindig azért van, mert Isten azt megengedi és neki megvannak vele a céljai. Ezért, ha Ő kívánja, mindent el kell viselni!

Nem is téveszthet meg tehát a látszat, amely élém tárul. Jézust „megfogván elvezetik“, mint megkötözött foglyot, akivel most már kényük-kedvük szerint elbánhatnak ellenségei. Valójában pedig egészen másképen áll a dolog! Mindebben csak az történik Ővele, amit Ő maga akart, és ellenfeleit voltaképen Ő használja fel, hogy végbemehessen az Ő megáldoztatása. Bilincsekben is Ő a mi szabadító Urunk!

A TAGADÁS LÁNCOLATA.

Luk. 22, 55—58.

Péter odatelepszik a poroszlókkal a tűzhöz melegedni. Azt reméli, titkon maradhat és nem fogják felismerni. Az a vágy vezette oda, hogy közelében lehessen Mesterének és megfigyelhesse, mi történik vele. De ha ennek az volt az ára, hogy hazug módon elleplezze Jézushoz való viszonyát, balgatat jószándék volt! Hiszen ezzel már is megtagadta Mesterét! A nyílt tagadás így szokott kezdődni: hallgatat tagadással! (55.)

Nem is sikerült a Péter titkolódzása, mert mégis akadt valaki, aki felismerte benne a Jézus tanítványát. S akkor nagy zavarában úgy vélte, hogy csak azzal vághatja ki magát a veszélyes helyzetből, ha eltagadja az igazságot. Aki olyan hőiesen fogadkozott még nem régen, most kapkodva keresi a menekülést a gyáva hűtelenség útján! Csak megszégyenülés várhat arra, aki lelép az őszinte nyíltság útjáról! (56—57.)

Sőt még tovább is csúszik Péter a hűtlenség lejtőjén. A felismertetés veszélyes helyzete csakhamar kiújul s akkor megint csak a tagadásban keres menekülést. Ami először csak riadt kapkodás volt, most már visszatérő szokássá állandósul. Másodszor már nehezebb a nyílt színvalóság, ha valaki az első alkalmat elmulasztotta! Csak Isten kegyelme szakíthatja meg ezt a bűvös láncot. De jobb el sem kezdeni! (58.)

PÉTER MEGMENEKÜL.

Luk. 22, 59—62.

Mi mentette meg Pétert, a hűtlenség hinárjába belekeveredett tanítványt?

Maga a tagadás bűne is egyre elviselhetetlenebbé válhatott számára. Már-már úgy látszott, hogy megmentette vele a biztonságát. De egy idő múlva kitünt, hogy mindig újabb tagadással kell tetéznie eddigi hűtlenségét. És megdöbbenet kellett kérdeznie magától: meddig lehet ezt még folytatni és mi lesz ennek a vége? (59—60.)

Aztán kapott emlékeztető jeladást is. Megszólalt a hajnali kakasszó és eszébe kellett hogy jusson mindaz, ami az előző este Jézus között és öközötté lejátszódott: az ő nagyhangú ígéretei és Jézus figyelmeztető szava, amelyet akkor ő semmibe sem vett. Ezekről az emlékektől a szégyenkezés forró hulláma kellett, hogy elborítsa. (60.)

De a döntő lökést az adta meg, hogy magán érezte Jézusnak feléje fordított szomorú tekintetét. Ebből olvashatta ki a legfájóbb, legsújtóbb vádat. De sokkal többet is: a biztatást is, hogy még nem késő magát szégyenteljes helyzetéből kirántania és még minden jóra fordulhat, mert Jézus szeretetében van bocsánat a bűnére! (61.)

Ilyen helyzetekben mindig az a dolga Jézus szégyent vallott tanítványának, hogy „kimenvén” a kísértések közül, „keservesen sirjon”. Van, aki megvigasztalja! (62.)

JÉZUST SZIDALMAZZÁK.

Luk. 22, 63—65.

Kínos látvány az ítélethozatalra várakozó, unatkozó, durva öröknek a fogoly Jézussal üzött ez a csúfondáros játéka! De látnom kell ezt is, hogy felbuzduljon a szívem, minden csúfságért, amely Őt illette, annál mélyebb hódolattal lerónom előtte a magam háladatos kárpótlását!

Azok az örök nem tudták kicsoda Ő! Bizonyára nem volt vele soha dolguk. Ismeretlen idegen volt a szemükben. És amikor emberek így „csúfolják“ Jézust, rendesen az a magyarázata, hogy nem is ismerkedtek meg vele sohasem. Hát-ha különben egészen más volna a magukviselete? (63.)

Csak annyit tudtak róla, hogy vannak, akik „prófétának“ tisztelik. Ezen a címen csúfondároskodtak vele. De hogy félreértették az Ő „prófétaságát“! Nem játékos mutatványokra való dolog volt az, amint ők vélték! Hogy el tud torzulni a Jézust nem ismerő embereknel egy-egy foszlányos igazság, amelyet felőle megtudnak! (64.)

De még így is, akármilyen „sok dolgot mondtak“ is, miközben rászórták szidalmaikat, semmit nem mondhattak róla, ami foltot ejthetett volna rajta! Mi igazat róhattak volna fel neki? Tudatlanságukban is milyen bűnnel vádolhatták? Mennél több ócsárlás éri Őt, csak annál fényesebben ragyog ki tisztasága! (65.)

JÉZUS ÉS BÍRÁI.

Luk. 22, 66—71.

Reggel virradtával összeült a főtörvényszék, a nagytanács, és kimondotta Jézusra a halálos ítéletet azért a szerintük nyilvánvaló, örült istenkáromlásért, hogy magát „Isten Fiának” nyilvánította.

Részletes vallatásra nem került a sor, mert Jézus nem volt hajlandó kérdéseikre felelni. Tudta, hogy üres színjáték az egész törvényszéki tárgyalás: nem az igazságot komolyan kereső emberekkel áll szemben, hanem olyanokkal, akik már eleve elhatározták az Ő megölését. Nem vesztegeti Ő szavait olyanokra, akikről már eleve biztos, hogy „nem hisznek” neki! (67—68.)

De egyet nem hallgatott el ezek előtt a méltatlan bírák előtt sem. Fenséges határozottsággal a szemükbe mondotta nekik is azt, hogy Ő valóban „Isten Fiának” tartja magát, mert ha megkötözötte, megcsúfoltan és halálraszántan is, Ő valóban az! Akármint ítélkeznek is e miatt fölöle, az nem változtat az örök igazságon! (70.)

Ebben az igazságban benne foglaltatott a reá kimondandó halálos ítéletnek visszájára fordulása. Igazában az Ő bírára vár a megsemmisítő ítélet, mert Ő az, aki „az Isten hatalmának jobbjá felől” ülve élők és holtak felett ítélkező Bíró. És azóta emberek milliói így ismerték és így vallották Őt és így hódoltak előtte! (69.)

B Ű N N E M V O L T B E N N E !

Luk. 23, 1—4.

A halálos ítélethez szükséges volt még a római helytartó hozzájárulása is. Ezért odakerült Jézus a Pilátus ítélőszéke elé is.

Itt más vádakkal állanak elő ellenségei. A római kormányzó azért nem állott volna szóba velük, hogy olyasvalakinek az ügyével foglalkozzék, akit ők istenkáromlással vádolnak. A császár uralma ellen törő zendülővezérnek tüntetik tehát fel Jézust. Az eltökélt bűnös szándék sohasem jön zavarba, ha jogcímeket és ürügyeket kell koholnia, amelyekben maga sem hisz! (2.)

Jézus nem is titkolta Pilátus előtt, hogy Ő csakugyan „királyi” uralomra tört népe felett. De bírāja hamar átláthatta, hogy ez nem olyan fajta „királyság”, amely vetélytársa lehetne a római császári uralomnak. Nem a földi hatalmak ellenében akart Ő más országot felállítani, hanem föléljük akarta megépíteni a maga dicsőséges, láthatatlan uralmát! (3.)

Ezért Pilátus kénytelen is kimondani az igazságnak megfelelő ítéletet: Jézust ő ártatlannak találta az ellene emelt vádban! Ezzel nem végződött be a történet. De jó, hogy elhangzott benne ez az első döntés is. Örök bizonyossága annak, hogy Jézust az emberi bűn vitte halálra és ebben nem kendőzhette el magát az igazságosságnak még a látszatával sem! (4.)

MEGHIUSULT VÁRADALMAK.

Lu. 23. 5—9.

Amikor Pilátus Galileát hallja említeni, mint Jézus működésének színterét, azzal próbál kitérni az ítélelhozatal felelőssége elől, hogy átküldi az ügyet Galilea urához, Heródeshez, vizsgálja meg és ítélkezzék benne ő! Nem a másik uralkodó hatásköre iránti tisztelet vezette ebben, hanem csak az a vágy, hogy ezt a kellemetlen ügyet lerázza magáról. Hamarosan kitűnt, hogy ez nem sikerül. Végül is neki kellett ítélkeznie. Jézust „leráznia“ magáról soha nem is sikerülhet senkinek. Akivel Ő szembekerült, annak így, vagy amúgy, állást kell foglalnia és másra nem háríthatja át a maga felelősségét! (5—7.)

De közben Jézus csakugyan odakerült Heródes fejedelem színe elé, aki „igen megörüle“ neki. Már régóta szerette volna látni. Most végre itt az alkalom, gondolta, hogy csodatevő hatalmáról, amelynek eddig csak hírét hallotta, személyesen is meggyőződjk. De szánalmasan csalódnia kellett reményiségében. Aki csak érdekes, izgalmas élményeket vár Jézustól, annak Ő „semmit sem felel“. Heródes sem láthatott meg semmit abból, ami Jézusban rendkívüli volt. A találkozásuk lejátszódott és elmúlt a nélkül, hogy bármi különös is történt volna. Más lélekkel kell Jézust várni, hogy érdemes legyen vele találkozni! (8—9.)

Luk. 23, 10—12.

Elnézem Jézus vádlóit, amint Heródes fejedelem előtt is szerencsét próbálnak. „Teljes igyekezettel“ belevetik magukat. Szenvedélyes hévvel szórják reá vádjaikat. De minden hiába. Heródes ismerte őket és tudta: mennyit ér a szavuk. Semmibe sem vette lármás vádaskodásukat. Van úgy sokszor, hogy a gyűlölködés lerontja a saját hitelét. S ha Jézus ellen támad, akkor meg éppen csak magát leplezi le! (10.)

Elnézem Heródes fejedelmet, aki Jézust is ugyanúgy „semminek állítja“, mint a dühös vádlókat. Kiegett lelke semmit sem tud már komolyan venni. Nyegle tréfálkozásból díszes ruhába öltöztetve visszaküldi Őt Pilátushoz és ezzel napi-rendre tér felette. Észrevételenül átsiklott ezzel életének legünnepélyesebb pillanatain. Soha viszsza nem térő szent alkalmak röppennek így el a bűneiben elmerült lélek felett! (11.)

És elnézem Heródes és Pilátus szomorú cimboraságát. Két nagy felelősséget viselő ember, aki egymással összefogva teméntelen sok jót tehetett volna, s aki mégis „egymással ellenségeskedésben“ élt. De amikor afelett versengenek, hogy melyikük hárítsa át a másikra a Jézus ügyében való döntést, ebben a rút játékban „barátokká lesznek“! Szánandó emberek, akik csak Jézus rovására tudnak barátkozni! (12.)

PILÁTUS A LEJTŐN.

Luk. 23, 13—16.

Pilátus tehát nem szabadult meg a kényelmetlen ügytől. Az visszakerült elintézés végett az ő ítélőszéke elé.

Megint nem mondhat mást, csak azt, hogy Jézus az ő megítélése szerint ártatlan. Nem is csak a maga benyomásaira támaszkodik már ebben, amelyek talán megteveszthetik. A másik bíró, Heródes sem talált alapot Jézus elítélésére. Jézus ártatlansága felől tehát most már határozott meggyőződés alakult ki benne.

Egészen világos Pilátus előtt, hogy valami rút gyűlölet fűti Jézus vádlóit és ezért kívánják az elítéltetését. Szemükre is hányja, hogy minden igaz ok nélkül „idehozták“ eléje ezt az ártatlan embert és minden komoly alap nélkül szaporítják ezzel az ő dolgát. Semmi kedve nincs eleget tenni kívánságuknak!

És mégsem mondja ki egyszerűen a felmentő ítéletet: „Elbocsátom“! Hanem, hogy valamenynyire mégis a kedvükben járjon, előbb „megfenyítés“ alá akarja vettetni Jézust. Ennyi igazságtalanság engedménye árán, úgy véli, talán megmaradhat az igazságos bíraskodás útján!

Ez volt végzetes tévedése. A kisujjunkt odaadni a bűnnek, nem azt jelenti, hogy egyébként aztán szabadok maradunk tőle! Minden engedmény máris biztos vereség!

A TÖMEG JÉZUS ELLEN.

Luk. 23, 17—21.

Pilátus most már nemcsak a nagytanács vezető embereivel áll szemben, hanem a palotája elé felgyülekezett „sokasággal” is. Amíg Jézus ügyét húzta-vonta, addig a vádolóknak volt idejük maguk mellett felvonultatniuk a felizgatott tüntető tömeget. Ezzel Pilátus helyzete jóval nehezebbé vált. Csak gyűjti a bajt a maga fejére, aki az igazság parancsának nem engedelmeskedik azonnal és határozottan!

Ennek a zajongó sokaságnak hiába kínálta fel Pilátus Jézusnak a szokásos ünnepi ajándékképen való szabadonbocsátását. A tömegnek megvolt a maga népszerű hőse, ha az teljesen méltatlan volt is erre a kegyre. Annak a szabadlábra helyezését követelte és Jézus kivégeztetését sürgette. Milyen választás! Jézus árán Barabbást! Tévedhet az egyén is, de még sokkal jobban elvesztheti a józanságát a tömeg!

Valószínű, hogy ebben a „sokaságban” a legtöbben nem is tudták: kiről és miről van szó. Csak vak eszközei voltak felbujtóiknak. A tömeg lelkén úgy vesz erőt az indulat, mint a száraz erdőn a tűz. Kiáltozzák: „Feszítsd meg!” — mert erre biztatták fel őket és egyikükről a másikra ragadt tovább az izgalom láza. Sok embernek kellett már utólag szégyenkeznie azért, amit másoktól így megfertőzött lélekkel cselekedett!

PILÁTUS VERESÉGE.

Luk. 23, 22—25.

Pilátus „harmadszor is“, most már a zajongó sokaság előtt, ártatlannak nyilvánítja Jézust és kísérletet tesz a szabadonbocsátására. De ez nem a helyes úton következetesen járó embernek a megújuló igyekezete, hanem csak a gyenge embernek a vergődése. Már nem beszélnie, hanem cselekednie kellett volna! Nem ér semmit másoknak szóval megvallani és magyarázni az igazságot, amikor tettekkel kellene azt szolgálni! (22.)

Ebbe a haszontalan igazmondásba bele is fárad lassanként Pilátus. A tömeg szívós ostromával szemben gyöngülőben van ellenállása. „Erőt vesz“ rajta Jézus ellenségeinek a követelése, noha világosan látja annak igazságtalanságát. Nincs gyászosabb jelenség, mint az akaratnak ez a megingása, amikor legnagyobb szükség volna a szilárdságára! De mindig ez a sorsa annak, aki egyezkedni próbál a bűnnel! (23.)

Végül bele is bukik Pilátus az ő dicstelen harcába. Jobb meggyőződése ellenére meghajlik a harsány követelődzés előtt és kimondja a többé vissza nem vonható ítéletet: legyen minden úgy, ahogy Jézus ellenségei akarják. Mit ér akkor az, hogy elismerte Jézus igaz voltát és szót is emelt mellette, ha végeredményben részesévé lett megöletésének? Jézus ellensége az is, aki félig áll melléje! (24—25.)

A FÁJDALMAK ÚTJÁN.

Luk. 23, 26—28.

A cirénebeli Simon maga sem tudta akkor, milyen nevezetes történetbe sodródik bele, amikor a járókelők közül előfogták őt Jézus fegyveres kísérői, hogy segítsen a nehéz keresztet vinni a vesztőhely felé, mert Ő maga már lele roskadt annak súlya alatt. Később milyen dicsőséges emlékévé vált ez a kényszerszermunka! És azóta hány léleknek lett legszentebb vágya: vállaira venni valamit Jézus keresztjének terheiből! (26.)

A Jézust kísérő sokaság résztvevő sírása annak a bizonyossága, hogy nem az egész nép kiáltozott Pilátus előtt az Ő haláláért. Azon a felbőszített tömegben kívül voltak mások is és pedig sokan, akik — ha rajtuk állott volna — kieszközlték volna számára az igazságos felmentő ítéletet. De vannak helyzetek, amelyekben csak a tehetetlen fájdalommal lehet vallást tenni az igazság mellett a győzedelmeskedő bűn ellenében! (27.)

Jézus azonban nem fogadja el a maga számára a feletti síróknak ezt a részvétét. Neki arra nincs szüksége. Ő halálra ítéltén is a győzelem felé halad. Ellenben arra a népre, amely Őt kivetette magából, eljön az ítélet, amely egyaránt fogja sújtani ellenségeit is, a vele együtt érzőket is. Ők a szánandók! Jézus szenvedéseinek láttára nem is jogosult más könnyezésünk, csak az, amellyel a bűn felett sírunk! (28.)

JÉZUS ÉS A BŰNÖSÖK.

Luk. 23, 29—32.

Halálravitelének perceiben sem a maga sorsa, hanem másoknak jövődjé nehezedik rá Jézusnak a lelkére. Ő ugyan Isten örök végzéseit szerint járja végig fájdalmainak útját, hogy odaáldoztassék a halálba, de mégis embereknek bűne által. És milyen rettentő napok jönnek majd el e világra, amikor Isten ezt a bűnt megítéli! Azokért fáj az Ő szíve, akiket nem menthet meg, mert nem akartak rá hallgatni! (29—30.)

És tudja, hogy Isten ítéleteinek a terhe rá fog nehezedni mindenkire, mert mindenki egyetemlegesen bűnös ezen a világon. Ő az egyetlen kivétel: a „zöldelő fa”, amelynek virulásában Istennek kedve telhetnék. Mindenki száraz, kivágásra és elégetésre érdemes fa ezen az egyetlen kivételen kívül. Ha nem így volna, kellene-e akkor neki a kereszt terhét viselnie, hogy aztán megfeszíttessék rajta? (31.)

Csak egy vigasztalásuk lehet a bűnös embereknek ebben az ítéletre rászolgáló állapotukban: az, hogy Ő szerette a bűnösöket és közösséget vállalt velük. Az a kettő, akit vele együtt vittek a vesztőhelyre, örök bizonyosága annak, hogy Ő, az egyetlen büntelen, nem fordult el megvetéssel az ítéletet megérdemlőktől, hanem közéjük állott és magára vette sorsukat. Ez az én egyetlen reménységem alapja is! (32.)

MEGFESZÍTETTÉK.

Luk. 23, 33—34.

Elöttem áll a kereszt ténye. Az evangélista nem színezi és nem részletezi. Egyszerűen csak annyit mond: „Mefeszítették Őt és a gonosztevőket“. De ebben a néhány szóban súlyosabb eseményről számol be, mint amilyen valaha is történt vagy történni fog e föld hátán. Azt, akiben maga az örökkévaló Isten jelent meg, a mi embervilágunk gonosztevő módjára kivette magából. És ő ezt elszenvedte... (33.)

De mindjárt belelátok ennek a ténynek az értelmébe is. A megfeszített Jézus bocsánatért könyörög az Ő gyilkosainak érdekében. És mi egyéb az Ő egész keresztthalála, mint egyetlen némán is hangos engesztelő könyörgés, amely felkiált az égre, hogy a bűnösök felől elfordítsa az Isten igazságos ítéletét. Azért áldozta oda isteni életét a halálba, hogy Ő érte mi elnyerhessük bűneink bocsánatát. (34.)

De megérti-e ezt mindenki és megrendül-e a szíve ilyen megfoghatatlan isteni szeretetnek látára? A kereszt tövében ott látom a szomorú szolgálatukat már elvégzett katonákat, akiket az egész történehből csak az érdekelt, hogy gazdátlanlanná vált néhány ruhadarab, amelyen ők most osztozkodhatnak. Mentsen meg Isten az ilyen lelki eltompulástól! Lehessen számomra a kereszt naponta új csoda! (34.)

D I C S Ő S É G A C S Ú F S Á G B A N .

Luk. 23, 35—38.

A kereszthalál testi gyötrelmeit megszázsorozhatták azok a lelki kínok, amelyeket a feléje szórt gúnyolódások tördőfései okozhattak Jézusnak.

A sokaság és a nép főemberei csúfondárosan emlegették azt a küldetést, amelyet Ő mint az Isten Felkentje viselt a világon. Gyógyító és megsegítő csodatételek kísérték az Ő működését. De hova lett most az Ő isteni hatalma, amikor saját-magát kellene „megszabadítania”? Nem tudták ezek az elvakult gúnyolódók, hogy éppen azzal viszi véghez a legcsodálatosabb „szabadítást”, hogy a saját érdekében nem használja fel csodatevő erejét! (35.)

A római katonák is, mint a keresztre szegezett felirat, gúnyosan emlegették az Ő „királyságát”, amelynek uralmát érvényesíteni akarta az emberek között. Micsoda „király” az, aki ilyen tehetetlen áldozatává lesz ellenségeinek? Ők sem tudták, hogy éppen ebben a látszólagos tehetetlenségében a leghatalmasabb Ő és minden földi erőnél, fegyvernél, hadseregnél diadalmasabb az a királyság, amelyet kereszthalála által épít az emberi szívek felett! (36—38.)

Minden szó, amelyet az emberek csúfságnak és gyalázatnak szántak ellene, csak növeli előttem az Ő dicsőségét. És egyszer magasztalni fogják Őt mindenek!

TANULJ A LATORTÓL!

Luk. 23, 39—43.

Az általános, hangos szidalmazás közepette egyetlen hang szólal meg Jézus mellett, hogy tisztességet tegyen neki: az egyik mellette függő gonosztevőé! Hogy feloldódik ebben egész elrontott, bűnös életének minden szerencsétlensége!

Az ő lelkét átjárta a világos felismerés: mi bűnösök vagyunk, de Ő tiszta; mi megérdemeljük az ítéletet, de Ő neki igaza van, ha ellene fordul is az egész világ. Tanítómesterünkké válik ezzel ez a kivégzett lator, mert ugyanezzel az alázatos és hódoló vallástétellel kezdődik a mi életünkben is minden megújulás! (40—41.)

De ennél tovább is ment és mindjárt belefogódzott elrontott élete utolsó reménykedésével a megismert Jézusba. Annak, amit Ő benne meglátott, mindjárt hasznát is akarta venni. Jézus oltalmába ajánlotta magát, amikor már minden egyéb segítség cserbenhagyta. Ezt nevezzük hitnek! (42.)

És nem hiába tette. Feleletül megkapta Jézus biztatását és ígéretét: ebből az összeomló világból eltávozva „vele lesz” az örökkévalóságban! És akármilyen gyászos volt is a múlt, ez a jövő bőséges kárpótlást adhatott mindenért! Boldog lehet az a bűnös ember, aki az örökkévalóság felé ilyen ígéret fényénél indulhat el! (43.)

Ne resteljek a nyomába szegődni!

ELVÉGZETT MEGVÁLTÁS.

Luk. 23, 44—46.

Az a sötétség, amely Jézus haláltusája óráiban ráborul az egész tájra, híven jelképezi azt a félelmetes titokzatosságot, amely szemünk elől elrejtí: mi is történt az Ő kereszthalálában? Ki tudna belelátni annak titkaiba: hogyan végezte el Isten az Ő igazságosságának kielégítését, amikor tulajdon Fiában ítélte meg a mi bűnünket, hogy rólunk elfordítsa ítéletét? Remegő szívvel csak sejthetjük ezt a mélységes titkot! (44.)

A templom kárpitjának kettéhasadása, amely Jézus halála órájában bekövetkezett, hű bizonyossága annak, hogy ez a titokzatos számadás megtörtént. Az Istennel való közösség legbenső szentélye, amely eddig bűnös emberek előtt el volt zárva, nyitva áll immár! Nincs már akadály a annak, hogy Isten az Ő szívére fogadja azokat, akiket el kellene taszítania! Szabad az útunk Őhozzá! (45.)

Az az utolsó kiáltás is, amellyel Jézus halála órájában kibúcsúzik ebből az életből, azt hirdeti, hogy megváltó munkáját teljesen betöltötte. Visszaadhatja lelkét az Atyának, mert amiért eljött ebbe a világba, azt már betöltötte. Küldetésének egész útját végigjárva, visszaérkezik immár örök otthonába! Arra a megváltásra, amelyet élete és halála árán szerzett, most már rábízhatjuk magunkat! (46.)

A KERESZT HATALMA.

Luk. 23, 47—49.

A keresztfeszítést végrehajtó csapat századosa máris egészen más színben látja a történeteket, mint még az imént. Jézus halálát végigfigyelve, pogány lelke valamilyen isteni titok sejtelmével telik meg és annyit kénytelen elismerni, hogy nem bűnös, hanem „igaz ember” az, aki a kereszten meghalt. Máris megkezdődik Jézus diadalútja! Olyanoknak a szívét is megragadja, akikről nem is gondoltuk volna! (47.)

Az „egész sokaság” is, amely kíváncsi és csúfondáros szemlélője volt a keresztfeszítésnek, másképen tér onnan haza, mint ahogy odament. Amit láttak, megrendítette őket és már-már bűnbánatot éreznek magukviseléséért. Ki tudja, mi lett aztán belőlük? De az bizonyos, hogy Jézus halála olyan mély hatást tett rájuk, mint még soha életükben semmi más. Titikzatos erők sugároznak szét a keresztről! (48.)

Jézus hívei ugyanakkor még tétova, lesujtott lélekkel „távol állva” nézik mindezt. Nem csoda, ha szeretett Mesterüknek a halála olyan kábulatba ejtette a lelküket, amelyből nem egyhamar fognak fölocsudni. De ha majd magukhoz térnek és megértik: mi is történt a kereszten, akkor indul csak meg igazán a Megfeszítettnek diadalútja! Üdvösséget fognak hirdetni hívei az Ő nevében az egész világnak! (49.)

MEGBÁTORODÓ TANÍTVÁNY.

Luk. 23, 50—53.

Voltak hát Jézusnak titkos hívei még ellenségeinek táborában is, mint az arimathiabeli József is. Ahhoz nem volt elég erős az ő hite, hogy minden veszedelmet vállalva sikraszálljon a nagytanácsban Jézus mellett. De legalább távol tartotta magát a többiek bűnös „tanácsától és cselekedetétől”. Többen vannak, akik „várják az Isten országát”, mint ahányról az emberi számonvétel ezt tudja! (50—51.)

És ez a titkos tanítvány most leveti magáról féltékennyű óvatosságát és nyíltan Jézus hívének vallja magát! És óhajtott kiváltságot lát abban, hogy akit gonosztevőként végeztek ki, annak ő halálában tisztességet tehessen. Most már nem bánja: akármit mondanak is az emberek! A legváratlanabb helyzetek napfényre hozhatják: mi lakozik elrejtve egy-egy titkos hívőnek a lelkében. És jobb későn, mint soha! (52.)

Sőt minden önmegtagadásra is képes ez a bátorságát megtalált titkos tanítvány az ő Jézus iránt való nagy szeretetében. Azt a sírboltot is odaszánja az Ő testének nyugovóhelyéül, amelyet nagy gonddal készítettett és tartogatott a maga temetésére. Most mellékessé válik minden, amit magának eltervezett, csak Jézusnak tehessen tisztességet! Nem ez-e az igazi tanítványság bizonyossága mindig? (53.)

HÚSVÉT NÉLKÜL.

Luk. 23, 54—57.

Beleképzelem magamat Jézus gyászoló híveinek a lelki állapotába.

„Megnézik a sírt“. Az Ő kiszenvedett teste el volt már rejtve a szemük elől. De bánkódó lelküknek jól esett, ha legalább azt a helyet, ahol nyugodott, nézhették. Nehéz volt onnan eltávozniuk. Mintha minden drága és szent emlék oda bilincselte volna őket. Jaj, ha ezzel végződne a történet és Jézusból nem maradt volna más, csak egy emlékektől megszentelt sírhely! (55.)

„Készítének fűszerszámokat és keneteket.“ Egyebet már — úgy vélték — nem tehetnek, mint hogy bebalzsamozzák tetemeit. Minden szeretetük már csak egy halottnak szólt, akinek a kihűlt maradványait addig, ameddig lehet, óvni akarták az enyészettől. Mit érhetek volna el ezzel? A halott Jézus végül mégis elporladt volna és ma már semmit sem tudnánk róla! (56.)

„Szombaton nyugovának.“ Amíg el nem mult a nyugalom szent napja, nem tehettek egyebet, várniuk kellett. És a tétlenségnek ebben a csendjében átadhatták a lelküket a fájdalmas emlékezésnek. Nyomasztó, nehéz nap lehetett! De olyan maradt volna az egész életük is, ha aztán rájuk nem virrad húsvét vasárnapja és azzal együtt a viszontlátás öröme! (57.)

Örvendjek, hogy nem halott Jézusom van!

HÚSVÉT NAPJA FÖLKÉL.

Luk. 24, 1—8.

Először csak az üres sír döbrentette meg a Jézus holttestét kereső asszonyokat. Még nem tudtak semmit feltámadásának csodájáról. De azt látniuk kellett, hogy valami érthetetlen dolog történt a Jézus sírja körül. És azóta is sokan jártak már úgy, hogy mielőtt a húsvéti titok megnyílt volna előttük, titokzatossága már is foglyul ejtette a lelküket. Jézus nem található meg a multnak nagy halottai között! (1—3.)

Aztán megzendült az égi követek híradása, amely Jézus feltámadását hirdette nekik. Még mindig nem találkozott Övele magával, de azért már tudomásukra jutott a megfoghatatlan csoda: akit holtnak vélték, az él! Nem is lehet az élő Jézussal találkozása senkinek másképen, csak úgy, hogy előbb másoktól hallja a hírét. És amit hall róla, azt örvendő bizalommal kell fogadnia! (4—5.)

Az angyalok szava nemesak új csodát hirdetett nekik, hanem régi emlékeket is ébresztett bennük. Vissza kellett gondolniuk mindarra, amit Jézus mondott. Hiszen Ő mindig azzal bízatta híveit, hogy a halál sem választhatja el Őt tőlük sokáig! És az Ő feltámadása felől csak az bizonyosodik meg ma is, aki megérti: mennyire hozzátartozik és hozzáillik ez a győzelmes befejezés az Ő egész munkásságához! (6—8.)

A HÚSVÉTI HÍR TERJED.

Luk. 24, 9—12.

Akik Jézus hívei közül hírül vették az Ő feltámadását, mindjárt siettek azt elmondani társaiknak is. Csak kevesekkel, csak a legelsőekkel közölte az örömhírt angyali követ. Aztán már emberi szó adta azt tovább. És nem is végezhet az emberi szó felségesebb szolgálatot ebben a világban, mint amikor az élő Jézus Krisztus csodálatos valóságáról ad hírt másoknak. Így terjed szívről-szívre tovább annak nagy öröme. (9—10.)

Nem fogadja mindig mindjárt készséges hit ezt az örömhírt. Az első híradók szavát is csak „üres beszédnek“ tartották az első hallgatók és egyelőre „nem hívének nekik“. Sok akadály falán kell áttörnie ennek a hírnek, amíg hatalmába tudja venni az emberi szívet. Ebben bizonyul be éppen igaz volta: nem hiszékeny embereknek való mese, hanem kételkedő emberek ellenállása felett is diadalmaskodó valóság! (11.)

Az első kételkedőket is ki tudta zökkenteni tunya és tompa tespedésükből. Péter is mozgásnak lendült és elhatározta, hogy utánajár a hír igazságának. S ha a teljes bizonyosság még késett is egy ideig, látott olyan dolgokat, amelyek „elcsodálkozott“. Ha valakit így megmozdít az élő Megváltóról szóló híradás, csakhamar szerezh olyan tapasztalatokat, amelyekből megrendülhetnek kétségei! (12.)

ÁLDOTT ÚTITÁRS.

Luk. 24, 13—17.

Az Emmaus felé haladó két tanítvány már nemcsak híradást kap Jézus feltámadásáról, hanem maga a Feltámadott csatlakozik hozzájuk vándorútjukon személyesen. Minden húsvéti híradás csak arravaló, hogy előkészítse az ilyen közvetlen személyes találkozásokat. Mit is érne tudnunk, hogy Jézus feltámadott, ha nem részesülhetnénk abban az áldásban, hogy „velünk együtt megy a mi útjainkon”? (15.)

De egyelőre ez a két tanítvány még nem eszmélt rá: milyen csodálatos ajándékban van része. Jézus úgy csatlakozott hozzájuk, mint ismeretlen útítárs és idő tellett bele, míg „visszatartóztatott” szemük megnyílt az Ő felismerésére. Sokáig eltarthat, míg valaki világosan ráeszmél az élő Jézus közelségére és öntudatosan megbizonyosodik róla. Az a fontos, hogy akár tudunk róla, akár nem, Ő velünk van! (16.)

Így felismeretlenül is jól esett a két tanítványnak Jézussal társalkodnia. Ha idegennek vélték is, a gondjaik iránt érdeklődő, a szomorúságukban résztvevő útítártnak mutatkozott, aki előtt önkéntelen bizalommal kiönthették a szívüket. Hát még ha valakinek megnyílnak a szemei! Nincs sem égen, sem földön még egy olyan jó barát, akivel megterhelt szívű embereknek együtt-vándorolni olyan jó, mint Jézussal! (17.)

FÉLHOMÁLYBAN.

Luk. 24, 18—24.

Hit és csalódottság, reménykedés és kétség ellentmondó szálaiból szövődik egybe az emmáusi tanítványok beszámolója.

A multa visszatekintve kiüjul bennük annak a nagy bizakodásnak az emléke, amelyet Jézus munkássága ébresztett bennük. Az Isten csodálatos hatalmú küldöttének ismerték meg, akitől boldogtalan emberek reménykedve várhatták a megváltást. De most úgy látszik, hogy ez a reménykedés alaptalan volt, mert hiszen Jézus áldozatul esett az Ő ellenségei halálos ítéletének. Mi maradt a benne bízók váradalmaiból! (19-21.)

És most mégis úgy látszik, hogy elhamarkodott dolog volt elkeseredni és talán mégis jóra fordul minden. Hiszen jönnek hírek arról, „hogy Ő él!” Ha ez igaz, akkor romjaiból újjáépülhet a régi bizakodás. De vajjon igaz-e? Akik utánajártak, különös dolgokat észleltek ugyan, de bizonyosságra még nem juthattak el. Sem élve, sem halva „Őt nem látták”. Hát ha csak felizgatott emberek képzeletében támadott Ő fel? (22—24.)

A világgosság és sötétség e szürkületi küzdelmét csak az viszi dülőre, ha felkél a fénylő nap. Ha maga Jézus előlép az ismeretlenség fátyola mögül. Akkor véget ér a csüggedezés és keserűség. És diadalmassá lesz a hívő reménykedés.

JÉZUS ÉS A SZENTÍRÁS.

Luk. 24, 25—27.

Jézus még mindig nem fedi fel kilétét az emmausi vándorok előtt, de már kezdi nyitogatni lelki szemeiket.

Végigmagyarázza nekik mindazt, „amik Őfelőle megirattak“ a régi szentírásokban. Csodálatos magyarázat lehetett ez! Így tárult fel csak igazán az ótestamentomi próféciaák értelme, — ahogy Ő értette azokat. Isteni ígéretek azok, amelyeket Ő váltott valóra. Nála van a kulcs az Isten régebbi kijelentéseinek a megértéséhez, mert Ő minden kijelentésnek a teljessége. (27.)

Magyarázatából kitűnt, hogy viszont a régi isteni ígéretek is magyarázzák Őt. Ő csak azok előtt marad érthetetlen, akik nem a róla szóló próféciaák világánál szemlélik Őt. Ott van az előre felvázolt tervrajza mindannak, ami aztán Őbenne valósággá lett. Onnan nézve az is kivilágosodik: miért kellett oly nagy megaláztatáson át vinnie útjának? (26.)

És ezért szemükre hányhatta gyötrődő lelkű tanítványainak: csak az ő „balgatag és rest szívük“ az oka, ha az Ő látszólagos bukása miatt kétségbeestek. Nem figyeltek jól arra, amit Isten az Ő kijelentésében régtől fogva mondott Őről. A mi emberi gondolataink természetesen mindig fennakadnak Őrajta. Csak az világos, amit Isten mond róla az Igében! (25.)

A FELISMERT VENDÉG.

Luk. 24, 28—32.

Emmausba érkezve vendégül marasztalják Jézust a tanítványok. Még mindig nem ismerték fel, de szívük szerint kívánják a társaságát és készséggel megosztják vele egyszerű hajlékukat és szerény vacsorájukat. Nem is az a fő dolog sohasem: milyen világosan ismeri valaki Jézust. Azon fordul meg minden: milyen őszintén kívánczik a vele való közösségre és milyen szívesen fogadja be Őt az életébe? (28—29.)

Amikor az asztalhoz telepszenek, étkezés közben egyszerre csak lehull a hályog a szemükről és ráeszmélnek a csodálatos valóságra: maga a feltámadott és élő Úr van velük! Pedig nem történt semmi különös, egyszerűen csak a kenyeret szegte meg és nyújtotta nekik oda. Hogy megtudja Ő dicsőíteni az élet szürke, köznapi mozzanatait is azzal, hogy élő valóságát világosan megjelenti nekünk! (30—31.)

És akkor egyszerre minden érthetővé vált előttük. Az a különös varázs is, amelyet már addig is éreztek az Ő közelében és szavainak hatása alatt. Hogyne, hiszen Ő volt az, a halálból visszatért, élő Úr, akinek társaságában voltak! Sok mély és áldott lelki benyomást szerezhettek az ember Jézus közelében a húsvéti hit nélkül is. De a nyitjára ennek csak akkor jut el, amikor felismeri a Feltámadottat! (32.)

EGYÜTT A TÖBBIEKKEL.

Luk. 24, 33—35.

Alighogy megtelepedett a két tanítvány Emmausban, máris útrakereszt megint és siet vissza oda, ahonnan elindult. Azzal a nagy örömmel, amelyet feltámadott Uruknek a látásával nyertek, azonnal keresik a többiek társaságát, hogy azt velük is megoszthassák. Nem örvendhet az élő Jézus Krisztussal való közösségének igazán az, aki meg tud lenni a másokkal való közösség nélkül! (33.)

Még mielőtt a többi tanítvány körébe érkezve szóhoz jutnának, ott már őket fogadják azzal az örömhírrrel, hogy „feltámadott az Úr és megjelent”. Ők akartak ilyen örömet hirdetni társaiknak. De azok elébük vágnak és azoknak szavából nyer megerősítést az ő bizonyosságuk is. A testvéri közösség örök törvénye ez: az is, aki adni akar a többieknek, elsősorban maga kap valamitőlük! (34.)

De aztán elmondhatják ők is a maguk beszámolóját. És akármilyen boldog bizonyosság élt is már a többiekben Uruk feltámadása felől, ennek a két tanítványnak a szava mégis csak nagyban fokozhatta azt. Kölcsönös szolgálatot tettek egymásnak híradásaikkal. Mindenki adhat valamit a közösségnek és hozzájárulhat valamivel annak gazdagságához, akinek volt találkozása Jézussal a maga külön útjain! (35.)

BIZONYOSAN FELTÁMADOTT!

Luk. 24, 36—43.

„Megréműltek és féltek“ először a tanítványok, amikor körükben egyszer csak megjelent a feltámadott Jézus és ismerős hangon köszöntötte őket. Jól megérttem ezt a „megháborodást“. A meglepő, szokatlan dolgok idézik elő az ilyent, amelyek sehogysem illeszkednek bele az ember kialakult tapasztalati világába. Valóban, az élet-ről és halálról való egész gondolkodásunkat fenekestől felforgatja a Feltámadott! (37.)

„Még nem hívék az öröm miatt“, hogy Jézus újra él, úgyhogy újabb és újabb bizonyosságokkal kellett eloszlatnia kétségeiket a felől, hogy valóban Ő van ott közöttük élő valóságában. Olyan boldogító bizonyosság az, hogy Ő él és velünk van, hogy sokszor emiatt nem meri átadni az emberi szív magát neki. Pedig, bármily sokszor csalódott is, ez egyszer merhetne örülni: ez a valóság csakugyan szebb minden álmnál! (41.)

„Miért támadnak a szívetekben okoskodások?“ — kérdezte Jézus meglepett és megzavarodott tanítványaitól. És valóban ezt kell megszívlelnie mindenkinek, aki tudomást szerez az Ő feltámadásáról. Lehetne arról „okoskodni“ is vég nélkül, de úgyis hiábavaló volna, mert nem érthetnők meg, hogyan és mi történt az Ő feltámadásának csodájában. Jobb gyermeki örömmel tudomásul venni és rábízni magunkat! (38.)

KIVILÁGOSODÓ TITKOK.

Luk. 24, 44—46.

„Mikor még velük volt“, vagyis földi életének napjaiban is úgy forgolódott Jézus az Ő tanítványai előtt, mint akiben „beteljesednek mindazok, amik megíratlak“. Ami Isten régebbi kijelentéseiben kirajzolódott, mint Istennek elvégezett szándéka, azt akarta Ő egész pályafutásával valóra váltani. De ezt akkor még nem értették meg az Ő legközelebbi hívei sem. Ezért érte őket sok kínos meglepetés. (44.)

Most, az Ő feltámadása után, már „megnyilatkoztatja az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat“. Kereszthalálát, amely megsemmisítő vereségnek és veszteségnek tűnt föl a szemükben, most már, a feltámadás fényében, meg tudják érteni: az Istentől öröktől elhatározott és régtől fogva megígért megváltásnak az ára volt az. Nem síránakozniuk kell miatta, hanem hálaadással áldaniuk Istenüket! (45.)

A győzelem állomására elérkezve és onnan visszatekintve, megérthetik már a tanítványok: miért vezetett odáig olyan titokzatos és sötét út. „Így kellett szenvednie a Krisztusnak“, — mert csak így következhetett el az Ő feltámadásának örökre szóló diadala. Csak tudnók mindig a végső, dicsőséges eredmények fényében látni Istennek átmeneti, látszólagos veréseit! De ezért adta nekünk az „írásokban“ hangzó ígéreteit! (47.)

A Z E V A N G É L I U M E L I N D U L .

Lúk. 24, 47—49.

Jézus feltámadása után útnak indulhat az Evangélium! Végbement immár a Megváltó műve. Elkészült a bűnös világ számára a csodálatos ajándék: biztosítva van az Ő vérehullása árán „a bűnöknek bocsánata“. Ezt tudomására kell juttatni mindenkinek a „pogányok között“, hogy megértve, elfogadhassák, „megtérjenek“ és részesei lehessenek! (47.)

Vannak hírnökök is, akik az örömhírről világossá indulhatnak: azok a „bizonyosságok“, akiket Jézus eleitől fogva erre választott és előkészített. Egyszerű és tökéletlen emberek, de egy dolog alkalmasakká teszi őket erre a szolgálatra: tanúi voltak a történeteknek. Elmondhatják, hogy ők látták és tapasztalták, amiről beszélnek, mert az valóság! (48.)

Csak egy szükséges még: a „mennyei erővel való felruháztatásuk“. Mert az ő emberi erejük hamar elfogyna és az ő emberi szavuk hamar elhalna minden maradandó hatás nélkül. „Az Atya ígérete“ szerint a „Szent Lélek“ ajándékának kell reájuk kitöltetnie. Ez által lehetnek csak hathatós tanúbizonyságok és az örömhír igaz hirdetői. (49.)

Azóta ez az ígéret is beteljesedett és az Evangélium máig zeng, terjed és hódít. De még nem hatotta át az egész világot!

Luk. 24, 50—53.

A mennybemenetel titokzatos pillanatában Jézus „elszakadt“ az Ő tanítványaitól. Hiszen már a feltámadása utáni ismételt megjelenéseiben sem úgy tért vissza közéjük, mint ahogy azelőtt élt együtt velük. De most végkép elválík tőlük. Nem fogják többé látni testi szemeikkel. Hátralevő útjaikon láthatóan már nem lesz sohasem mellettük. És ez azóta sem változott! (50—51.)

De azért ők nem szomorkodva, hanem „nagy örömmel térének vissza“ ennek a végső búcsúvételnek a helyéről. Ha szemük elől eltűnt is Jézus, most már nem fontos az számukra: látják-e vagy nem látják. Láthatatlanul is ugyanolyan valóság Ő már számukra, mint valamikor testi jelenlétében. Nem úgy „szakadt el“ tőlük, hogy örökre ne lenne mégis velük. Így van velem ma is! (52.)

Ezért nincs kedvesebb foglalkozásuk, mint az Istenben való örvendezés és sehol nem érzik inkább otthon magukat, mint „a templomban“, ahol „dicsérhetik és áldhatják az Istent“. A láthatatlan mennyei világból is rájuk sugárzik Jézus arca, betölti fényével a lelküket és visszاسugárzik onnan az égre örvendezésükben. Oda felnézve utána így kellene örvendeznem minden nap! (53.)

